ఏప్రిల్ 2004 Rs. 10 /-

చందమామ

'చందమామ' శ్రద్ధాంజలి!

శ్రీ బి. నాగిరెడ్డిగారు తొంభైరెండు సంవత్సరాలకు పూర్వం ఆంధ్రప్రదేశ కడపజిల్లా పొట్టిపాడు అనే మారుమూల గ్రామంలోని ఒక రైతుకుటుంబంలో జన్మించారు. ఆ పల్లెటూరి వీధిబడిలో రామాయణ, మహాభారతాలు, భాగవతం వంటి పురాణ గ్రంథాలను మాత్రమే బోధించేవారు. ధర్మబద్ధమైన జీవితం ఎలా గడపాలో, ఉపాధ్యాయుడు పిల్లలకు రోజూ చెప్పేవాడు. ప్రాచీన గ్రంథాలలోని సూక్తులను, సుభాషితాలను పిల్లల చేత కంఠస్థం చేయించేవాడు. ఆ ఉపాధ్యాయుడి వద్ద చదువుతున్న శ్రీ నాగిరెడ్డిగారు పదీ, పన్నెండేళ్ళు వచ్చేనాటికే పురాణేతిహాసాలను పూర్ణంగా ఆకళింపుచేసుకోగలిగారు. అవన్నీ ఆయన ఆలోచనా విధానాన్ని ఎంతగానో ప్రభావితం చేశాయి.

ఆ తరవాత ఆయన మద్రాసు (ఈనాటి చెన్నయ్) నగరం చేరుకుని కొన్నేళ్ళపాటు పాఠశాల విద్యనభ్యసించారు. పాఠశాల విద్య పూర్తికాకుండానే ఆయన తన కుటుంబం నడుపుతూన్న ఎగుమతి వ్యాపార బాధ్యతలు చేపట్టవలసి వచ్చింది.

శ్రీ బి. నాగిరెడ్డిగారు
2 డిసెంబర్ 1912–
25 ఫిబ్రవరి 2004

యువకుడుగా ఆయన స్వాతంత్ర్యోద్యమం పట్ల ఆకర్షితులయ్యారు. ఖాదీ ఉద్యమంలో పాల్గొన్నారు. కాని, వ్యాపార నిమిత్తం బర్మా వెళ్ళవలసి వచ్చింది. అయితే, రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ సమయంలో వ్యాపారం పూర్తిగా దెబ్బతిన్నది. ఆయన మళ్ళీ కొత్తగా జీవితం ప్రారంభించవలసి వచ్చింది. ప్రింటింగ్ ప్రెస్‌ను ప్రారంభించారు. క్రమంగా ప్రచురణారంగ ప్రవేశానికి అదే దోహదం చేసింది. ఆంధ్రజ్యోతి అనే సామాజిక-రాజకీయ పత్రికను ప్రారంభించారు.

అప్పుడే శ్రీ చక్రపాణిగారి సాహచర్యం లభించింది. ఇద్దరూ కలిసి పిల్లల కోసం ప్రత్యేకంగా ఒక పత్రికను తీసుకురావాలనుకున్నారు. దేశం స్వాతంత్ర్యం పొందడానికి ఒక నెల ముందుగా చందమామ ఆవిర్భావం జరిగి, దిన దిన ప్రవర్ధమానం కాసాగింది. ఆ తరవాత ఆయన సినిమా నిర్మాణరంగ ప్రవేశం జరిగింది.

1974లో ఆయన దృష్టి వైద్యరంగం మీదికి మళ్ళింది. మద్రాసులో రెండు ఆస్పత్రులు నెలకొల్పారు. కఠిన శ్రమ, నిరాడంబరత, వినయం, నిర్దుష్ట పథకాలు రూపొందించడం శ్రీ నాగిరెడ్డిగారి సహజ గుణాలు. ఆయన పలికే ప్రతి మాటలోనూ, చేసే ప్రతి పనిలోనూ భారతీయ తాత్వికదృష్టి, ముఖ్యంగా భగవద్గీత ప్రబోధించే కర్మసిద్ధాంత ప్రభావం స్పష్టంగా కనిపించేది.

ప్రింటింగ్, ప్రచురణ, సినిమా రంగాల నుంచీ; ప్రభుత్వ, ప్రభుత్వేతర సంస్థల నుంచీ ఎన్నో అవార్డులూ, సత్కారాలూ శ్రీ నాగిరెడ్డిగారిని వెతుక్కుంటూ వచ్చాయి. విశ్వవిద్యాలయాలు గౌరవ డాక్టరేట్(డి లిట్)లతో సత్కరించాయి.

ఆ మహనీయుడు ఆచరించి చూపిన ఆదర్శాలను ప్రతిబింబిస్తూన్న చందమామ – పిల్లలకు ఉత్తమమైన మానవతా విలువలను అందించడంలో తన కృషిని కొనసాగిస్తున్నది. అదే తన వ్యవస్థాపకుడికి ఘటించే వినయపూర్వక శ్రద్ధాంజలిగా భావిస్తోంది!

చందమామ

ఈ నెల విశేషాలు సంపుటి 110 ఏప్రిల్ 2004 సంచిక:4

భల్లూక మాంత్రికుడు-6

13

శిల్పయోధులు (బే.క)

19

విష్ణు కథ-4

45

వివిధ దేశాల కథలు: సాహస యువకులు

51

ఈ సంచికలో...

SUBSCRIPTION

For USA and Canada
Single copy $2
Annual subscription $20

Remittances in favour of Chandmama India Ltd.
to
Subscription Division
CHANDAMAMA INDIA LIMITED
No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097
E-mail :
subscription@chandamama.org

చందా
ఎయిర్ మెయిల్ ద్వారా అన్నిదేశాలకు పన్నెండు సంచికలు రూ: **900**
ఇండియాలో బుక్‌పోస్ట్‌ద్వారా రూ. **120**లు
చందా డబ్బు డిమాండ్ డ్రాఫ్టు ద్వారాగానీ, మనిఆర్డర్ ద్వారాగానీ
'చందమామ ఇండియా లిమిటెడ్'పేరిట పంపండి.

వ్యవస్థాపకులు
బి. నాగిరెడ్డి - చక్రపాణి

శిలలు చెప్పే కథలు విందాం!

మన రాష్ట్రపతి డా. అబ్దుల్‌కలాం, 2020 నాటికల్లా మనదేశం బలోపేతమైన దేశంగా రూపొంద గలదని కాంక్షిస్తున్నారు. ఇప్పుడు పిల్లలుగా ఉన్నవాళ్ళందరూ అప్పటికి యౌవనంలో అడుగుపెడతారు. దేశాన్ని ఉన్నత స్థాయికి తీసుకువెళ్ళడంలో, గురుతరమైన పాత్రవహించగలదని ఆయన యువతరంపట్ల అపార విశ్వాసాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నారు. అవకాశం లభించినప్పుడల్లా గొప్పగొప్ప కలలు కనమని బాలబాలికలను ప్రోత్సహిస్తున్నారు. వాళ్ళు తాము కనే కలలను సాకారం చేసుకోగలరన్నది రాష్ట్రపతి ప్రగాఢ విశ్వాసం!

గత రిపబ్లిక్ దినోత్సవ సందర్భంగా ఆయన వందమంది పిల్లల చేత, "నా ప్రజలు, దేశం సాధించే ఘన విజయాలను చూసి ఆనందిస్తూ, సగర్వంగా చాటిచెబుతాను," అని ప్రమాణం చేయించారు. ఆ ప్రమాణం మనముందు లక్షలాది యువహృదయాలలో ప్రతిధ్వనించి కోటానుకోట్ల ఆశలనూ, ఆశయాలనూ చిగురింపచేయగలదనడంలో సందేహంలేదు.

ఘన విజయాలు అన్నవి ప్రస్తుతానికి మాత్రమే పరిమితాలు కావు గతంలోనూ, మన పెద్దలు గొప్పగొప్ప విజయాలను సాధించారు. అవన్నీ మన సంస్కృతీ సంపదలో నిబిడీకృతమై ఉన్నాయి. గతం భవిష్యత్తుకు పునాది అంటారు. దేశంలో మనం ఏ ప్రాంతానికి వెళ్ళినా, ప్రాచీన వైభవాన్ని చాటే కట్టడాలు, భవనాలు, దేవాలయాలు 'అద్భుతమైన ప్రాచీన భారతదేశాన్ని' మన కళ్ళముందు నిలుపుతాయి. అలాంటి వాటికి ప్రభుత్వం 'వారసత్వ ప్రాంతాలు' అనే ప్రత్యేకస్థాయిని కల్పిస్తున్నది.

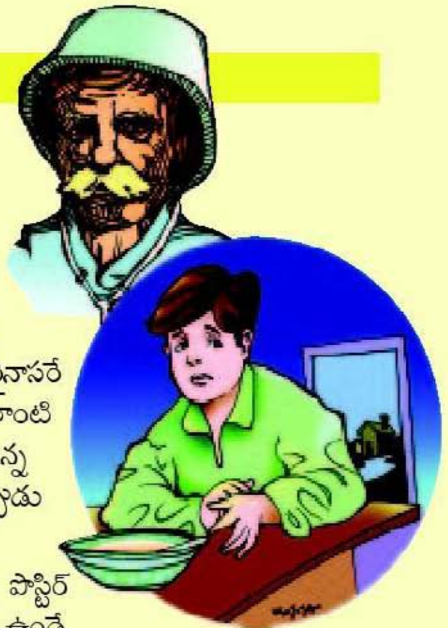
సెలవు రోజులలో ఇలాంటి ప్రదేశాలను సందర్శించి, వైభవోపేతమైన దేశ గత చరిత్రను కళ్ళారాచూసి తెలుసుకోవచ్చు. ఇలాంటి కట్టడాలను, నిర్మాణాలను చూసినప్పుడు, "శిలలు కూడా కథలెన్నో చెబుతాయి!" అనిపిస్తుంది.

సంపాదకుడు : **విశ్వం**

పువ్వు పుట్టగానే...

పేదలపై ప్రేమ!

సంపన్న కుటుంబంలో పుట్టి పెరిగినవారికి పేదలకష్టాలు, బాధలు అర్థం చేసుకోవడం అంత సులభం కాదు. ఏదైనా ఒక బాధాకరమైన దృశ్యాన్ని చూస్తేనో, సంఘటన ఎదురైతేనో మామూలుగా ఎవరైనాసరే ముఖం చాటేసి వెళ్ళిపోతూవుంటారు. అయితే, అలాంటి ఒక సంఘటనతో, తన జీవన విధానాన్నే మార్చుకున్న సున్నిత మనస్కుడైన ఒక పసివాణ్ణి గురించి ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం.

ఆ కుర్రవాడిపేరు ఆల్బర్ట్. అతడొక జర్మన గ్రామ పాస్టర్ కుమారుడు. అతనికి జార్జ్ నిష్లేమ అనే మిత్రుడు ఉండేవాడు. ఇద్దరూ ఎప్పుడూ కలిసి మెలిసి ఉండేవారు. ఒకనాడు బడినుంచి తిరిగి వస్తూ, "నాతో మల్లయుద్ధం చేస్తావా?" అని జార్జ్ సవాలు విసిరాడు. ఆల్బర్ట్ సరేనని మిత్రుణ్ణి సునాయాసంగా పడగొట్టి, "ఇప్పుడేమంటావు?" అన్నట్లు చూశాడు.

"నువ్వు జయించావు, నిజమే. అయితే నీలాగా నేనూ వారానికి రెండుసార్లు సూప్, మంచి భోజనం చేస్తే, నన్ను ఏమాత్రం కదిలించే వాడివికావు" అన్నాడు జార్జ్ రొప్పుతూ.

ఆల్బర్ట్ సమాధానం ఏదీ చెప్పకుండా వక్షనంగా ఇంటికేసి బయలుదేరాడు. వంటగదిలో సూపు సిద్ధంగా ఉంది. చాలా ఆకలితో ఉన్నప్పటికీ, ఆల్బర్ట్ సూపును ఊలు ముట్టుకోలేదు. కుటుంబ సభ్యులు ఆశ్చర్యపోయారు. సాయంకాలం తన స్నేహితుడన్న మాటలు ఆల్బర్ట్ చెవుల్లో ఇంకా ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి. తన గదికి తిరిగివచ్చిన ఆల్బర్ట్ – పేదవాళ్ళుగావున్న తన మిత్రులకన్నా తాను ఆహార విషయంలోగాని, దుస్తుల విషయంలోగాని ఏమాత్రం భిన్నంగా ఉండకూడదన్న నిర్ణయం తీసుకున్నాడు. ఆ క్షణం నుంచే దాన్ని ఆచరణలో పెట్టాడు.

శీతాకాలంలో ఓవర్ కోటు వేసుకోకుండా ఇతర పేద పిల్లల్లాగే మామూలు ఊలు దుస్తులు ధరించేవాడు. కన్నవాళ్ళ బుజ్జగింపులు, మందలింపులు, బెదిరింపులు ఏవీ ఆ పసివాడి నిర్ణయాన్ని మార్చలేకపోయాయి. అతడు వేరెవరోకాదు. సుప్రసిద్ధ మతప్రచారకుడు డా. ఆల్బర్ట్ ష్వైట్జర్. పేదసాదలకు సేవలందించాలన్న ఉదాత్త లక్ష్యంతో ఉజ్వల భవిష్యత్తుగల సంగీత జీవితానికి స్వస్తిపలికిన మానవతావాది. 1952లో ఆయనకు నోబెల్ శాంతి బహుమతి లభించింది.

శేషయ్య చెంపదెబ్బ

శేషయ్య పేదవాడైనా ప్రతిఫలం ఆశించకుండా పరోపకారం చేస్తుంటాడు. రోజంతా రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుని పొట్టపోషించుకునే శేషయ్య, ఇతరులకు తన అవసరముంటే తీరిక చేసుకుని మరీ సాయపడేవాడు.

శేషయ్య బదరికం చూసి జాలిపడే ఊరి పురోహితుడు, అప్పుడప్పుడూ వాడికి, "ఒరే, అడగనిదే అమ్మయినా పెట్టదంటారు! ఇతరులకు నువ్వు సాయపడినప్పుడు ఎంతో కొంత ప్రతిఫలం అడిగి తీసుకోవడం అలవాటు చేసుకో," అని సలహా ఇస్తుండేవాడు.

"ప్రతిఫలం అడిగితే చేసింది సాయమెలా గవుతుంది. నేను పనికి మాత్రం ప్రతిఫలం తీసుకుంటాను; సాయానికి తీసుకోను. నా సాయం గుర్తుంచుకుని, నాకు అవసరమైనప్పుడు ఎవరో ఒకరు నాకూ సాయపడతారని, నా ఆశ!" అని ఊరుకునేవాడు శేషయ్య.

ఆ ఊళ్ళో రంగనాథుడనే భాగ్యవంతుడున్నాడు. కోట్లకు పడగలెత్తినా, ఆయన మహా పిసినారి. ఆయనకు శేషయ్య విషయం తెలిసింది. అలాంటివాడి చేత ఖర్చులేకుండా పని చేయించుకోవచ్చునని తోచిందాయనకు. క్రమంగా ప్రతిరోజూ ఆయనవాడి చేత ఏదో ఒకపని చేయించుకునేవాడు.

రంగనాథుడి తల్లి నిత్యరోగి. రోజూ వైద్యుడింటికి వెళ్ళి ఆమె పరిస్థితి చెప్పి, వైద్యుడిచ్చే మందులు తీసుకురావాలి. మరెవరైనా అయితే డబ్బు తీసుకోకుండా ఆ పని చెయ్యరు. రంగనాథుడు, శేషయ్యకా పని అప్పజెప్పాడు.

రంగనాథుడికి పలు రకాల వ్యాపారాలున్నాయి. వివిధ వస్తువుల ధరలు తెలుసుకునేందుకాయన, వారంవారం ఆ ఊళ్ళో జరిగే సంతలో ధరవరలు వాకబు చేయిస్తుంటాడు. శేషయ్య చేత ఆయన ఆ పని కూడా చేయించసాగాడు. అంతేకాక, ఇంట్లో వాళ్ళు వాడిచేత పెరట్లో అరిటాకులు కోయడానికీ, ఎవరింటికైనా కబురు పంపడానికీ వాణ్ణి ఉపయోగించుకునేవాళ్ళు.

"వసుంధర"

ఇలావుండగా, శేషయ్య కూతురికి పెళ్ళి కుదిరింది. పెళ్ళి ఖర్చులకు తన వద్దవున్నది చాలక వాడు నలుగురినీ సాయం అడిగాడు. కానీ, ఫలితం లేకపోయింది. అప్పుడు ఊరి పురోహితుడు వాడితో, "నీకు సాయపడ గలసత్తా ఉన్న ఊళ్ళో రంగనాధుడొక్కడికే వుంది. పైగా ఆయన నీచేత బోలెడు పనులు చేయించుకుంటున్నాడు. ఆ యన్నడుగు!" అని చెప్పాడు.

శేషయ్య ఆసాయం కోసం రంగనాధుడి వద్దకు వెళ్ళి, "దండాలు బాబూ! తమరి సాయం కోరి వచ్చాను," అన్నాడు.

ఆ సమయంలో ఏవో ఖాతాపుస్తకాలు చూస్తున్న రంగనాధుడు, సాయం అన్నమాట వింటూనే చప్పున తలపైకెత్తి, "సాయమా! ఎవరు నువ్వు?" అన్నాడు.

"అదేంటి, బాబూ! తమరు రోజూ నన్ను చూస్తూనే ఉంటారు గదా," అంటూ శేషయ్య తనురోజూ చేసేసేవల వివరాలు చెప్పాడు.

"ఏమో, ప్రతిరోజూ నేను బోలెడు మందిని చూస్తుంటాను. నువ్వు మా అమ్మకు మందులు తెచ్చిస్తున్నావంటున్నావుగదా, ఆవిడనిన్ను గుర్తుపడుతుందేమోచూద్దాం," అంటూ రంగనాధుడు, శేషయ్యను తల్లివద్దకు తీసుకువెళ్ళాడు. ఆవిడ శేషయ్యను ఎగాదిగా చూసి, "ఇతగాణ్ణి చూసినట్లే అని పిస్తున్నది. ఒక రోజున మందులు తేవడం మరిచి, రాత్రి వేళ మందులు తెప్పించుకునేందుకు మనిషి దొరక్క చాలా ఇబ్బంది పడి, ఏణ్ణినాలతిట్లూ తిట్టుకున్నాను," అన్నది.

"చూశావా! ఈ విడకు నువ్వు సాయం చేశావో లేదో కానీ, ఇబ్బంది మాత్రం కలిగించావు" అన్నాడు రంగనాధుడు.

ఈ జరిగినదానికి శేషయ్య దిగులు పడి పోయి, ఇంటికి బయల్దేరాడు. దారిలో పురోహితుడు ఎదురుపడి, వాడివాలకం చూసి, "ఏం జరిగిందేమిటి?" అని అడిగాడు.

శేషయ్య, ఆయనకు జరిగింది చెప్పాడు విచారంగా.

పురోహితుడు కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "ఒరే, నీకు పనిపాటుల్లో సాయపడడంలో నేర్పు తప్ప, ఇతరత్రా భయస్థుడివనీ, అమాయకుడివనీ, ఆ రంగనాధుడు అనుకుంటున్నాడు. నువ్వు ఆయన భార్యవాళ్ళ కుక్కడా సాయపడుతూండేవాడివిగదా, వెళ్ళి ఆవిడ నిన్ను గుర్తు పట్టగలదేమో చూడు.

ఆవిడా నిన్ను గుర్తు పట్టకపోతే, నీలో కొద్దిపాటి చేవా, కాస్తంత సాహసం కూడా ఉన్నదని, ఆ రంగనాథుడికి తెలియపర్చు!" అని చిన్నగా నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

పురోహితుడి మాటలు శేషయ్యలో కొంత ధైర్యం కలిగించాయి. వాడు ఈసారి రంగనాథుడి ఇంటికి వెళ్ళేసరికి, ఆయన ఇంటివసారాలో భార్యతో మాట్లాడుతూ కనిపించాడు. శేషయ్య ఏదో తెగించిన వాడిలా కాస్త పెద్ద గొంతుతో, "బాబూ! నేను ఈమెగారికి కూడా చాలాసార్లు సాయం చేశాను, అడిగి చూడండి!" అన్నాడు.

రంగనాథుడు కోపంగా ఒకసారి శేషయ్య కేసి చూసి భార్యను, "ఇతగాణ్ణి నీ వెప్పుడైనా చూశావా?" అని అడిగాడు.

"ఏదో చూసినట్టే అనిపిస్తున్నది. ఒకసారి పేరట్లో అరిటాకులు కోయమంటే పిడాకులు కోశాడు. ఇంకో పిడి కావాలంటే పేరట్లో మరి లేవన్నాడు. ఆ పిడి ఆకులు సేకరించడం కోసం నానా అవస్థలూ పడుతూ వీణ్ణి తెగ తిట్టుకున్నాను," అన్నది రంగనాథుడి భార్య.

"బాబూ! నా పొట్టకోసం రెక్కలుముక్కలు చేసుకునే నేను, వీలు దొరికినప్పుడెల్లా మీకూ, మీ ఇంట్లోవారికీ ఎన్నో పనుల్లో సాయపడ్డాను," అన్నాడు శేషయ్య కటువుగా.

ఆ మాటలకు రంగనాథుడు నవ్వి, "కలిగినవాళ్ళకు సాయపడడంలో గౌరవముంది. అందుకే నాలాంటి వాళ్ళపనులు చేసిపెట్టడం కోసం ఎందరో పోటీపడతారు. మా వంటివాళ్ళు నిన్ను గుర్తుంచుకోవాలంటే, నువ్వు చాలా గొప్ప పనేదైనా చెయ్యాలి," అన్నాడు.

"చేసినదానికి నన్నెవ్వరూ మెచ్చుకోవాలనుకోలేదు. కానీ చేయనందుకు మాత్రం నన్ను బాగా తిట్టుకున్నారు. అందుకు నాకు బాధగా ఉంది," అన్నాడు శేషయ్య.

"అందుకే, కడివెడు పాలను విరవడానికి, ఒక్క ఉప్పురాళ్ళు చాలంటారు," అన్నాడు రంగనాథుడు.

"పోనీలెండి బాబూ! అదంతా ఎందుకుగానీ, నా కూతురు పెళ్ళికి డబ్బుకావాలి. పెద్దమనసు చేసుకుని నాకు డబ్బిచ్చి ఆదుకోండి. మీ మేలు జన్మజన్మలకూ మర్చిపోను," అన్నాడు శేషయ్య వేడుకుంటూ.

రంగనాథుడు చిరాగ్గా, "నేను తప్పక సాయం చేసి ఉండేవాణ్ణి. ఈమాట ముందే చెప్పాను – నువ్వెవరివో నాకు తెలియదు మరి!" అన్నాడు. ఈ జవాబుతో శేషయ్య విసిగిపోయి వెళ్ళిపోతూ, రంగనాథుణ్ణి సాచి చెంపదెబ్బ

కొట్టాడు . అను కోకుండా జరిగిన దీనికి రంగనాధు డు నివ్వెరపోయి చూస్తూండగా, శేషియ్య అక్కడినుంచి తప్పించుకున్నాడు .

ఆనాటి వరకూ రంగనాధు డు అలాంటి అవమానం ఎరగడు . ఆయన ఉక్రోషం పట్ట లేకవెంటనేవెళ్ళి గ్రామాధికారిని కలుసుకుని, ''శేషియ్య అనే పొగరు బోతు నన్ను చెంప మీద కొట్టాడు . వాణ్ణి తగినవిధంగా శిక్షించక పోతే, ఊళ్ళో క్రమ శిక్షణశించి అరాచకం తలెత్తుతుంది!'' అంటూ జరిగిందానికి చిలవలూ పలవలూ అల్లి చెప్పాడు.

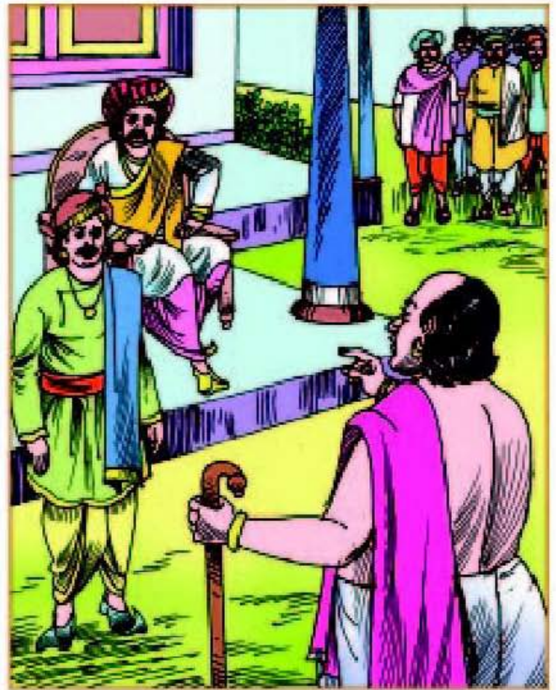
సంజాయిషీ అడగడానికి గ్రామాధికారి వెంటనే శేషయ్యకు కబురుపెట్టాడు.

అయితే కొంతసేపటికి అక్కడికి వచ్చిన పురోహితుడు, ''ఒకవైపు కూతురి పెళ్ళి దిగులూ, మరోవైపు చలిజ్వరంతో శేషయ్య మంచం దిగలేకుండా ఉన్నాడు . జరిగిన సంగతి తమకు మనవి చేయమని నన్ను పంపాడు ,'' అన్నాడు .

''ఏం చెప్పాడేమిటి?'' అని అడిగాడు గ్రామాధికారి.

''రంగనాధుడికి జ్ఞాపకశక్తి తక్కువట. పైగా ఆయనకు బోలెడు వ్యాపకాలు . కొంద రాయనకు సాయపడుతూ ఉంటారు . కొంద రాయనమీదచెయ్యిచేసు కుంటారు . అయితే ఎవరూ ఆయనకు గుర్తుండరని చెప్పమ న్నాడు ,'' అన్నాడు పురోహితుడు .

రంగనాధుడు కోపంతో, ''వాడెవడు శేషియ్య. వాడికూతురికి పెళ్ళి కుదిరింది. డబ్బు సాయం కావాలని నా దగ్గరికి వచ్చాడు . ఇవ్వనన్నానని చెంప మీద కొట్టాడు,'' అన్నాడు.

''శేషియ్య ఈయనకూ, ఈయన కుటుం బానికీ జీతం బత్తెం లేకుండా ఎన్నోసేవలు చేశాడు . అయినా వాడు ఈయనకు గుర్తు రాలేదు. ఏదైనా గొప్పపని చేస్తేనే తనకు గుర్తుంటుందన్నాడట. వాడు చెంపదెబ్బ కొడితే ఈయనకు బాగా గుర్తుంది. అంటే ఇన్నాళ్ళకు వాడొక గొప్పపని చేశాడన్నమాట. గొప్పపని చేసినవారిని మెచ్చుకోవాలి గానీ సంజాయిషీ అడక్కూడదు గదా!'' అన్నాడు పురోహితుడు గ్రామాధికారిని పరీక్షగా చూస్తూ.

దాంతో గ్రామాధికారికి విషయం అర్థ మయింది. అయినా పురోహితుడి మాటలు సమర్థించలేక, ''చమత్కారంగా మాట్లాడినంత మాత్రాన తప్పు తప్పు కాకుండా పోదు . శేషియ్యకు శిక్ష తప్పదు ,'' అన్నాడు .

''అయ్యా, శేషయ్య రంగనాథుడికి ఎన్నో సేవలు చేశాడు. ప్రతిఫలం లేదు. వాడి సేవలకు ప్రతిఫలం ఇప్పించలిగినవారికే వాడి తప్పును శిక్షించే అర్హత ఉంటుందంటే అది తప్పవుతుందా?'' అన్నాడు పురోహితుడు వినయంగా.

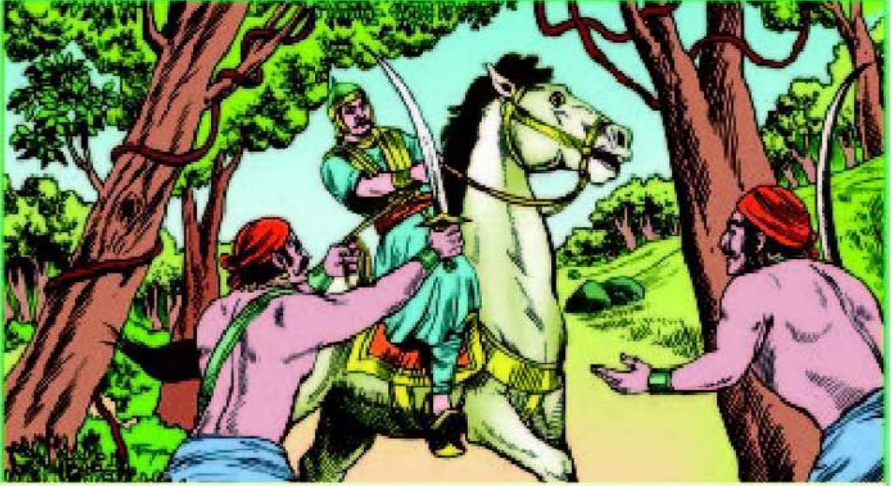
గ్రామాధికారి చిన్నబుచ్చుకున్నట్లుగా ముఖంపెట్టి, ''శేషయ్య సంగతి నాకు తెలుసు. గ్రామంలో చాలామందికి సాయపడుతూ ఉంటాడు. అలా అతడి సాయంపొందిన వారిలో నేనూ ఉన్నాను. అతడు చేసిన తప్పుకు శిక్ష విధించాలంటే, ముందు చేసిన సాయానికి ప్రతిఫలం ఇవ్వాలి. ఈ ఊరిలో అతడి సాయంపొందిన ప్రతివారూ, అతడికి ప్రతిఫలమివ్వాలన్నది నా బాధ్యత. లేకుంటే, ఊరందర్నీ అతడు చెంపదెబ్బలు కొట్టినా, ఆఖరికి నన్ను కూడా చెంపదెబ్బ కొట్టినా శిక్షించే అర్హత నాకుండదు,'' అన్నాడు.

ఈ తీర్పు ఊరందరికీ చెంపదెబ్బలా తగిలింది. అందరూ కూడబలుక్కుని, శేషయ్య కూతురు పెళ్ళికి సాయపడాలని నిశ్చయించారు. గ్రామాధికారి పురోహితుడికేసి మెచ్చుకుంటున్నట్టు చూస్తూ, ''నువ్వన్న మాటలు శేషయ్య చెప్పి పంపాడో, లేక నువ్వే అన్నావో తెలియదు. శేషయ్య వచ్చినా ఇలా జరిగి ఉండేదికాదేమో. సమయానికి వచ్చి సమస్యను పరిష్కరించి శేషయ్యకే కాకుండా మొత్తం మీద గ్రామానికే మేలు చేసి నిజంగానే పురోహితుడివనిపించుకున్నావు'' అన్నాడు.

వాళ్ళల్లో కొందరు రంగనాథుడు వినేట్టుగానే, ''ఊళ్ళో ఇంత మందిమి ఉన్నాం. ఒక్కళ్ళమైనా మాటమాత్రంగానైనా అడక్కుండా, ఏరికోరి పిసినారిని అర్థించి, శేషయ్య లేనిపోని గొడవ తెచ్చుకున్నాడు,'' అన్నారు.

నలుగురూ అన్న మాటలతో రంగనాథుడికళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. ఆయన, ''శేషయ్య కొట్టింది నన్ను కాదు, నాలోని మితిమీరిన స్వార్థాన్ని, నా అహంకారాన్ని. వాటికా శిక్ష తగినదే! అందువల్ల శేషయ్య చేసింది తప్పు కాదు. ఇకమీదట ముంచితనానికి తగిన ప్రతిఫలం ఇవ్వడమే నా జీవితాశయం చేసుకుని, శేషయ్యవంటి వారిని ముంచికి దూరంకాకుండా చూస్తాను,'' అన్నాడు.

భల్లూక మాంత్రికుడు

6

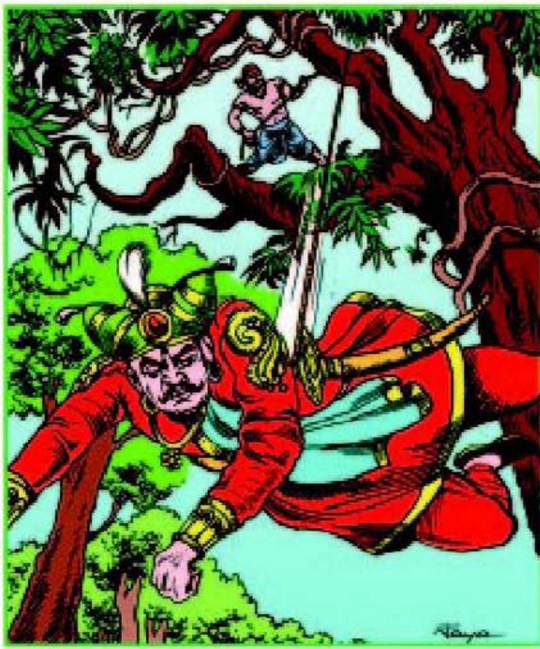
[చంద్రశిలానగరం మీద దాడికి బయలుదేరిన రాజు దుర్ముఖుడి పైకి, భల్లూక మాంత్రికుడు, తలారి భల్లూకాన్ని ఉసికొల్పాడు. అది చూసి దాని నుంచి తప్పించుకోవడానికి దుర్ముఖుడు ఒక అంగరక్షకుడితో పాటు గుర్రం మీద, అరణ్యానికి అడ్డంపడి పారిపోతూండగా, నాగమల్లు అనే దొంగలనాయకుడు అతణ్ణి తాడు ఉచ్చుతో బిగించి, చెట్టు కొమ్మల పైకి లాగాడు. తరవాత-]

ఇద్దరు దొంగలు భీకరంగా అరుస్తూ, చెట్ల కొమ్మల్లోంచి, తన గుర్రం ముందుకు దూకగానే, రాజు దుర్ముఖుడి అంగరక్షకుడు, ''అయ్యలారా, నా నడుం నుంచి కత్తి వేళ్ళాడుతున్నా, నేను నిరాయుధుడికిందనే లెక్క! నా నుంచి మీ కెలాంటి హానీ కలగదు,'' అన్నాడు భయంతో వణికిపోతూ.

దొంగల నాయకుడు నాగమల్లు, కుడి చేతిలో ఉన్న కత్తిని అంగరక్షకుడి కంఠం కేసి చాచి, ''ఒరే, నువ్వా నిజంగా కత్తిదూసినా, మేం భయపడేవాళ్ళం కాదు. అదుగో, నీ ముందు పోయిన గుర్రంవాడు, చెట్టుకొమ్మ నుంచి వేళ్ళాడుతున్నాడు. మీ వాళ్ళు మరికొందరు ఇటు కేసి వస్తున్నారా?'' అని అడిగాడు.

అంగరక్షకుడు జవాబిచ్చేందుకు తటపటాయిస్తున్నంతలో, రాజు దుర్ముఖుడు కొమ్మ నుంచి తాడుకు వేళ్ళాడుతూనే, ''ఈ అవమానాన్ని నేను సహించను; ఎక్కడరా, అంగరక్షకా!'' అంటూ కేకపెట్టాడు.

అంగరక్షకుడు జవాబివ్వబోయేంతలో నాగమల్లు కత్తి ఝుళిపిస్తూ, ''నువ్వా అంగ

రక్షకుడివా? ఏ రకంవాడికి, అంగరక్షకుడివి? ముందు గుర్రం దిగు," అని, అంగరక్షకుడు గుర్రం దిగగానే, రాజు దుర్ముఖుణ్ణి కొమ్మల్లోకి లాగేందుకు నానా అవస్థపడుతున్న దొంగతో, "ఒరే మనకు బాగా డబ్బున్న జీవాలే దొరికినట్టున్నవి. ఆ పిట్టను మీరు కట్టినవాణ్ణి, నడుం విరక్కుండా జాగ్రత్తగా నేలమీదికి జార్చు," అన్నాడు.

కొమ్మల్లోని దొంగ, దుర్ముఖుణ్ణి నేలకు దించాడు.

అంతలో అక్కడికి చెట్టుమీద మన్న దొంగా, నాగమల్లూ వచ్చారు. నాగమల్లు రాజు దుర్ముఖుణ్ణి నఖశిఖ పర్యంతం ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, "నీ విలువైన దుస్తులూ, నగషీలు చెక్కిన కత్తి ఒరా చూస్తూంటే, బాగా డబ్బున్న వాడివిలాగే కనిపిస్తున్నావు. ముందు నీ దగ్గర మన్న డబ్బు అక్కడ పెట్టి, తరవాత నువ్వూ, ఈ అంగరక్షకుణ్ణి ఇంటికి పంపి, పది వేల వరహాలు తెప్పించు. అలా చేయకపోయావో," అంటూ, కత్తి ఝళిపించాడు.

ఆ మాటలతో రాజు దుర్ముఖుడు తాను పెద్ద చిక్కుల్లో పడిపోయానని గ్రహించాడు. తాను ఫలానా దేశానికి రాజునని చెపితే, ఈ దొంగల నాయకుడు తన తలను నరికి బహుమతి సంపాయించేందుకు, తన శత్రువైన చంద్రశిలా నగరపురాజు జితకేతుడి దగ్గరకు తీసుకుపోవచ్చు. అలా కాకతాను ఏ సంపన్న వర్తకుణ్ణో అని అబద్ధం ఆడితే, అప్పుడు తన అంగరక్షకుడి చేత పదివేల వరహాలు తెప్పించవలసి మాటుంది. ఈ లోపల తాను అబద్ధమాడిన సంగతి బయటపడితే...

రాజు దుర్ముఖుడు తన ప్రశ్నకు జవాబివ్వకుండా, మాగిలా ఇలా ఆలోచిస్తున్నంతలో దొంగల నాయకుడు నాగమల్లు కసిగా పళ్ళు కొరికి, "ఏమిటాలోచిస్తున్నావు? ఎలాంటి ఎత్తులు వేసి, నా నుంచి పారిపోవాలా అని పథకం అల్లుతున్నావా?" అంటూ కత్తి పైకెత్తాడు.

ఆ వెంటనే దుర్ముఖుడు, "నువ్వనే ఆ పది వేల వరహాలు ఎలా తెప్పించటమా అని ఆలోచిస్తున్నాను. నా పేరు దుర్జయశెట్టి. ఉదయగిరి పట్టణం వాణ్ణి. ఇప్పుడు నా దగ్గర చిల్లిగవ్వ లేదు," అన్నాడు.

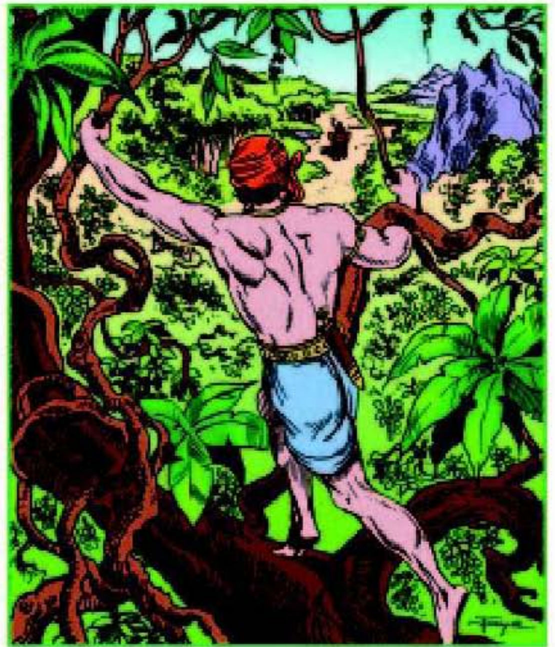
ఆ జవాబుకు నాగమల్లు ఆశ్చర్యపోతూ, "ఇంత విలువైన దుస్తులు ధరించి, అంగరక్షకుణ్ణి కూడా తోడు పెట్టుకుని, అరణ్యంలో చిల్లిగవ్వ చేత లేకుండా ప్రయాణం చేస్తున్నావన్న మాట! ఈ మాటలు నమ్మమనేనా

వు వ్వనేది?'' అని, పిక్కనవుశ్న దొంగలతో, ''ఒరే, వీడి నడు వు కున్న తాడు విప్పి, గొంతు కు బిగించండి. ఉరితీసుంధు కు గట్టి చెట్టుకొమ్మ చూస్తాను,'' అన్నాడు .

నాగవు ల్ల వూ ట వు గించే లోపిలే, ఎక్కడో ధూ రాన్నుంచి ఏన్త గ వు ంకరించిన ధ్వనితోపాటు , తలారి ఎలు గ బంటు పేట్టిన గామకేక కూడా వాళ్ళకు వినిపించింది. ఆ వు ర్ ఖం రాజు దు ర్ముఖు డూ , అంగర కుడూ నిలువెల్లా వణికిపోసాగారు. అంగర కుడు వు ట్టూ కలయు చూ స్తూ, ''వు హా రాజా, ఆ తలారి భల్లూకం అరణ్యంలో ఎక్కడో దారి తప్పిందను కున్నాను . కాని, అది వు న జాడలు పిసీకట్టి, ఇటే వస్తున్నట్టున్నది,'' అన్నాడు .

దొంగల నాయు కుడు నాగవు ల్ల నోరు తెరిచి, గ డ్ల తేలవేసీతన అను చరు లిద్దరికేసి అయోమయంగా ఒకసారి చూసి, ''వీళ్ళ వూ టలు విన్నారా? వీడు తనూబరు దు ర్జయు శెట్టి అంటు న్నాడు ; వాడు వు హారాజా, అని పీలు స్తున్నాడు . అన్నిటికన్నా వింత, తలారి భల్లూ కం... అది అరణ్యంలో దారి తప్పటం!'' అంటూ కత్తిని పైకెత్తి, ''ఒరే, మీ ఇద్దరూ నిజంగా మతిమాలిన వెధవలా లేక మాకు, వీు పిచ్చి వాగు డు తో వు తు లు పోగొట్టాలని చూ స్తున్నారా?'' అన్నాడు .

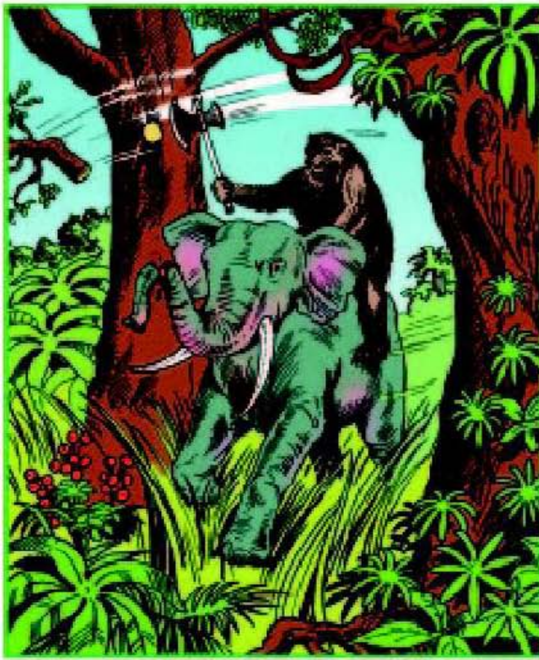
రాజు దు ర్ముఖు డు బెంబేలు పిడిపోతూ , ఏం జవాబివ్వటవూ అని తికవు క పిడు తున్నంతలో, ఈసారి వు రి కాస్తి దాపిుగా ఏన్త గ వు ంకారం, తలారి ఎలు గ బంటు కేకలూ వినిపించిన్తె. దానితో నాగమల్లు కూడా బెదిరి

పొయ్యు , ఒక దొంగతో, ''ఒరే, నువ్వు చెట్టెక్కి చూ డు ! ఒకేసారి ఏను గ వు ంకారం, ఎలు గ బంటు గొంతు లాంటి వు నిషీ కేకలూ వినబడటం ఏవు టి? వీళ్ళ వూ టల్లో ఏవు న్నా నిజం వున్నదేమో!'' అన్నాడు .

దొంగల్లో ఒకడు గబగబా పిక్కసే మశ్న ఒక చెట్టెక్కి, ఆ వు ర్ ఖం ఒక చామకేక పేట్టి, ''మల్లూ! ఆ దుర్జయశెట్టీ, వాడి నౌకరూ చెప్పింది నిజం! తెగివేళ్ళాడుతున్న తొండంతో ఏను గూ , దాని వీు ద గంద్రగొడ్డలి పిట్టు కున్న ఎలుగుబంటూ – అరెరె, దాని గండ్రగొడ్డలి దెబ్బకు, అడ్డం వచ్చిన చెట్లకొమ్మలు పూచిక పుల్లల్లా విరిగి, చెల్లా చెదురుగా లేచిపోతున్నవి,'' అన్నాడు .

నాగవు ల్ల భయూ శ్చర్యాలతో దిక్కులు చూ స్తూ, ఇప్పుడేం చేయు టవూ అని ఆలోచిస్తున్నంతలో, రాజు దు ర్ముఖు డు అతడి చేర్పు

తానూ గు ర్రమీకెళ్ళిమితాళ్ళను వదిలేపిట్టు కున్నాడు.

నాగపు ల్లి తన అను చరు లిద్దరికి సైగ చేసి, వు ర్మ ఖు, అంగర ుకుల కేసి కళ్ళెర్ర చేసి చూ స్తూ, "ఒరే, వీ ఇద్దరూ నిజంగా బు ద్ధి హీనులా లేక ఏఆరితేరిన మోసగాళ్ళా? అవ తల వీ రనే తలారి భల్లూకం వచ్చిపడు తూండే, మీరెక్కడోవున్న రాజధానికిపోయి సైనికులను తీసు కువస్తారా?" అని, అను చరు లతో, "ఒరే, వీళ్ళనిద్దరినీ తాడు కుకట్టి, ఆ కనబడే కొండగు హల కేసి లాక్కురండి. ఆ తలారి ఎలు గు బంటు, ఈ ప్రాంతాలు వదిలిన తరవాత, అసలు నిజంగా వీళ్ళెవరో తెలు సు కుందాం," అన్నాడు.

పిట్టు కుని, "వు ల్లా! వు నం త్వరగా ఇక్క ణ్ణించి పారిపోవటం ేవు ం. డబ్బాశ కొద్దీ ప్రాణాలు బలిపెట్టకు. కావాలంటే, నా ఇంటను న్న డబ్బుతో ఒక రాజ్యవే కొని పేట్టగలను," అన్నాడు వణికిపోతూ.

అంగర ుకుడు గు ర్రం ఎక్కి పారిపోవ టానికి ఎత్తువేసి, దాని కళ్ళెమితాళ్ళు పిట్టు కుని, నాగవు ల్లితో, "వు ల్లా! ఈ ుణాన న్ను వ్వు, వు హారాజుగారి ప్రాణాలు కాపాడా వంటే, ఆయన నీకు అర్ధరాజ్యం ధారాదత్తం చేయ గలడు! నేను గు ర్రం ఎక్కి, వాయు వేగంతో రాజధానికి పోయి, సైన్యాన్ని వెంట బెట్టు కు రావటం ఎలా మాటు ంది, వు హా రాజా?" అన్నాడు.

"ఆ పని నేనే చేయ గలను; కాని రాజధానికి వెళ్ళే మార్గమేదో, ఈ మహారణ్యంలో తెలి యు టం లేదు," అంటూ రాజుదు ర్మ ఖు డు,

నాగమల్లు ఇలా చెప్పి, గుహలకేసి బయ లు దేరేసరికి, అతడి అను చరు లు రాజు దు ర్మ ఖుణ్ణీ, అంగరక్షకుణ్ణీ తాళ్ళతో కట్టి వెనకగా లాక్కుపోసాగారు. వాళ్ళు ఒక పేద్ద గు హను సమీ పిస్తున్నంతలో, తలారి ఎలు గు బంటు చెట్లచాటునుంచి ఏనుగు నెక్కి అటుకేసి వస్తూ, దు ర్మ ఖు ణ్ణి చూ సి, "ఒరే, దు ష్టుడా, దొరికావా! నిన్నిదే నా గండ్రగొడ్డలికి బలిచేయ బోతు న్నాను," అంటూ ఏను గు వీ ది ను ంచి దూకి, వాళ్ళవెంటబడింది.

నాగవు ల్లితోపాటు అందరూ భయ కంపి తు ల్లై పరుగెత్తుతూపోయి ఒక గు హిలో జొరబడ్డారు. తలారి ఎలు గు బంటు గు హను సమీ పిస్తున్నంతలో, వాళ్ళు ఒక పేద్ద బండ రాయి ని గు హద్వారానికి అడ్డంపెట్టారు.

తలారి ఎలు గు బంటు గు హవు ందు కు పోయి, దానికి అడ్డంగావున్న బండరాయి ని

ఒకటికి రెండుసార్లు కాలితో గట్టిగా తన్ని, ''ఒరే, గుహలో మన్నవాళ్ళంతా బయటికి రండి. నాక్కావలసింది, రాజు దుర్ముఖుడి తల. మిగతావాళ్ళకు ఎలాంటి హానీ చేయను,'' అంటూ కేకలు పెట్టాడు.

ఆ కేకలు విన్న దొంగలనాయకుడు నాగమల్ల, తన ఇద్దరు అనుచరులతో, ''ఇది ఇంకా బాగుంది! ఆ పిశాచి ఎలుగుబంటుకు కావలసింది, రాజు దుర్ముఖుడి తల అట! ఏమిటీ తలా, తోకా లేని గత్తరంతా?'' అని రాజు దుర్ముఖుడితో, ''ఈ ప్రాంతాలకు సమీపానగల ఉదయగిరి రాజ్యాన్ని, దుర్ముఖుడనే రాజు పాలిస్తున్నాడు. నేను, ఆ రాజును ఏనాడూ చూడలేదు. నువ్వే, ఆ దుర్ముఖ రాజుమకాదు గదా?'' అని అడిగాడు.

''నేను దుర్జయశెట్టిని, ఉదయగిరి నగరం వాణ్ణి. ఏ పిశాచో ఆవహించిన ఆ ఎలుగు బంటు మాటలు ఎందుకు నమ్ముతామా? మనం మంగా ఇక్కట్టించి బయటపడే మార్గం ఏదైనావుంటే చూడు. నువ్వడిగిన ఆ పదివేల వరహాల్లూ ఇచ్చుకుంటాను,'' అన్నాడు రాజుదుర్ముఖుడు.

''మహారాజుగారు, అన్నమాట తప్పిట ముంటూ ఏనాడూ జరగలేదు, మల్లా!'' అన్నాడు అంగరక్షకుడు.

''ఛీ, వెధవా, నోరు ముయ్య! నిన్నూ, ఏదైనా పిశాచి పట్టలేదుగదా? ఈ అరణ్యం ప్రవేశించినప్పటి నుంచీ చూస్తున్నాను. నన్ను విడువకుండా, అదేపనిగా మహారాజా అంటు న్నావూబహిరంగ శిరచ్ఛేదం చేయించగలను, జాగ్రత్త!'' అన్నాడు దుర్ముఖుడు.

దొంగ నాగమల్ల ఉలిక్కిపడి, ఇద్దరు దొంగలతో, ''ఒరే, మనం అదృష్టంకొద్దో లేక దురదృష్టంకొద్దో, ఉదయగిరి రాజు దుర్ముఖుణ్ణే పట్టినట్టుంది. రాజుకు తప్పి, మరె వడికి తోటి మనిషిని బహిరంగంగా శిరచ్ఛేదం చేయించేహక్కుంది? వీడు నోరు జారి నిజంగా తనెవరైందీ చెప్పేశాడా ఏం!'' అన్నాడు.

రాజు దుర్ముఖుడికి బయట గుహకు అడ్డంగా మన్న రాతిని పక్కకు తోసేందుకు ప్రయత్నిస్తున్న తలారి ఎలుగుబంటి భయంతో పాటు, లోపలవున్న దొంగలు తనకేమైనా హానికలిగించగలరేమో అన్న భయం పట్టు కున్నది. అతడు ఏదో హెచ్చరిస్తున్నట్టు పక్కనమన్న అంగరక్షకుణ్ణి మోచేతితో ఒకసారి పొడిచి, ''మల్లా! నన్ను గురించి నువ్వేదో భ్రమలకు లోనమతున్నావూనేను, నిజంగా, దుర్జయశెట్టినే! ఈ భయంకరారణ్యం

చేరినప్పటిను ంచీ, నా నౌకరు వు తిస్థీవి తం పొగొట్టుకున్నవాడిలా పిచ్చివాగు డు వాగు తు న్నాడు . వీణ్ణి, ఏదో దు ష్టిగ్రహిం పెట్టి మూడాలి!'' అన్నాడు .

''ఁవి ంచండి, వు హారాజా! అంతే, అంతే,'' అన్నాడు అంగరఁకుడు .

నాగవు ల్ల తల గట్టిగా పిట్టు కుని, ''ఇప్పటి పిరిస్థీతిలో స వ్వూ రాజువైనా, శెట్టివైనా నాకు ఒరగబోయే దేంలేదు . ఆ భయు ంకరవు న ఎలు గు బంటు గు హికడ్డంగా మన్నరాతిని పక్కకునెట్టి, గుండ్రగొడ్డలితో వు నందరి తలల్రూ నరకబోతు న్నది,'' అని తన ఇద్దరు అను చరు లతో, ''ఒరే, వు నవే వు ందు గా రాతిని పిక్కకునెట్టి కత్తు లతోపొడు , ఆ తలారి ఎలు గు బంటు వీ దపిడటం ఎలామాటు ం దంటారు ?'' అని అడిగాడు .

దొంగలిద్దరూ తవు నాయు కుడికి జవాబివ్వ బోయే ంతలో, అంగరఁకుడు , ''వు ల్లా! ఆ తలారి ఎలు గు బంటు ను , భల్లూ కవూ ంత్రి కుడనే వాడు సి ష్టించాడు .దాని బలం రాఁసి బలం అను కో! వు నం ఈ గు హినే అంటి పేట్టు కుని మూడటం ఁవు ం,'' అన్నాడు .

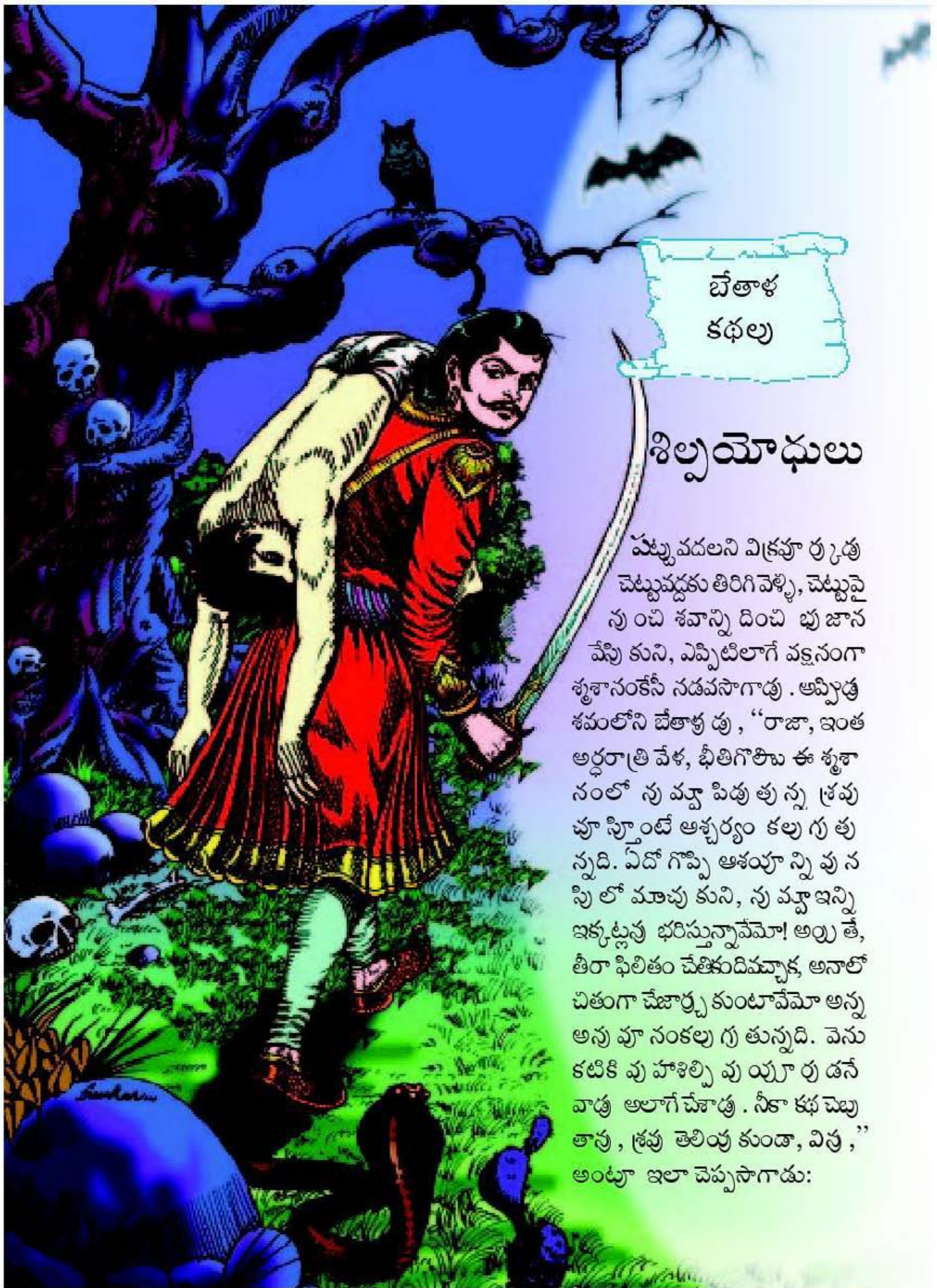
వాడు వూ ట వు గించేలోపిలే తలారి ఎలుగుబంటు రెండు చేతులతో పట్టి రాతిని కొంచెంగా పక్కకు నెట్టి, ''ఒరే, దు ర్ము ఖరాజా, బయు టికి రా. నీ తల నరికి, నా దారిన నేను వెళ్ళిపోతాను,'' అన్నది.

''బాపూది! దీని పిగ దు ర్ము ఖరాజో, దుర్జయశెట్టో అనే వీడి ఒక్కడి మీదనే అన్న మాట; వీణ్ణిపట్టి గుహబయిటికి నెట్టండి!'' అన్నాడు నాగవు ల్ల.

దొంగలిద్దరూ , రాజు దు ర్ము ఖు డి భు జాలు పిట్టు కుని, పేను గు లాడు తు న్న అతణ్ణి గు హి బయు టికి ఈడ్చబోతు న్నంతలో, గు హి కు కొంచెం దూరంనుంచి, ''ఇందాకటి నుంచి చూ స్తు న్నాను , ఏవి ట్రా ఈ గొడవ? పిక్క గు హిలో మహారాక్షసుడైన ఉగ్రదండుడు మన్నాడనే సింగతే ఎరగరా?'' అన్న భీకరమైన కంఠస్వరం వినబడింది.

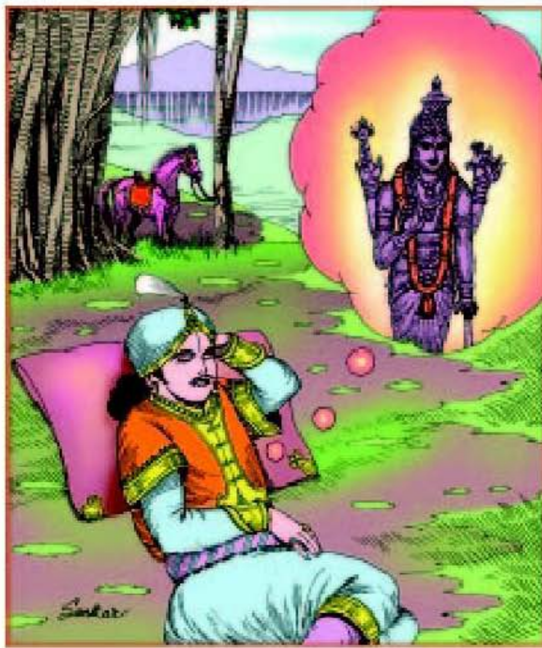
తలారి ఎలు గు బంటు , ''న వ్వూ, రాఁ సి డివా? ఉగ్రదండు డా, నీ`బరు ? భల్లూ కవూ ంత్రికుడి వు ంత్ర శక్తిగల, ఈ గుండ్రగొడ్డలి నీ కంఠాన్ని నరకబోతు న్నది!'' అంటూ , రాఁసి డి కేసీ బయు లు దేరింది. - (ఇంకావుంది)

శిల్పయోధులు

పట్టు వదలని విక్రమార్కుడు చెట్టువద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానంకేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, "రాజా, ఇంత అర్ధరాత్రి వేళ, భీతిగొలిపే ఈ శ్మశానంలో నువ్వు పడుతున్న శ్రమ చూస్తూంటే ఆశ్చర్యం కలుగుతున్నది. ఏదో గొప్ప ఆశయాన్ని మనసులో దాచుకుని, నువ్వు ఇన్ని ఇక్కట్లను భరిస్తున్నావేమో! అయితే, తీరా ఫలితం చేతికందివచ్చాక, అనాలోచితంగా చేజార్చుకుంటావేమో అన్న అనుమానం కలుగుతున్నది. వెనుకటికి మహాశిల్పి మయూరుడనే వాడు అలాగే చేశాడు. నీకా కథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా, విను," అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

పై ర్వం కనకగిరి సామ్రాజ్యాన్ని పాలించే చక్రవర్తి ఆధీనంలో అనేక సామంత రాజ్యాలు ఉండేవి. అలాంటి సామంత రాజ్యాల్లో శోణమిత ఒకటి. దాన్ని పాలించే వీరవర్ధనుడు మంచి పరిపాలకుడు, మీదు మిక్కిలి చెన్న కేశవ స్వామి భక్తుడు.

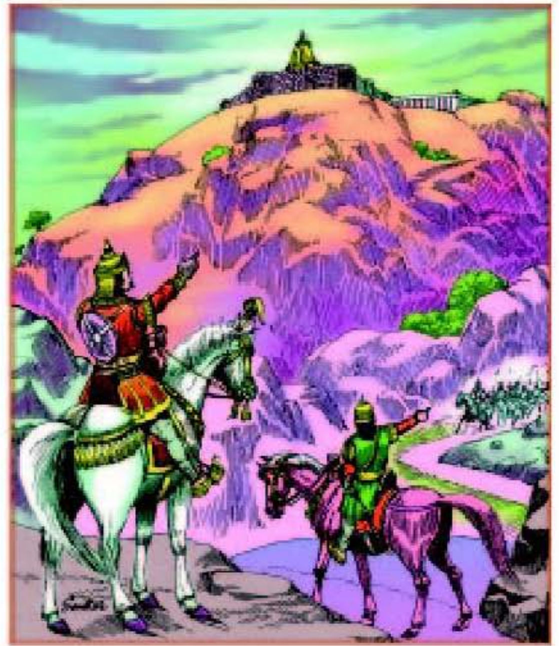
ఆయన ఒకసారి వేట నిమిత్తం, తన రాజ్యానికి పొలిమేరల్లోవున్న అరణ్యానికి వెళ్ళాడు. అక్కడి ప్రకృతి సౌందర్యం ఆయనకెంతగానో నచ్చింది. పచ్చని పరిసరాల మధ్య ఎత్తయిన కొండ, దాని నానుకుని ప్రవహిస్తున్న స్వర్ణముఖినది, ఆయన్ని పరవశింపజేశాయి.

రాజు మధ్యాహ్నం వరకూ వేటాడి, ఒక వట వృక్షం కింద విశ్రాంతి తీసుకుంటూ నిద్రపోయాడు. ఆ సమయంలో, రాజ వంశీయుల కులదైవమైన చెన్నకేశవస్వామి కలలో కనిపించి – కొండ మీద ఒకప్పుడు తన ఆలయం ఉండేదనీ, అది కాలగర్భంలో కలిసిపోయిందనీ చెప్పి, "రాజా, కొండ మీద పడమటి దిశలోవున్న అశ్వత్థవృక్షం కింద తవ్వి చూస్తే, అక్కడ ఒక విగ్రహం కనబడుతుంది. నువ్వు అక్కడ ఒక ఆలయం నిర్మించి దాన్ని అందులో ప్రతిష్ఠ చెయ్యి. నీకూ, నీ రాజ్య ప్రజలకూ మేలు కలుగుతుంది. ఆలయ నిర్మాణ బాధ్యతలు, నగర సమీపంలోని గ్రామవాసి అయిన మయూరుడనే శిల్పికి అప్పగించు. అతడు కారణ జన్ముడు!" అని ఆదేశించాడు.

వీరవర్ధనుడు మెలకువరాగానే, తనకు వచ్చిన కలను గుర్తు చేసుకుని చాలా ఆనందించాడు. తర్వాత నగరానికి తిరిగిరాగానే, శిల్పి మయూరుడికి కబురు చేసి, కొండ మీద ఆలయ నిర్మాణాన్ని గురించి చెప్పి, అశ్వత్థవృక్షం కిందవున్న విగ్రహాన్ని అందులో స్థాపించవలసి ఉంటుందని గుర్తు చేశాడు.

మయూరుడు, రాజాజ్ఞమేరకు నదీ తీరాన్ని చేరి, కొండ మీద ఆలయానికి శ్రీకారం చుట్టాడు. అశ్వత్థవృక్షం కింద అతడికి చెన్నకేశవస్వామి విగ్రహం లభించింది. అయితే, ముందు అనుకున్నట్టుగా కాక, ఆలయ నిర్మాణపు పనులు పెరిగాయి. వ్యయం బాగా పెరిగింది. ఖజానా ఖాళీ అయింది. రాజుకు ఆఏడు చక్రవర్తికి కప్పం కట్టలేని పరిస్థితి ఎదురయింది.

వృద్ధుడైన చక్రవర్తి మరణంతో, కొత్తగా పట్టాభిషిక్తుడైన ఆయన కుమారుడు ధీరసేనుడు దురాశాపరుడు. సామంతులను వేధించి అధిక కప్పం వసూలు చేయాలను

కునే భోగలాలసు డు. అతడు, వీరవర్ధను డికి కప్పం వెంటనే కట్టవలసిందిగా ఆజ్ఞలు జారీ చేశాడు. తన అసహాయ త గు రించి వీర వర్ధను డు, అతడికి తెలియ బరిచాడు.

దానితో చక్రవర్తి ధీరసును డు కోపంతో మండిపోయి, సైన్యాన్ని శోణమిత్ర మీ దకు దాడికి పంపాడు. సైన్యం పోలిమే రలను చేరి, కొత్తగా నిర్మించిన ఆలయ పరిసరాల్లో ఆగింది. క్రూరుడైన సేనాపతి తల ఎత్తి కొండపైను న్న ఆలయా న్ని చూ సి, సైనికులతో, ''దీనికం తకూ కారణం, ఆ ఆలయ ం! పోయి దాన్ని కూలగొట్టండి,'' అని ఆజ్ఞాపించాడు.

సైనికులు కొండ ఎక్కి, ఆలయ రాజ గోపురం గ ండా లోపలికి పోబోయా రు. వాళ్ళకు అద్భుత శిల్ప సౌందర్యాన్ని కలిగివున్న ద్వార పాలికల విగ్రహాలు కళ్ళబడ్డాయి. ఆ శిల్పాలను ధ్వంసం చేయ బోయా రు సైని కులు. ఇంతలో ఒక అద్భుతం జరిగింది. ద్వారపాలికల విగ్రహాల కళ్ళను ంచి ధారగా అశ్రు వుటు కారసాగాయి.

సైనికులు భయ కంపితు లయ్యా రు. వాళ్ళు కొండదిగి వెళ్ళి పోయారు. ఈ విషయం సైన్యాధిపతికి, అతడి ద్వారా చక్రవర్తికి తెలి సింది. ఏదో అపశకు నం స్ఫురిస్తున్నదని చక్రవర్తి, సైన్యాన్ని వెనక్కు పిలిపించాడు.

శోణమిత్ర ప్రజల ఆనందానికి అవధు ల్లేమా రాజు, శిల్పి మ యూ రు ణ్ణి సభకు పిలిపించి, కోపంగా, ''నువ్వేం వు న్న శిల్పివి! శత్రు వు ఎదు రయ్యి నప్పుడు కన్నీరు కార్చే శిల్పాలను గాక, కత్తి చేతబట్టి కదనరంగాన దూ కి, శత్రు మూకల తు కలు కత్తిరించే శిల్పాలను నువ్వు చెక్కివుంటే, మనకీ బానిస బతుకు తప్పేదికదా,'' అన్నాడు.

మ యూ రు డి నోట మా టరాలేదు. ఆవు ర్నాటి ను ండే కొండకు దిగు వన పదివేలకాళ్ళ మండపాన్ని నిర్మించటానికిమొదలు పెట్టాడు. ప్రతి స్తంభం మీద అశ్వారూఢుడై కత్తి చేత బట్టి, కదనరంగాన దూ కటానికి సిద్ధంగా వుండే యోధుడి శిల్పం చెక్కాడు. ఆ మండప నిర్మాణానికి, తనకు ఆలయ నిర్మాణంలో రాజు ను ంచి లభించినపారితోషికాన్ని వాడాడు. కొంత మే రకు దాతల ను ంచి విరాళాలను రాబట్టాడు. పదివేలకాళ్ళ మ ండపం పూ ర్తయ్యింది. తర్వాత మ యూ రు డు, రాజును కలు సు కుని, ''రాజా! మ నం ఇక అస్వతం త్రు లు గామాడ నక్కరలేదు!'' అన్నాడు

రాజు శోణమిత్రని స్వతంత్ర రాజ్యంగా ప్రక టించాడు. ఈ సంగతి చక్రవర్తికి తెలిసింది.

అతడు పేద్ద ఎత్తున సైన్యాన్ని శోణపితి వీ దకు దాడిపింపాడు.

వు యూ రు డు చేతిలో బెత్తం లాంటిది తీసు కుని, పదివేల కాళ్ళవు ండపిం వద్దకు చేరి, ఒకస్తభంలోని శిల్ప యోధుణ్ణి బెత్తంతో తాకి, "యోధా! బయలుదేరు, కత్తి ఝళి పీంచు! కదనరంగాన దూ కు! రాజుగారికి విజయు ం చేకూర్చు!" అన్నాడు.

ఆశ్చర్యంగా శిల్పంలోని యోధులు సజీవులై, ఒకరి వెనక ఒకరు కదనరంగంలోకి దూ కి, వూ వూ లు సైన్యంలో కలిసీపాయూ రు. వారి పిరాక్రవు ధాటికి శత్రు సైన్యం పారిపాక తప్పిలేదు. రాజు వీరవర్థను డికి, ఆ విధంగా ఘనవిజయు ం చేకూరింది.

వీరవర్ధను డు పిట్టలేని ఆనందంతో, వు హా శిల్పి వు యూ రు ణ్ణి సిన్మానిద్దావు ని సిభ ఏర్పాటు చేసీ, వు యూ రు డి కొరకు చూస్తు, అతడు కనిపీంచకుండా పొయూ డు.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, నాకు వు యూ రు డి ప్రివర్తన వింతగాతోస్తున్నది. అతను వూ డు డన్నా అల్పు మాడాలి, లేదా అహింకారన్నా అల్పు వయాడాలి అని నాక నిపిస్తున్నది. తనలోని అసమానమైన అద్భుత కళాప్రిజ్ఞతో రాజుకు ఘన విజయూ న్ని సాధించి పేట్టిన అతను, చివరకు సిన్మానానికి నోచు కోకుండా కనిపీంచకుండా పావడం దేనికి? ఒక వేళ రాజుగారి ధోరణి నచ్చ లేదను కొన్నా, పినిగట్టుకుని సొంతఖర్చుతో వు ండపాన్ని నిర్మించి విజయూ నికి దోహదం అయూ్యడు కద! ఎంతో వ్యే లు చేసీ, ఎట్టు వంటి ఫిలితం ఆశించక కనబడకుండా పావటం ఏవిు టి? ఈ సిందేహాలకు సివూ ధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయూవో, నీ తల పిగలి పొత్తు ంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రవూ ర్కుడు, "వు హాశిల్పి వు యూ రు డు వూ ర్ఖుడు కాదు, అహింకారి

అసిలే కాదు . స్తు నిశిత ప్రిజ్ఞావంతు డనడంలో ఎలాంటి సిందేహింలేదు . ఆస్థాన శిల్పి పిదవి ఆయు న్ను అనుకోకుండా వరించింది. మొదటి సారి యు ద్ధంలో కన్నీరు కార్చే శిల్పాలు , ఆయు న్ను ప్రిసిద్ధ ణ్ణి చేశాయి . అవి ఆయు న అను కొని చేసినవికావు.శిల్పకళ పట్ల ఆయు న కున్న అంకిత భావానికి పిరవశించికళావు తల్లి అను గ్రిహించిన వరవే అది! ఆ విషియు ం వు యూ రు డికి స్పిష్టింగా తెలు స్తు .

అయి తే, రాజు అతనిలోని కళాకౌశలాన్ని వు నసారా అభినందించ లేదు సిరికదా, దాన్ని తన స్వార్థ ప్రయోజనాలకు వాడుకోవాల నుకున్నాడు. ఏ కళాకారుడైనా తన ప్రతిభ గు ర్తింపిబిపొందాలనీ, ప్రిశంసిలు అందు కోవాలనీ ఆశిస్తాడు . అభినందనలకు వు ంచిన సిన్మానం వు రొకటి ఉండదు . అయి తే అది వు యూ రు డికి లభించలేదు . అది స్తు న్నిత మనస్కుడైన మయూరుణ్ణి బాధపెట్టింది. కానీ ఆయు నఆ బాధను బయు ట పెట్టక తను ఆదరించిన రాజుకు, తన రాజ్య ప్రిజలకు మేలు చేయాలనుకున్నాడు. శిల్ప యోధు లను సి ష్టించి, రాజుకు ఘున విజయు ం చేకూర్చాడు . ప్రిజలను స్వితంత్రు లు చేశాడు . ఇక కనబడకుండా పోవడానికి కారణం, ఈ రోజు రాజ్యం స్వితంత్రం కావడానికి రాజు, యోధుల్ని సృజించమన్నాడు . అంతవరకు బాగానే ఉంది. ఇందు లో కొంత న్యాయు ం కూడావున్నది. అ ందు కని వు యూ రు డు శిల్పయో ధు ల్ని సి ష్టించాడు . ఈ రోజు యోధులను సృష్టించమన్నరాజు భవిష్య త్తులో లేనిపోని ఆశలకులోనై, చక్రవర్తి కావాలన్న కోరికతో కల్పవ ాన్నీ, కావు ధేను వునూ సి జించవు నవచ్చు. శిల్పిగా అతను స్తు రాతి శిల్పాలను చెక్కడం మాత్రమే తనపని. దేవాలయు నిర్మాణంతో ఆ పిని పూ ర్తయి ంది. సిజీవ శిల్పాలను నిరంతరం చెక్కేపని ఆ సృష్టికర్తది మాత్రమే. తనది కాని పనిని నెత్తిన వేసుకునేవాడెవడైనా, ఈ లోకంలో ఏదో ఒక రోజు భంగపిడకతప్పిదు . అందు వల్లనే, వు యూ రు డు సిన్మానసిత్కారాలకు ఆశించక, తన పిని పూ ర్తికాగానే కనిపించకుండా పోయూ డు ," అన్నాడు .

రాజుకు ఈ విధంగా వక్షనభంగం కలగ గానే, బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. – (కల్పితం)

[ఆధారం: డా. గంగిశెట్టి శివకుమార్ రచన]

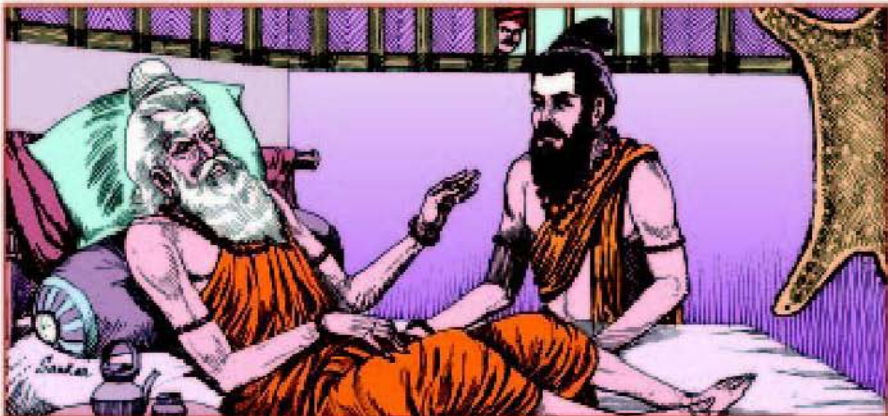

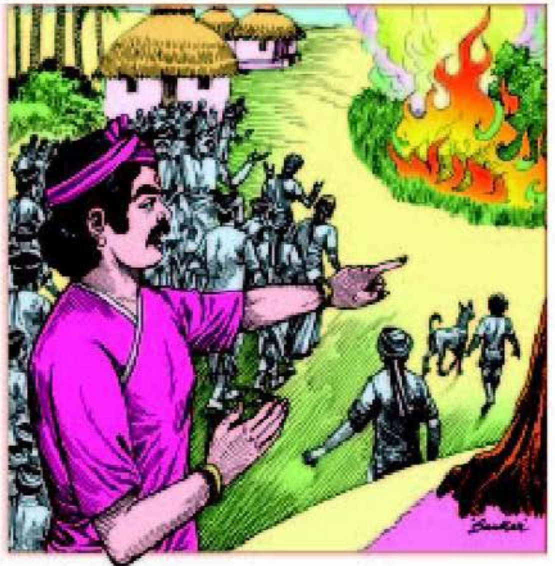
మరుగుజ్జు పిశాచం

అరణ్య మధ్యంలో ఆశ్రమం నిర్మించుకుని శిష్యులకు శిక్షణనిస్తూన్న అలోకానంద యోగి శతవృద్ధుడు. ఆయన తన తదనంతరం ఆశ్రమ నిర్వహణ బాధ్యతలను ధీరానందుడనే ప్రధాన శిష్యుడికి అప్పగించాడు. ఒకనాటి రాత్రి బాగా పొద్దుపోయాక, ధీరానందుడు గురువుగారి పాదాల వద్ద కూర్చున్నాడు. అప్పుడు యోగి శిష్యుడితో, "ఆశ్రమంలోని పవిత్ర వస్తువులన్నిటినీ జాగ్రత్తగా పరిరక్షించుకో. అవి ఎంతో కష్టపడి సాధించినవి. మీకు మేలు కలిగిస్తాయి. అయితే, వాయువ్యమూలలో ఉన్న పెట్టెలో, విచిత్ర ఆకారంతో ఒకశిల కనిపిస్తుంది. దాన్ని తీసుకుపోయి శాంతిమంత్రం పఠిస్తూ నదీజలాలలో పారవెయ్యి!" అన్నాడు.

"ఆ శిల ప్రత్యేకత ఏమిటి గురుదేవా?" అని అడిగాడు ధీరానందుడు వినయంగా.

"చెబుతాను, నాయనా. దానిని నాకొక తాంత్రికుడు ఇచ్చాడు. ఆ శిల లోపల ఒక మరుగుజ్జు పిశాచం ఉంది. ఆ రాయిని ఎవరైనా నేలకేసి కొడితే, పిశాచం వెలుపలికి వచ్చి, 'ఏం చేయాలో ఆనతియ్యండి,' అంటుంది. నిజానికి ఉపయోగకరమైన పనులేవీ దానికి చేతకాదు. చిన్న చిన్న వస్తువులు తెప్పించడం, వింతవింత ధ్వనులు పుట్టించడం, లాంటి చిల్లర మల్లర పనులు చేసి, చూసేవారిని అబ్బురపరుస్తుంది. అంతే! అసలు సమస్య ఏమిటంటే, అది వెలుపలికి వచ్చాక ఒక్క క్షణం ఊరుకోదు. అలాంటి పనులే చెప్పమని యజమానిని వేధిస్తుంది. అందువల్ల ముందుగానే ఆ శిలను నదీ జలాలలో విసిరివేస్తే పిశాచం శాంతిస్తుంది. అలా కాకుండా మరుగుజ్జు పిశాచం గనక ఒకసారి వెలుపలికి వచ్చిందంటే, వెలుపలికి తెప్పించిన మనిషిని ఓ పట్టాన వదిలి పెట్టకుండా పనులు మితవూ

ఘు ంచవు ని వేధించి, వేధించి ఐదేళ్ళ తరవాత అదృశ్యమై పోతుంది,'' అని వివరించాడు గురువు.

ఇది జరిగిన వు ర నాడే గు రు మహరవు పి దించాడు . రెండు రోజులు గడిచాక ధీరానందు డు గురువు చెప్పిన శిల కోసం, ఆయు న చెప్పిన కొయ్యపెట్టెను తెరిచి చూశాడు. అందులో శిల ఏదీ కనిపించలేదు .

ఇంకో రెండు రోజులు గడిచాయి. అర్ధరాత్రి సవు యు ం ఎవరో తలు పుతట్టే చప్పుడు విని ధీరానందుడు లేచి వెళ్ళి, తలుపు తెరిచాడు. ఎదు రు గా గు రు మగారి పాత శిష్యుడు చంద్ర శేఖరు డు కనిపించాడు .

''ఏమి టి సంగతి? ఎందు కలా దిగు లు పడి ఉన్నామ్?'' అని అ డిగాడు ధీరానందు డు .

''ఏం చెప్పమంటావు మిత్రమా? వు రు గు జ్జు పిశాచం పెట్టే బాధలు భరించలేక చస్తున్నాను ,'' అన్నాడు చంద్రశేఖరు డు .

''పిశాచం పెట్టే బాధ? కాస్తవివరంగా చెప్పు,'' అని అడిగాడు ధీరానందు డు .

''గు రు మగారు వు రణించ డానికి వు ందు విచిత్రమైన శిల గు రించి నీతో అన్న వూ టలు చాటు న ుంచి విన్నాను . అంతే, నా ఆశను అదు పుచేయు లేక పోయూ ను . దాన్ని దొంగిలించి తీసుకుపోయి నేలకేసి కొట్టాను. వెంటనే మరు గు జ్జు పిశాచం ప్రత్య ్వు ఘు ంది. పైగా, అది నాకు వూ త్రమే కనిపిస్తున్నది. సంబర పడిపోయూను. 'ఏం చెయ్యాలో ఆజ్ఞాపించు,' అన్నది. నేను గ్రామం రచ్చబండ వద్దకు వెళ్ళాను. అక్కడ పిలు మరు గు వు గూ డి ఉన్నారు . వాళ్ళకు అద్భుతం చేసి చూ పుతానన్నాను . వాళ్ళు వింతగా నాకేసి చూ శారు . నేను పిశాచంతో దాపు న ున్న పొదకు నిప్పంటించవు న్నాను . వు రు ్ణమే పొద భగ్గు మన్నది. వెంటనే దానిని ఆర్పవు న్నాను . పిశాచం అలాగే చేసింది. గ్రావు స్థులు ఆశ్చర్యపోయూ రు . కాని ఆనందించలేదు . నేను నిరు త్సాహంగా ఇంటికి తిరిగి వచ్చాను . నా వెంటనే వచ్చిన పిశాచం, 'ఏం చెయ్యాలో ఆజ్ఞాపించు ,' అన్నది. నాతోట లోని మొ క్కలకు నీళ్ళు పోయు వు న్నాను . వు రు ్ణమే చెట్లన్నిటినీ పెకి, నీ ళ్ళు పోసింది. ది గ్భ్రాంతి చెందాను . దాన్ని తిట్టాను . అదేం పట్టించు కున్నట్టు లేదు . 'ఏం చె య్యా లో ఆ జ్ఞాపించు ,' అ న్నది వు ళ్ళీ. 'నాకొక బ ంగారు ఉ ంగరం త ెచ్చిపెట్టు,' అన్నాను . ఆ ్ణమే నాచేతిలోకి ఒక ఉంగరం వచ్చింది. అయితే, నా చెల్లెలి వేలి ఉంగరం వూ యు వు ఘు ంది. అంటే పిశాచం ఆమె చేతి లోంచి లాగి, నాకు ఇచ్చిందన్న వూ ట!'' అని ఏక రు మపెట్టాడు చంద్రశేఖరు డు .

''దాన్ని నీ పొలానికి వెళ్ళి దున్నమని ఎందుకు చెప్పకపోయావు?'' అని అడిగాడు ధీరానందుడు.

''నా పెరటిలోని మొక్కలను చేసినట్టే అది ఏ అఘా ఘు త్యానికి ఒడిగడు తు ందో అని భయు పడ్డాను . ఇ లకా ఐ దేళ్ళ పాటు జ నానికి పనికి రాని అద్భుతాలు ఎలా చూ పుతూ కూర్చొ వు ంటామా? వాటిని ఎవరు పట్టించు కుంటారు ? ఈ రెండు రోజుల్లోనే నాకు పిచ్చిపట్టేట్టున్నది.

అర్ధరాత్రి సివు య్ ంలో ఒక గంటాసుమారు త్రవే అది వి|శాంతి తీసు కుంటు ంది. ఆ తరవాత రెట్టించిన ఉత్సాహంతో నన్ను వేధించడం మొదలు పేడు తు ంది. ఇప్పిడు వి|శాంతి తీసు కుంటోంది గనక, ఇలా రాగలిగాను . దయ చేసి దాన్ని వది లించుకునే మార్గం చెప్పు. నీకు పుణ్య ము ంటు ంది,'' అన్నాడు దీనంగా కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమైపోతూ.

ధీరానందుడు నెమ్మదిగా ఆలోచించి చంద్ర శేఖరుడికి ఏదో చెప్పాడు. అంతలో అక్కడికి వచ్చినపిశాచం కిటికీలోంచి లోపలికి తొంగిచూస్తూ, ''ఏం పని చేయూ లో ఆజ్ఞాపించు ,'' అన్నది.

''నువ్వుచేయు వలసిన పని సిద్ధంగా మూది,'' అంటూ చంద్రశేఖరుడు వెలుపలికి వచ్చాడు. పిల్ల పిశాచాన్ని వెంట బెట్టు కుని తన పెరట్లోకి వెళ్ళాడు. అక్కడ వాళ్ళకుక్క పడుకుని ఉంది.

''పిశాచమూ ! అదిగో మూ కుక్కను చూ శామా కదా. దాని తోకను చూ డు . వంకరగా మూది. దాన్ని ని టార్ గామూడేట్టు చెయ్యి , చాలు . నీ పని పూర్తికాగానే వచ్చిచెప్పు,'' అంటూ ఇంటి లోపలికి నడిచాడు చంద్రశేఖరు డు .

''అదెంతపని. చిటికలో చేస్తాను,'' అంటూ పిశాచం అ లాగే ఎ గిరి వె ళ్ళి కుక్క ిఎక్కన కూర్చుని కుక్క తోకను పిట్టి నేరు గా లాగింది. అది వదలగానే తోకవు ళ్ళీ యు థాస్థానానికి వచ్చి వంకరగా తయూ రయి ంది. పిశాచం వు ళ్ళీ ప్రయ త్నించింది. వు ళ్ళీ వు ళ్ళీ ప్రయ త్నించింది. ఎన్ని సార్లు ప్రయ త్నించినా కుక్క తోక వంకర పోలేదు . కుక్క కొంతసేపయ్యూ క లేచి వళ్ళు విదిలించు కుని ఇంటివాకిట్లోకి వచ్చింది. పిశాచం దాని వెనకే నడిచింది, అదృశ్యంగానే అక్కడా తన ప్రయ త్నాన్ని కొనసాగించింది.

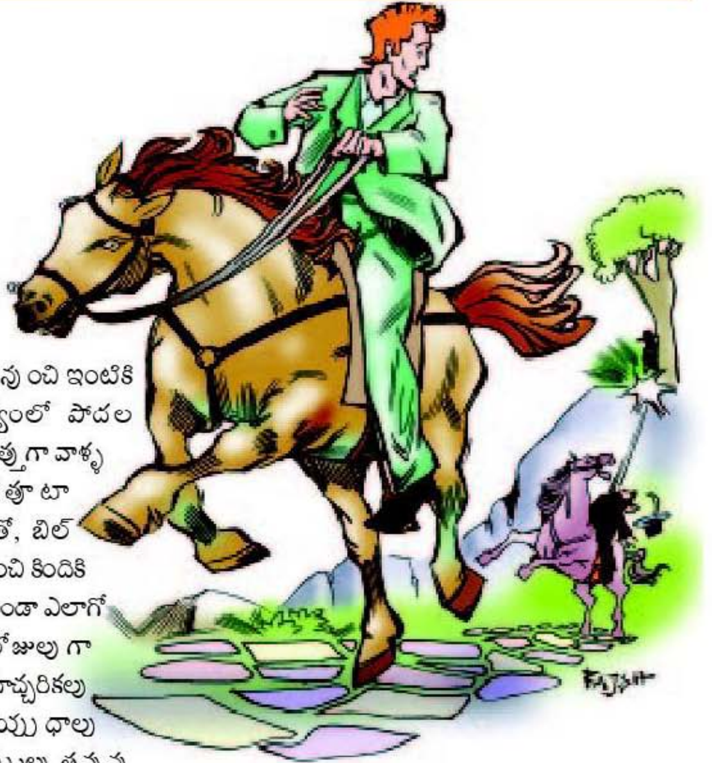
చంద్రశేఖరు డు ఎంతగానో సంతోషించాడు . ఒక సంవత్సరం గడిచింది. అయి నా పిశాచం తిరిగి రాలేదు . ఐదేళ్ళయి నా కుక్క తోకవంకర అలాగే మూటు ంది గనక పిశాచం తన వద్దకు రాజాలదనీ, అలాగే అది గడు మళ్ళు గిశాక అద శ్యంకాపల సిందేనని చంద్రశేఖరు డు గ్రహించాడు .

వు ర్ నాడు తెల్లవారగానే అతడు ధీరానందు డి వద్దకు వెళ్ళాడు . ''వు న గు రు దేమూ కొందరు వూ నమూ వు నస్తత్వాన్ని తరచూ కుక్కతోకతో పోల్చేవారు నీకు జ్ఞాపికం ఉందా? ఆ పోలిక ఎంతటి భావగర్భితమో ఇప్పుడు అర్థమయిందను కుంటాను . కొందరి స్వభావాలను ఎంత ప్రయ త్నించినా బాగు పరచలేము . కుక్కతోకలా వంకరగానే ఉంటు ంది, అమూా? '' అన్నాడు ధీరానందుడు మెల్లగా నవ్వుతూ.

''అమూ ,'' అంటూ చంద్రశేఖరు డు కూడా ఆయు నతో కలిసి నవ్వాడు . ఆ|శమ౦ ను ంచి ఆ శిలను దొంగిలించుకుని వెళ్ళినందుకు క్షమాప ణలు చెప్పుకుని అతడు అక్కడి ను ంచి సంతో షంగా ఇంటికి బయు లు దేరాడు . - బిందు సార్

నిందితుడికి ఉరితాడు సాయం!

జివు , బిల బక్లీ సిస్ట్ పి పిట్టణం నుంచి ఇంటికి తిరిగివస్తున్నారు . వూ ర్గ వు ధ్యంలో పొదల వూ టు న దాగివున్న ఇద్దరు హఠాత్తుగా వాళ్ళ పీ దికి కాల్పులు జరిపారు . ఒక తూ టా గుండెల్లోకి దూసుకు పోవడంతో, బిల్ ప్రాణాలు కోల్పోయి గు ర్రంపైనుంచి కిందికి ఒరిగిపోయూ డు . జివు గాయు పడకుండా ఎలాగో తప్పించు కోగలిగాడు . కొన్ని రోజులు గా తవు ప్రాణాలను హరిస్తావు ని హెచ్చరికలు వస్తున్నప్పటికీ, తవు వద్ద ఆయు ధాలు లేకపోవడం వల్ల ఆ ఇద్దరన్నదవు ్ములు తవు ను తావు కాపాడు కోలేక పోయూ రు .

ఇది అవె రికా వి సీసీవె, కొలంబియూ లోని వూ రియు న కౌంటీలో జరిగింది.

పందొమ్మిదవ శతాబ్దాంతంలో వైట్ క్యాప్స్ అనేపేరు తో రహస్య వు ఠా ఒకటి ఆ ప్రాంతం లోని పేదరైతులను బెదిరిస్తూ, వేధిస్తూ ఉండేది. ఇటీవల నీగ్రో ఒకడు వాళ్ళ వేధింపులకు గు ర యూ య్యడు . బక్లీ సొదరు లు ఎక్కువ జీతం ఇస్తా వు నడంతో, వాడు అంతవరకు పనిచేస్తున్న ఒక వితంతు వు పొలం పదిలి, బక్లీ సొదరు ల పొలంలో పనిజేయు డానికి చేరాడు . వాడు , తనను వేధిస్తూ, బెదిరిస్తున్న వాళ్ళను గు రించి బక్లీ సొదరు లకు తెలియు జేశాడు . బక్లీ సొదరు లు ఆ విషియూ న్ని పోలీసు లకూ, న్యాయు స్థానానికి ఫిర్యాదు చేస్తా వు ని హెచ్చరించారు . ఫిర్యాదు చేస్తే చరుపుస్తావు ని దు ండగు లు బెదిరించారు . అయి తే, జివు , బిల సొదరు లు క తనిశ్చయు ంతో న్యాయూ ధికారు లకు ఫిర్యాదు చేశారు . దాని విషాద పర్యవసానం గానే ఆ ఇద్దరు సొదరు లలో ఒకడు ఇప్పుడు తన అమూల్యమైన ప్రాణాన్ని కోల్పోయాడు.

తన సొదరు ణ్ణి హతవూ ర్చినవాణ్ణి గు ర్తించ వు ని, అధికారు లు జివు ను అడిగారు . విల పర్విస్ హంతకుడని జిమ్ చెప్పాడు. విల్ పర్విస్ సమీప పట్టణమైన పర్విస్‌లో ఉంటూ న్న గౌరవ

నీయమైన ఒక రైతుకుటుంబానికి చెందిన యువకుడు.

అనుమానితుణ్ణి వెంటనే ఖైదు చేశారు. విషయం కోర్టుకు వెళ్ళింది. విల్ ఇరుగు పొరుగు వారైన ముగ్గుర్నీ, ఇద్దరు బంధువులనూ విచారించారు. హత్య జరిగిన సమయంలో నిందితుడు ఇంటి వద్దే ఉన్నట్టు వాళ్ళందరూ చెప్పారు. అతడి తుపాకీ కూడా చాలా కాలంగా ఉపయోగించబడలేదు. అయితే, న్యాయమూర్తులు వారి వాంగ్మూలాలను శంకించారు. అందువల్ల విల్ పర్విస్‌కు మరణ దండన విధించారు. ప్రాణాలు పోయేంత వరకు ఉరితీయాలి! అతడు ఉన్నతన్యాయ స్థానాలకు చేసుకున్న విన్నపాలు నిరాకరించబడ్డాయి.

విల్ పర్విస్‌ను ఎరిగి ఉన్న వాళ్ళందరూ దిగ్భ్రాంతి చెందారు. అలాంటి నేరాన్ని అతడు చేసి ఉంటాడని వాళ్ళు నమ్మలేకపోయారు. చర్చ్ పాస్టర్ అతన్ని జైల్లో కలుసుకున్నాడు. ఆయన కూడా నిందితుడు నిరపరాధి అయి ఉంటాడని భావించాడు. ఉరిశిక్షకు ముందు రాత్రి ఆయన అతన్ని మళ్ళీ కలుసుకున్నాడు. అతడు సంకెళ్ళతో నేలకు బంధించబడి ఉన్నాడు. అయినా ఎంతో ప్రశాంతంగా కనిపించాడు. "నా ఆత్మ ఎలాంటి ఇక్కట్ల పాలవుతుందో అన్నదాన్ని గురించి, నాకెలాంటి విచారమూ లేదు!" అని అతడు అన్నాడట.

మరునాడు తెల్లవారింది. అది 1894 ఫిబ్రవరి 7వ తేదీ. వేలాది మంది స్త్రీపురుషులూ, పిల్లలూ పెద్దలూ బహిరంగ ప్రదేశంలో గుమిగూడారు. ఉరితీయడానికి అన్నీ సక్రమంగా ఉన్నాయా అని షెరీఫ్, ఇతర అధికారులు ఒకటికి రెండుసార్లు పరీక్షించి చూశారు. ఇరవై ఒక్క సంవత్సరాల రైతుయువకుడైన విల్ పర్విస్‌ను, మెల్లగా కొయ్య వేదిక మీదికి నడిపించారు. అతడే నేరస్థుడని పూర్తిగా విశ్వసించి, అతన్ని ఖైదు చేసిన షెరీఫ్, "విల్, ఆఖరు సారిగా ఏదైనా చెప్పదలుచుకున్నావా?" అని అడిగాడు కఠిన కంఠస్వరంతో.

నిందితుడు ప్రశాంత గంభీరస్వరంతో, "నేను ఈనేరం చేయలేదు. కావాలనుకుంటే నన్ను రక్షించగలవాళ్ళు వెలుపల ఉన్నారు," అన్నాడు.

పాపం! విల్ పర్విస్‌ను కాపాడడానికి ఏ ఒక్కరూ ముందుకు రాలేదు. అతని చేతులు వెనక్కు కట్టబడ్డాయి. రెండు పాదాలూ ఒకటిగా బంధించబడ్డాయి. అతని తలకూ, ముఖానికీ నల్ల తొడుగు కప్పారు. అతని మెడచుట్టూ ఉచ్చుగల ఉరితాడు బిగించారు. గుమిగూడిన

జనం ఊపిరి బిగబట్టి ఉత్కంఠతతో ఎదురు చూస్తుండగా, షెరీఫ్, "దేముడు సాయపడు గాక, విల్ పర్విస్!" అంటూ లివర్‌ను విసిరాడు.

అందరూ కొన్ని క్షణాలు నిశ్చేతనంగా అలాగే శిలల్లా నిలబడ్డారు. వాళ్ళు తమ కళ్ళను తామే నమ్మలేక పోయారు. పైన తెరువబడిన ట్రాప్ డోర్ మీదుగా వట్టి ఉరితాడు మాత్రం, గాలికి అటూ ఇటూ ఊగుతున్నది. విల్ పర్విస్ ఎక్కడ? ఉరికంబం దిగువ నేలపైన స్పృహతప్పి పడి ఉన్నాడు. ఇంకా ఊపిరాడుతున్నది. తలపైన ముఖం మీద కప్పిన నల్లముసుగు అలాగే ఉంది. చేతులు, కాళ్ళు చేర్చి కట్టిన కట్లు అలాగే ఉన్నాయి. ఇది ఎలా జరిగింది? ఉరి తాడు నుంచి జారి అతడు కిందికి ఎలా పడ్డాడు? ప్రతి ఒక్కరినీ ఆశ్చర్య చకితుల్ని చేసిన నిగూఢ రహస్యం అది!

నిందితుణ్ణి మళ్ళీ ఉరితీయడానికి అతన్ని ఉరికంబం దగ్గరికి లాక్కువెళ్ళడానికి అధికారులు ప్రయత్నించారు. అయితే, అక్కడే ఉన్న ప్రీస్టు అడ్డుపడి, "విధి అతని మరణాన్ని తప్పించింది. అతన్ని మళ్ళీ ఉరితీయడం ఎలా న్యాయం?" అని అడిగాడు. జనం కూడా అరుపులతో, కేకలతో, ఆటపాటలతో ప్రీస్టు వాదానికి వత్తాసు పలికారు. అద్భుతంగా నిరపరాధిని రక్షించినందుకు దేముణ్ణి పొగిడారు. షెరీఫ్‌కు ఏంచేయాలో తోచలేదు. ప్రజల వ్యతిరేకతను చూసి భయపడ్డాడు. నిందితుణ్ణి మళ్ళీ జైల్లో వేశాడు.

అయితే, గవర్నర్‌కి అది నచ్చలేదు. విల్ పర్విస్ దోషిగా పట్టుబడ్డాడు. మరణ దండన విధించబడింది. ఒకసారి తప్పించుకుంటే, రెండవసారి ఉరితీయించాల్సిందే కదా? ఇదీ ఆయన వాదం. విల్ న్యాయవాదులు ప్రభుత్వ ఉన్నత న్యాయస్థానానికి విన్నవించుకున్నారు. అయితే, దురదృష్టవశాత్తు వారి వాదనను న్యాయస్థానం తోసిపుచ్చింది.

కాబట్టి, అదృష్టవశాత్తు చావునుంచి తప్పించుకున్న రెండు సంవత్సరాల తరవాత, విల్ పర్విస్‌ను 1895 డిసెంబర్ 12వ తేదీ రెండవసారి ఉరితీయాలని నిర్ణయించబడింది. తీర్పు పట్ల ఏమాత్రం చలించకుండా నిందితుడు పరమ ప్రశాంతంగా కనిపించాడు. ఒకసారి తనను రక్షించిన శక్తి, రెండవసారి కూడా రక్షించగలదన్న పరిపూర్ణ విశ్వాసంతో అతడు ఉన్నాడు.

కొత్త సాక్ష్యాలేవీ లభించలేదు. నిందితుడి పట్ల కట్టకడపటి కరుణ చర్యగా ప్రభుత్వం అతన్ని, కొలంబియా నుంచి అతని స్వస్థలం పర్విస్‌లో మరొక చిన్న జైలుకు మార్చింది. జీవిత చరమ ఘట్టంలో కొన్నివారాలయినా అతడు తన బంధుమిత్రుల సమీపంలో గడపడానికి అది దోహదం చేస్తుందని ప్రభుత్వం భావించింది.

అది అర్ధరాత్రి సమయం. రెండవసారి అతన్ని ఉరితీయడానికి ఒకటి రెండు రోజులే ఉన్నాయి.

హఠాత్తుగా ఒక గుంపు చెరసాల తలుపులను పగలగొట్టి లోపలికి జొరబడి, కాపలాభటులను అదుపులోకి తీసుకుని, విల పర్విజను చెర విడిపించింది.

గవర్నర్ వుండిపడ్డాడు. విల పర్విజను పట్టి తెచ్చిన వారికిగాని, అతని ఆచూకీ, అతన్ని చెరవిడిపించిన వారి వివరాలు అందజేసినవారికి బహువుతులు ఇస్తావుని ప్రకటించాడు. ఆ చిన్న పట్టణంలోని చాలా వుందికి విల పర్విజను చెరనుంచి కాపాడిన వారెవరో తెలుసు. అతడు ఇప్పుడు తనకుటుంబంతో కలిసి కొండలకావల వున్న అడవి ప్రాంతంలో తలదాచుకుంటున్నాడని కూడా తెలుసు. అయినా ఏ ఒక్కరు గాని ఆ సంగతిని ప్రభుత్వానికి తెలియజేసి, బహువుతిని పుచ్చుకోవడానికి వుందుకురాలేదు.

ప్రస్తుత గవర్నర్ పదవీకాలం వుగిసింది. కొత్త గవర్నర్, ప్రచారసవుయంలో తను అధికారం చేపట్టగానే విల పర్విజ శిక్ష తగ్గిస్తానని వాగ్దానం చేశాడు. అదే ప్రకారం పదవిని చేపట్టగానే, రహస్య స్థానం నుంచి వెలుపలికి వచ్చిన విల్ పర్విజ వురణశిక్ష యావజ్జీవ కారాగార శిక్షగా వూర్చాడు.

రెండు సంవత్సరాలు గడిచాయి. విల పర్విజకు వురణశిక్ష విధించిన న్యాయవుూర్తితో సహా వేలాది వుంది ప్రజలు అతన్ని విడుదల చేయవుని ప్రభుత్వానికి వినతిపత్రంసవుర్పించారు. ఆఖరికి నిందితుణ్ణి క్షవుించి ప్రభుత్వం విడుదల చేసింది. అతడు తన పొలంలో పని చేసుకోవడం ప్రారంభించాడు. త్వరలోనే చర్చి ప్రెస్టు అందాల కుమార్తెను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. కొంతకాలానికి ఆ దంపతులు పదకొండు వుంది సంతానానికి తల్లిదండ్రులయ్యారు.

అయినా బిల బక్లీని చంపిన వారెవరో తెలియకుండా ఛేదించలేని నిగూఢ రహస్యంగానే కొనసాగింది!

సంవత్సరాలు దొర్లిపోయాయి. జో బియర్డ్ అనే ఒక వృద్ధరైతు, అనారోగ్యంతో వుంచం పట్టాడు. వురణం సవీపిస్తున్నదనగా తానూ, వైట్ క్యాప్స్ ముఠాకు చెందిన మరొక సభ్యుడూ కలిసి బక్లీని హతవూర్చావున్న అసలు విషయుం బయుటపెట్టాడు. ఆవార్త ఆ ప్రాంతవుంతా సంచలనం రేకెత్తించింది. ప్రభుత్వం తన తప్పిదానికి క్షమాపణలు చెప్పుకుని విల్ పర్విస్‌కు ఐదు వేల డాలర్ల నష్టపరిహారం చెల్లించింది. హంతకుణ్ణి గుర్తించడంలో పొరబడి, జివు బక్లీ, తన సోదరుణ్ణి చంపింది విల్ పర్విస్ అని చెప్పాడా?

విల పర్విజ ఉరిశిక్ష తప్పించుకోవడం కేవలం కాకతాళీయవూ? లేక అతడూ, అతని శ్రేయోభిలాషులూ ప్రగాఢంగా విశ్వసించినట్టు, అతని అచంచల భక్తివిశ్వాసాలకూ, ప్రార్థనలకూ దేవుడు చూపిన అద్భుతవూ?

స్కూలు బ్యాగులకు వీడ్కోలు!

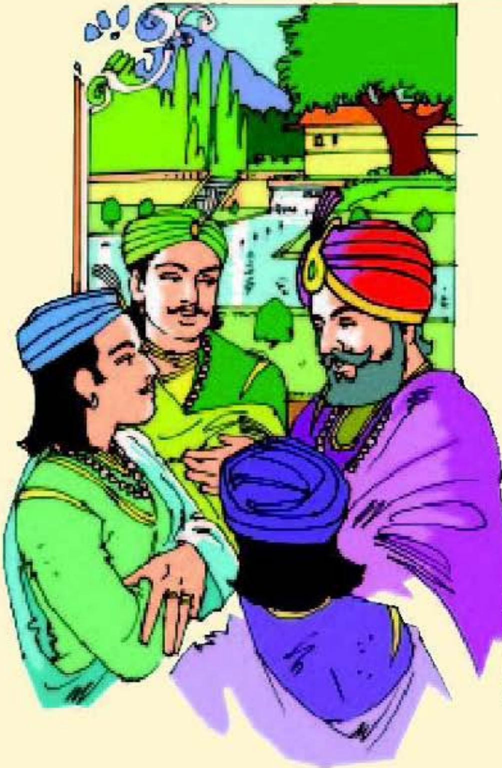
ముగ్గురు పసిపిల్లలు వీపులకు బ్యాగులు తగిలించుకుని వెళుతూంటారు. వాళ్ళ బ్యాగుల మీద LKG, UKG, 5KG అని ఉంటుంది. శక్తికిమించి పుస్తకాల బరువుమోసే పిల్లల అవస్థ గురించి టీవీలో వచ్చే ఈ జింగిల్‌ను మీరూ చూసే ఉంటారు. పసిపిల్లలు ప్రతిరోజూ ఇన్నేసి పుస్తకాలను బడికి మోసుకు వెళ్ళాలా? అని ఇటీవల మన పార్లమెంటులో కూడా చర్చించారు.

దేశవ్యాప్తంగా కేంద్రీయ విద్యాలయాలను నడిపే ప్రభుత్వ సంస్థ 'కేంద్రీయ విద్యాలయ సంఘటన్' పిల్లల పుస్తకాల బరువును తగ్గించడానికి చొరవచూపి చర్యలు తీసుకుంటోంది. ఈ దిశలో తొలిమెట్టుగా మొదటి, రెండవ తరగతి విద్యార్థులు మునుముందు పాఠశాలలకు పుస్తకాలు మోసుకువెళ్ళనవసరం లేదు. వాళ్ళ పుస్తకాలు, నోటు పుస్తకాలు బడిలోనే ఉంటాయి. సాయంకాలం గాని, వారాంతంలో గాని వాటిని ఇళ్ళకు మోసుకువెళ్ళనవసరం లేదు.

అంతే కాదు. ఆ తరగతుల చిన్నారులకు హోంవర్క్ ఉండదు. తీరిక సమయంలో ఆడుకోవడం, చదువుకోవడం, టీవీ చూడడం, తోటపని చేయడం ఇలా వాళ్ళకు ఇష్టమైన పని ఏదైనా హాయిగా చేసుకోవచ్చు. కొన్ని నెలలపాటు పరిశోధనలు, శాస్త్రీయ అధ్యయనం చేసిన తరవాత ఈ నిర్ణయం తీసుకోబడింది.

మునుముందు ఈ నూతన పథకాన్ని మరికొన్ని తరగతులకు కూడా ప్రవేశపెట్టాలని 'సంఘటన్' భావిస్తోంది.

కాశ్మీరు జానపద కథ

యువరాజు - దానిమ్మపండు

ఒకానొకప్పుడు ధర్మాత్ముడూ, దయాళువూ అయిన రాజు ఒకరాజ్యాన్ని పరిపాలిస్తూండేవాడు. ఆయనకు ముగ్గురు కుమారులు. రూపంలోనూ, పరాక్రమంలోనూ ముగ్గురూ సరిసమానంగా ఉండేవారు. ముగ్గురు కుమారులూ రాజధానికి దూరంగా ఉన్న గురుకులంలో చేరి యుద్ధ విద్యలలోనూ, రాజ్య పాలనా విషయాలలోనూ ఆరితేరి రాజధానికి తిరిగి వచ్చారు. కుమారులు ముగ్గురికీ రాజ్యపాలనా బాధ్యతలు అప్పగించాలనుకున్న రాజు, మొదట వాళ్ళకు వివాహాలు జరిపించాలనుకున్నాడు. ముగ్గురు కుమారులకూ సరైనవధువులను చూసిరమ్మని రాజ్యంలోని నలు దిశలకూ, ఇరుగు పొరుగు రాజ్యాలకూ రాజు దూతలను పంపాడు.

కొన్ని రోజుల తరవాత ఒకదూత తిరిగివచ్చి తాను చూసిన సౌందర్యవతి అయిన వధువు మాట గురించి చెప్పాడు. అపురూప సౌందర్యవతీ, గుణవతీ అయిన ఆమె ఒక నర్తకి కూతురు. ఆమె తల్లి ముగ్గురు రాకుమారుల రూపలావణ్యాలనూ, శక్తిసామర్థ్యాలనూ అడిగి తెలుసుకున్నది. తన కుమార్తెను రాజుగారి పెద్ద కుమారుడికిచ్చి వివాహం జరిపించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నదని, చెప్పింది. ఎందుకంటే పెద్ద కుమారుడే రాజ్యానికిరాజు అవుతాడు గనక, ఆయన్ను వివాహమాడే తన కూతురు రాణి అవుతుందని ఆమె ఆశ.

రెండవ కుమారుడికి సంగీత నాట్య సాహిత్యాల వంటి లలితకళల పట్ల అభిమానం ఎక్కువ గనక, ఆయనకే ఆ నర్తకి కుమార్తె సరైన వధువుగా ఉండగలదని రాజు భావించాడు.

అయితే, తన ఎంపికను వాళ్ళ మీద బలవంతంగా రుద్దదలుచుకోలేదు. ఒక పరీక్ష ద్వారా తగిన వరుణ్ణి నిర్ణయించాలనుకున్నాడు. ముగ్గురు కుమారులనూ పిలిపించాడు. నర్తకి కుమార్తెను గురించి చెప్పాడు. ముగ్గురినీ మూడు దిశలలోని తనకు తెలియని పరాయి రాజ్యాలకువెళ్ళి, ఆరు నెలలలోగా అద్భుతమైన బహుమతితో తిరిగిరావాలనీ, అలాంటి బహుమతిని ఈ రాజ్యంలో ఇంతవరకు వేరెవ్వరూ చూసి ఉండకూడదనీ చెప్పాడు. చాలా అద్భుతమైన, అపూర్వమైన బహుమతిని తెచ్చినవారే ఆ నర్తకి కుమార్తెను వివాహమాడడానికి అర్హులని చెప్పాడు.

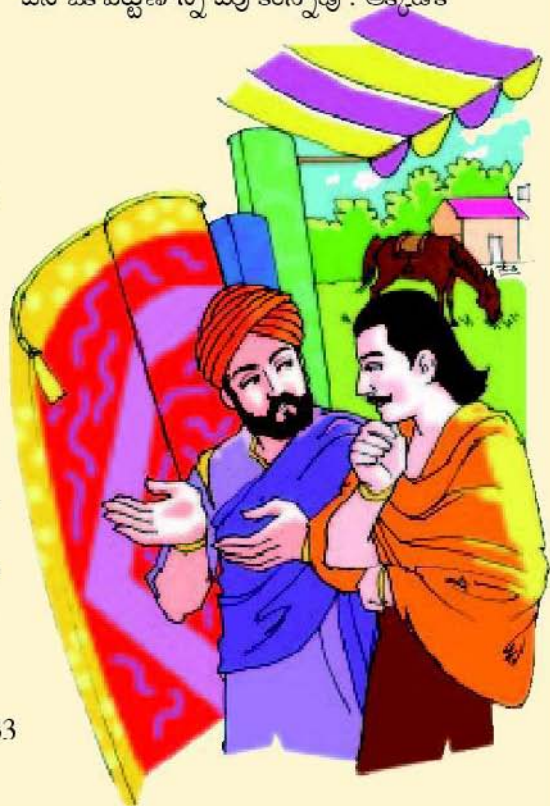
ఆ మాటవిని రాకుమారులు పరమానందం చెందారు. మరునాడు తెల్లవారుజామునే ఉరకలు వేసే ఉత్సాహంతో ముగ్గురూ గుర్రాల మీద బయలుదేరారు. రాజధాని పొలిమేరలోని వటవృక్షాన్ని చేరగానే, ఆరు నెలల తరవాత రాజధానికి వెళ్ళే ముందు చైత్ర పౌర్ణమి నాటికి ఇక్కడ కలుసుకోవాలని కూడబలుక్కుని ముగ్గురూ మూడు దిశలకేసి పయనమయ్యారు.

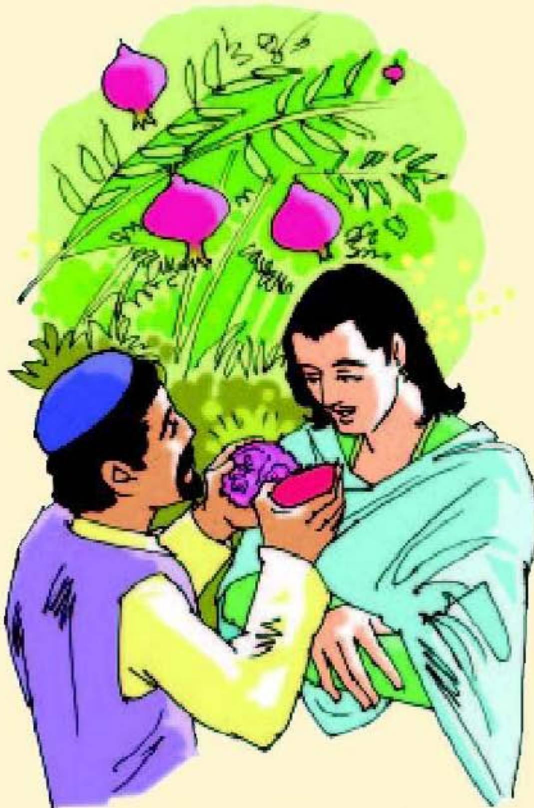
పెద్ద కుమారుడు తూర్పుదిక్కుకేసి, రెండవవాడు పడమర దిక్కుకేసి, మూడవ రాకుమారుడు దక్షిణ దిశగానూ బయలుదేరి వెళ్ళారు.

పెద్ద కుమారుడు అక్కడక్కడ ఆగుతూ, అక్కడి విశేషాలను అడిగి తెలుసుకుంటూ చాలా రోజులు ప్రయాణం చేశాడు. అయినా ఆసక్తికరమైన వస్తువులు గానీ, సంగతులు గానీ ఒక్కటీ అతని దృష్టికి రాలేదు. వట్టి చేతులతో తిరిగివెళ్ళడం ఇష్టంలేక, ఒక చెట్టుకింద కూర్చుని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నప్పుడు అతనికొక వింత దృశ్యం కనిపించింది. అక్కడి పిట్టలు మానవ భాషలో మాట్లాడుతున్నాయి. ఒకే చెట్టుకు రకరకాల ఫలాలు ఉన్నాయి.

ఆశ్చర్యంతో అతడు లేచి పిట్టలను పట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించాడు. కాని సాధ్యపడలేదు. ఆ చెట్టు పళ్ళను కోసుకుని రాజధానికి తిరిగివెళ్ళినంత మాత్రాన పెద్దగా ఒరిగేదేమీ ఉండదు. అందువల్ల మరేవైనా వింత వస్తువులు లభిస్తాయేమోనని అతడు మరింత ముందుకువెళ్ళాడు.

అతడు మరికొన్ని రోజులు ప్రయాణం చేసి ఒక పట్టణాన్ని చేరుకున్నాడు. అక్కడొక

వ్యాపారి అందమైన తివాసెలను అమ్ముతున్నాడు. అవి చాలా ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాయి. రాకుమారుడు గుర్రం దిగి అతన్ని సమీపించాడు. ఆ వ్యాపారి కొన్ని తివాసెలను తీసి చూపాడు. వాటిలో ఒకటి మరింత ఆకర్షణీయంగా కనిపించింది. ధర అడిగాడు రాకుమారుడు. "ఐదు వేల రూపాయలు" అన్నాడు వ్యాపారి. "అంత ఎక్కువ ధర ఎందుకు?" అని అడిగాడు రాకుమారుడు.

"ఇది మామూలు తివాసె కాదు. దీనిని పరిచి దాని మీద కూర్చుని ఎక్కడికి వెళ్ళాలనుకుంటే అక్కడికి చేరుస్తుంది. అందుకే అంతధర," అని వ్యాపారి వివరించాడు. రాకుమారుడు ఏమాత్రం వెనకాడకుండా దానిని కొని జాగ్రత్తగా మడిచి భద్రంగా దాచుకుని తిరుగు ప్రయాణం అయ్యాడు.

పడమర దిశగా వెళ్ళిన రెండవ రాకుమారుడు కూడా అనేక ప్రాంతాలు తిరిగి చూశాడు. నర్తకి కూతురికి బహుమతిగా ఇవ్వడానికి తగిన అపూర్వ వస్తువు ఏదీ కనిపించలేదు. ఒక చోట ఆయనకు తలుపులు, కిటికీలు బార్లా తెరిచిన ఇల్లు ఒకటి కనిపించింది. ఇంటిలోపల ఎవరూ కనిపించలేదు. సరుకులతో కొన్ని దుకాణాలు కనిపించాయి. అయితే ఒక్క వ్యాపారి కూడా కనిపించలేదు. అది అతనికి చాలా వింతగా తోచింది. పక్కనే ఉన్న దానిమ్మ చెట్టునిండా పళ్ళు కనిపించాయి. ఒక పండును కోసుకోబోయాడు. ఆ క్షణమే, "పండును కోయవద్దు," అంటూ తోటమాలి ఎదుట ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"ఎందుకు కోయకూడదు?" అని అడిగాడు రాకుమారుడు.

"ఈ చెట్టులోని పళ్ళు చాలా అమూల్యమైనవి," అన్నాడు తోటమాలి.

"సరే, ఎంత కావాలో చెప్పు, ఇస్తాను," అన్నాడు రాకుమారుడు.

తోటమాలి, "ఐదు వేల రూపాయలు కావాలి," అన్నాడు.

అంతటి ధర పలకడానికి ఆ పండు గొప్పదనమేమిటని రాకుమారుడు అడిగాడు.

"ఆ చెట్టు దానిమ్మ పండు ఎలాంటి రోగాన్నయినా చిటికెలో నయం చేస్తుంది. పండును కోసి గింజలను వెలుపలికి తీశాక, పండు పైతొక్క తనంతట మూసుకుపోయి,

పింఢు లోకి గింజలు వచ్చేస్తాయి. పింఢు ను కోసి నట్టే తెలియదు," అని తోటమాలి చెప్పాడు.

ఇది నిజంగానే నర్తకి కుమార్తెను ఇవ్వదగిన విలువైన కానుక అని భావించిన రాకుమారుడు, ఆ పింఢు ను కొనుక్కుని గ్రామం మీద తన రాజ్యానికి తిరుగు ప్రయాణమయ్యాడు.

దక్షిణ దిశగా వెళ్ళిన మూడవ రాకుమారుడు కొన్నాళ్ళకు అద్దాల భవనాలు నిండిన ఒక వింత నగరాన్ని చేరుకున్నాడు. నగర ప్రజలు కూడా గాజుతో తయారైన వస్త్రాలనే ధరించి ఉన్నట్టు అతడు గమనించాడు. కానీ, ఆ దుస్తులు, మడవడానికీ, ధరించడానికీ చాలా అనువుగా ఉన్నాయి. అయితే అవి అద్దంలాంటి ప్రకాశంతో తళతళ మెరుస్తున్నవి.

నగిషెలు చెక్కిన చట్రంలో బిగించిన ఒక అద్దాన్ని చూడగానే రాకుమారుడు దానిని కొనాలనుకుని ధర అడిగాడు. ఐదు వేలు అన్నాడు వ్యాపారి. అద్దం మహిమను కూడా వివరించాడు. ఆ అద్దాన్ని ముందుంచుకుని ఏవ్యక్తినైనా తలుచుకుంటే, ఆ వ్యక్తి ఎక్కడ ఎలా ఉన్నదీ ఆ అద్దంలో స్పష్టంగా కనిపిస్తుందట!

రాకుమారుడు ఆ అద్దాన్ని ముందుంచుకుని తన అన్నలను తలుచుకున్నాడు. వాళ్ళిద్దరూ వచ్చిన పని పూర్తి చేసుకుని రాజధానికి తిరుగు ప్రయాణంలో ఉండడం అద్దంలో కనిపించింది.

వెంటనే అయిదువేలు ఇచ్చి, అద్దాన్ని కొనుక్కుని, గుర్రమెక్కి అన్నలను కలుసుకోవడానికి శరవేగంతో బయలుదేరాడు.

ముగ్గురన్నదమ్ములూ, మొదట అనుకున్న ప్రకారం రాజధాని పొలిమేరలోని ఊడల మర్రివద్ద అనుకున్న సమయానికి చేరుకున్నారు. తమ అనుభవాలనూ, చూసినవింతలనూ ఒకరితో ఒకరు ఉత్సాహంతో చెప్పుకున్నారు. తాము ఎవరికి కానుక తీసుకురావడానికి ఇంత దూరం వెళ్ళవలసివచ్చిందో ఆ యువతి జ్ఞాపకం రావడంతో ఆమెను చూడాలనుకున్నారు. మూడవ రాకుమారుడు ఉత్సాహం కొద్దీ సంచిలోని మాయా దర్పణాన్ని తీసి అందులోకి చూస్తూ, "ఆహా!" అంటూ దిగ్భ్రాంతి చెందాడు.

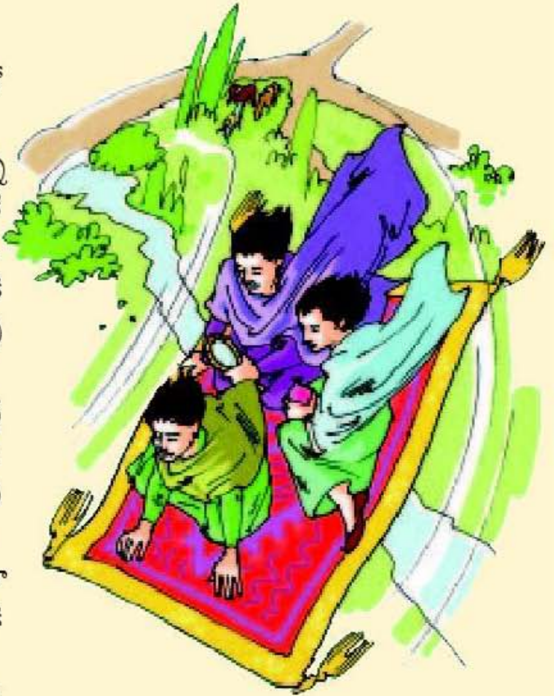
ఇద్దరన్నదమ్ములు ఆ అద్దంలోకి చూసి ఖిన్నులయ్యారు. ఆ యువతి భయంకరమైన వ్యాధితో బాధపడుతున్నది. పిడకపిక్కన

ఆమె తల్లి విచారవదనంతో కూర్చుని, ఆమెకేదో మందు తాగించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నది.

మహిమ గల దానిమ్మపండు నను తెస్తూన్న రెండవ రాకుమారుడు, "నేను ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళి, ఈ దానిమ్మగింజలను ఇవ్వగలిగితే, ఆమె వ్యాధి నయమౌతుంది. వెంటనే అక్కడికి చేర్ కోవడం ఎలా అన్నదే సమస్య!" అన్నాడు విచారంగా.

ఆమెకు తివాసీని కానుకగా తెస్తూన్న పెద్ద రాకుమారుడు దాని మహిమ గురించి తమ్ముళ్ళకు చెప్పి, దానిని నేలపైపరిచి తాను కూర్చుంటూ, తమ్ముళ్ళను కూడా కూర్చోమన్నాడు. మగ్గరినీ తీసుకుని ఆకాశంలో ఎగురుతూ వెళ్ళిన తివాసీ వారిని నర్తకి ఇంటి ముందు దించింది.

ఆ యువతి వ్యాధినయం చేయగలమని చెప్పడంతో, ఆమె తల్లి ముగ్గురు యువకులనూ ఆప్యాయంగా లోపలికి ఆహ్వానించింది.

రెండవ రాకుమారుడు దానిమ్మపండును కోసి, అందులోని కొన్ని విత్తనాలను తీసి ఆ యువతికి ఇచ్చాడు.

వాటిని తిని ఆ యువతి ఒక్క క్షణం కళ్ళుమూసుకుని వెంటనే లేచి కూర్చుంటూ, "అమ్మా, నేను బాగున్నాను. ఎలాంటి బాధా లేదు," అన్నది ఆనందంగా నవ్వుతూ.

ఆమెతల్లి పట్టరాని ఆనందంతో ఆ యువకులకు కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నది. తామెవరైనదీ చెప్పకుండానే రాకుమారులు అక్కడి నుంచి తివాసిపైబయలుదేరి రాజధానీ నగరం పొలిమేరలో గుర్రాలున్న చోటికి వచ్చి, అక్కడి నుంచి గుర్రాలపైరాజభవనాన్ని చేరుకున్నారు.

వారిని చూసి రాజు ఎంతో సంతోషించాడు. కుమారులు కాసున్నవధువును చూసి, ఆమె వ్యాధిని నయం చేసినవైనం వివరించారు. ఇప్పుడు ఆ యువతిని తన ముగ్గురు కుమారులలో ఎవరికిచ్చి వివాహం చేయాలో రాజు నిర్ణయించుకోలేకపోయాడు. తల్లీ కూతుళ్ళను పిలిపించి, వధువు తగ్గ వరుణ్ణి ఎంపిక చేసుకునే బాధ్యతను వాళ్ళకే అప్పగించాలనుకున్నాడు.

తల్లీకూతుళ్ళు రాగానే వాళ్ళకు ఘనంగా స్వాగతం పలికి, తన కుమారులు తీసుకువచ్చిన కానుకలనూ, తనసమస్యనూ తెలియజేసి, "నా కుమారులు మీ ఇంటికి వచ్చి

నప్పుడు వాళ్ళెవరైనదీ బహిర్గతం చేయ్ లేదు . వాళ్ళ్ళ చేసీన సాయూ నికి వీ ర్ు క తజ్ఞతలు కూడా చెప్పుకున్నార్ు . అ ంతకు వ్ు ంధు జరిగిన సింఘటనలను ఒకసారి పిరిశీలిద్దాం. మొదట నా కనిష్ఠ కువూ ర్ు డే గనక వూ యూ దర్పణంలో చూ డలేదంటే నీ కుమార్తె అనా రోగ్యం సింగతి అసిలు తెలిసుది కాదు . నా ద్వితీయ్ కువూ ర్ు డి వద్ద వుహీవూ న్వితమైన దానివ్మ ఫిలం ఉన్నప్పిటికీ, నా జ్యేష్ఠ కువూ ర్ు డి వద్ద ఎగిరే తివాసె లేకుంటే వాళ్ళ్ళ అక్కడికిసివ్ యూ నికి చేర్ కుని ఉండేవాళ్ళ్ళ కార్ు . నీ కువూ ర్తె ఆరోగ్యం కుధ్ ట పిడడానికి వాళ్ళ్ళ వ్ు గ్గర్ూ సివూ నంగానే సాయ్ పిడ్డార్ు . ఇప్పిుడ్ నా వ్ు గ్గర్ కువూ ర్ు లనూ రప్పి స్తాను . వారిలో ఒకరిని నీ అల్లు డిగా ఎంపీక చేయ్ వలసీన బాధ్యత నీది!" అన్నాడ్ .

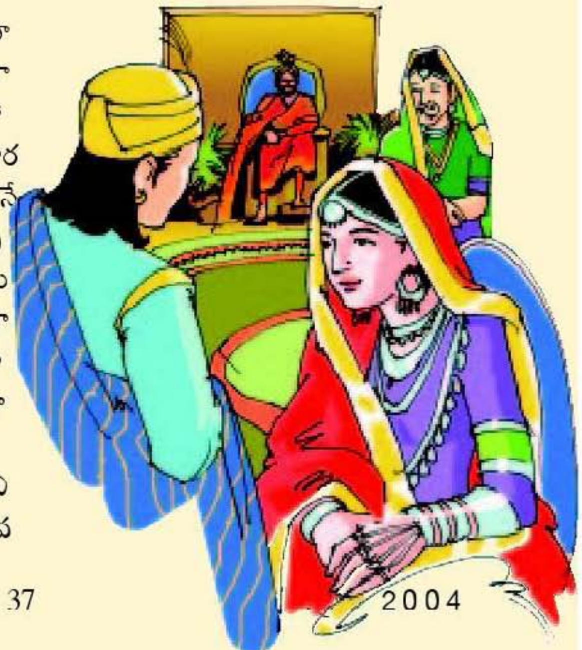
రాకువూ ర్ు లు వ్ు గ్గర్ూ అక్కడికి వచ్చార్ు .

వాళ్ళను చూ సీ తల్లీకూతు ళ్ళ్ళ అవ్ు తా నందం చెందారు. కొంతసేపు వౌనంగా ఆలోచించిన తల్లి రాజుకేసీ తిరిగి, "వు హా రాజా! నా బిడ్డ వ్యాధి తీరడానికి వ్ు ఖ్యకార కుడ్ తవ్ ద్వితీయ్ కువూ ర్ు డ్ . అయ్ నే గనక వూ హీవ్ గల దానివ్మఫిలం తేలేదను కుంటే నాకుమార్తె ఆ వ్యాధినుంచి బయట పడేది కాదేమో! అందువల్ల ఆయన్ను భర్తగా స్వీకరించడానికి నాకూతు ర్ు సింతోషింగా అంగీకరిస్తుందనే భావిస్తున్నాను ," అంటూ కూతు రికేసీ చూ సీంది.

అంతవరకు వ్ క్షనంగా తలవంచు కుని వున్న ఆమె కూతురు ఒకసారి రాజుగారిరెండవ కువూ ర్ు డి కేసీ సీగ్గ తో చూ సీ తల్లితో, "వీ ఇష్టాను సారవే చేయ్ ండి," అన్నది చిన్నగా నవ్వ్తూ .

తల్లీకూతు ళ్ళ నిర్ణయ్ ం రాజుకు పిరవూ నందం కలిగించింది. ఎంధు కంటే వధు మూ్ చూ డక వ్ు ందే, సింగీత నాట్య కళాప్రీయ్ు డైన తన రెండవ కుమారుడే ఆమెకు తగిన వర్ు డని భావించాడ్ు . "నా ద్వితీయ్ కువూ రుడికి మొదట వివాహం జర్ు గ్ు తు న్నది గనక, అతడి పిత్నికి రాణిగారి అంతస్థి లభిస్తుంది," అన్నాడ్ు రాజు.

నర్తకి ఆశించింది కూడా అదే. రాజుగారి రెండవ కుమారుడికీ, నర్తకి కూతురికీ ఘనుగా వివాహిం జరిగింది. వివాహానంతరంకుమార్తెతో పాటు నర్తకి కూడా రాజభవనం చేరింది. ఆమెను అందరూ ఎంతో గౌరవంగా చూ డ సాగార్ు .

అన్నీవున్నవిస్తరి!

పొర్లపల్లి అగ్రహారంలో నివసించే విద్యానాథుడికి, తన మీద తనకు అపారమైన నమ్మకం. అన్ని విద్యలూ తనకు తేలికగా అబ్బుతాయనీ, అందరిలాగా కష్టపడి ఏళ్ళతరబడి నేర్వవలసిన అవసరం తనకు లేదనీ అతడికి అనిపిస్తూండేది.

ముందుగా కొన్నాళ్ళు వేదం నేర్చుకున్నాడు. ఆ పిమ్మట సంగీతం. ఆ తర్వాత వైద్యం, ఆపైన జ్యోతిష్యం. వీటిలో ఏవీ సరిగా పూర్తికాకపోవడంతో, అగ్రహారంలో అందరూ అతడి విద్య గురించి చెప్పుకుని నవ్వుకునేవారు. విద్యానాథుడు మాత్రం, తన పాండిత్యానికి ఇతరులు ఈర్ష్య పడుతున్నారనీ, తనవంటి వాడికి తగిన స్థలం ఈ అగ్రహారం కాదనీ భావిస్తూ, నిరంతరం తనలో తాను బాధపడుతూ ఉండేవాడు.

ఎందులోనూ ఉత్తీర్ణత సాధించలేని విద్యానాథుడి భవితవ్యం ఏమిటా అని, తల్లిదండ్రులకు బెంగగా ఉండేది. ఇలా ఉండగా, ఒక రోజు వాళ్ళ ఇంటికి చుట్టపుచూపుగా వచ్చిన, విద్యానాథుడి వేలు విడిచిన మేనత్త, ఒక పెళ్ళి సంబంధం తీసుకువచ్చింది. ఆవిడకు విద్యానాథుడి తల్లి, తనకొడుకు ప్రవర్తన గురించి చెప్పి బాధపడింది. కానీ, ఆ మేనత్త మాత్రం, "పెళ్ళి చేస్తే స్థిరత్వం దానంతట అదే వస్తుంది. అందం, తెలివితేటలూ అన్నీ ఉన్న అమ్మాయి ప్రియంవద. ఆమే, మన విద్యానాథుడికి తగిన భార్య!" అంటూ నచ్చజెప్పింది.

ఎలాగో విద్యానాథుడిని ఒప్పించి, తల్లిదండ్రులు ప్రియంవదతో పెళ్ళి జరిపించారు. కాపురానికి వచ్చిన కొద్దిరోజుల్లోనే, భర్త గురించి పూర్తిగా అర్థంచేసుకున్నది, ప్రియంవద. అతడు స్వతహాగా తెలివిగలవాడే. కానీ, మితిమీరిన ఆత్మవిశ్వాసం అతణ్ణి స్థిరత్వం అనేది లేకుండా చేస్తున్నది!

ఒకరోజున నీళ్ళకోసం ప్రియంవద చెరువుకు వెళ్తూ, భర్తను తోడు రమ్మన్నది. విద్యానాథుడు కాస్త అయిష్టంగానే బయల్దేరాడు. దారిలో ఒక ముళ్ళపొదల పక్కన పదిహేనేళ్ళ కుర్రవాడు నురగలు కక్కుతూ గిలగిలా కొట్టు

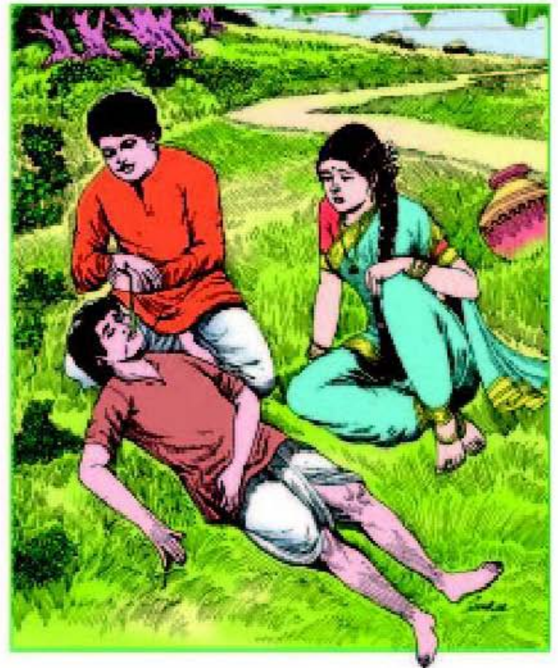
నందిరాజు పద్మలతాజయరాం

కుంటూ డడం చూసీ, ప్రీయు ంవద ఆత తతో, "అయ్యయ్యో, పాముకాటుకు గురైనట్టు న్నాడు," అంటూ వాడి దగ్గరకు వెళ్ళింది.

ఈలోపిల విద్యానాధు ఁు, అక్కడమున్న చిన్నచిన్న చెట్ల ఆకులు గిల్లి, వాటి పసరు పిండి కుర్రవాడి నోటిలో కొంత, పాము కాటు వేసీన కాలిమీ ద కొంత పోసి సిరికి, పామూ గంటలో వాడు మెల్లగా లేచి కూర్చోగలిగాడు. ఇది చూ సీ ప్రీయు ంవదకు భర్త వైఖ్యంపిట్ల గౌ రికుదిరింది.

ఇది జరిగిన వారం రోజుల తర్వాత, పిక్క ఊరిలో ఎవరో సింగీత విద్వాంసు డి పాట కచేరీ మూదని తెలిసీ, విద్యానాధు డి తల్లిదంద్రు లు ప్రియూ ణవు యూ ్యరు . ప్రీయు ంవద తనకూ పాటకచేరీకి వెళ్ళాలనివున్నదని, విద్యా నాధుడితో అన్నది. మొదట కాదన్నా కాస్త బ్రతిమి లాడాక సిరేనన్నాడు విద్యానాధు ఁు . ఐతే, అక్కడ సింగీత కార్యక్రవు ం వ్ము గియ్ కుండానే ప్రీయు ంవదతో, "ఈయు న సింగీతం అంతా అపిశ తు లే. తాళ, లయు లు కూడా తప్పితు న్నవి!" అంటూ లేచాడు .

తప్పినిసిరైప్రీయు ంవద కూడా లేచి భర్త వెంట బయు లు దేరింది. దారిలో ఆమె , భర్తను కాలక్షేపంగావుంటుంది ఏమైనా పాడమని అడిగింది. శ్రావ్యంగామున్న కంఠస్వరంతో మోహనరాగంలో ఒకక తిని పాడాడు , విద్యా నాధు ఁు . అతడి గానమా ధు ర్యానికి ప్రీయు ం వద చాలా ఆనందించింది. "ఈ విద్యలో వు రింత ప్రావీణ్యత, మీ రెందు కు సాధించ కూడదు ? చక్కని సింగీత జ్ఞులమతారు ," అన్నది.

"వు ంచి సింగీతజ్ఞులు కావాలంటే అర్హత లేమిటో నువ్వేచెప్పు!" అంటూ ఎదు రు ప్రశ్నవేశాడు విద్యానాధు ఁు .

"ఏముందీ! సంగీతశాస్త్రాన్ని అవపోసన పిట్టినవారి దగ్గర శిష్యిరికం చేయు డమే ," అన్నది ప్రీయు ంవద.

"నన్ను వు ంచినవాడు దొరికినప్పుడు గదా!" అంటూ ము ందు కు నడవసాగాడు విద్యానాధు ఁ .

ఈ జవాబు తో ప్రీయు ంవదకు భర్తలోమున్న అహింకారం బాగా తెలిసీపోయు ంది.

ఆవు ర్నాడే ప్రీయు ంవద తల్లిగారి ఊరు ను ంచి, ఒక పాలేరు వచ్చాడు . కూతు రు కు ఇచ్చి రమ్మని అంపకాలు పంపారు ఆమె తల్లి దండ్రులు. ఆమె నుంచి క్షేమ సమాచారాలు తెలిపు ఉత్తరం కూడా తెవు ్మని మిటమా యు ంచారు .

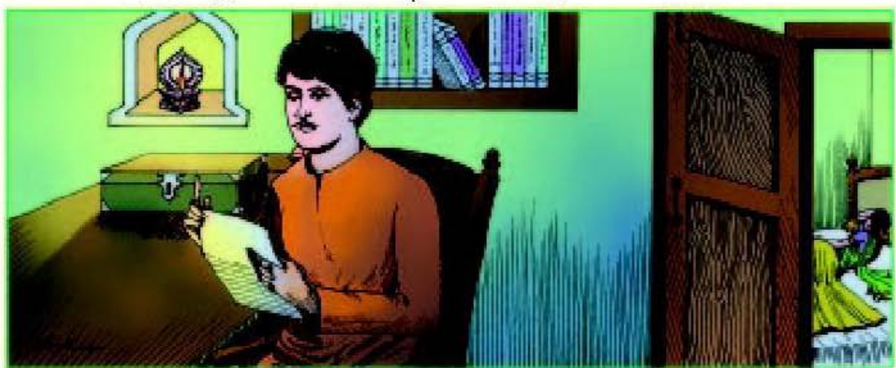
వచ్చిన పాలేర్లకు భోజనం పెట్టి, మర్నాడు ఉదయాన్నే బయల్దేరమని చెప్పింది ప్రియంవద. ఆ రాత్రి పనులన్నీ ముగించుకుని ఉత్తరం రాసి, ఆ తర్వాత నిద్రపోయింది. భార్యకున్న భాషాజ్ఞాన మెంతో తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలంతో విద్యానాథుడు బుడ్డిదీపం వెలుగులో దాన్ని చదివాడు.

ప్రియంవద, ఇక్కడ అందరం క్షేమం అంటూ రాసిన తర్వాత .... మా వారు అన్నీ ఉన్న విస్తరి! తనలో మృష్టాన్న భోజనమున్నా, ఆ చమత్కారించే రుచి గురించి విస్తరికి తెలియదు గదా! దానిని తిన్నవారికే తెలుస్తుంది. మా వారూ అంతే. ఆయనలో మంచి వైద్యుడున్నాడు, సంగీతవిద్వాంసుడున్నాడు, వేళ్ళు చాలరన్నట్టు, జ్యోతిష్య శాస్త్రవేత్త కూడా దాగి ఉన్నారు. ఒకరిని ఒకరు ఎదగనీయకుండా అడ్డుపడుతున్నారు. అందువల్లనే, మీ అల్లుడి విద్య ఎందుకూ కొరగాకుండా పోతున్నది. ఏనాటికైనా నేనొకమంచి విద్వాంసుడి ఇల్లాలినని గర్వించే రోజు రావాలని ఆశీస్సులందించండి...

ఉత్తరాన్ని అతిశ్రద్ధగా చదివిన విద్యానాథుడికి, తనలో ఉన్న లోపమేమిటో అర్థమైంది. ఏనాడూ తనను పిల్లెత్తు మాట అనినొప్పించని భార్య మనసులో ఉన్న బాధను గ్రహించాడు. తనకు వచ్చిన విద్యలలో బాగా నచ్చినదీ, పేదలకు ఉపయోగపడేదీ వైద్యం. ఆ రంగంలో నైపుణ్యం సాధించినట్టయితే పుణ్యం, పురుషార్థం కూడా దక్కుతాయి అనిపించిందతడికి. విద్యానాథుడికి ఆరాత్రి నిద్ర పట్టలేదు. అతడు మర్నాడు తెల్లవారగానే నిద్రలేచి భార్యతో, "ప్రియంవదా! నాకు నీ బాధ అర్థమైంది. నువ్వు నాకళ్ళు తెరిపించావు. ఆరోజు చావుబతుకుల్లో ఉన్న కుర్రవాడి ప్రాణం నిలబెట్టింది, నా వైద్యవిద్య. అందువల్ల, ఆ విద్యను నా గురువు గారి దగ్గర ఒక సంవత్సరంపాటు శ్రద్ధగా అభ్యసించి వస్తాను. అంతవరకూ నా ఎడబాటును నువ్వు భరించక తప్పదు!" అన్నాడు.

విద్యానాథుడిలో వచ్చిన మంచి మార్పుకు, ప్రియంవదతో పాటు అతడి తల్లిదండ్రులు కూడా చాలా సంతోషించారు.

విద్యానాథుడు తనకు వైద్యవిద్య నేర్పిన గురువును మరొకసారి ఆశ్రయించి, ఏడాది తర్వాత నిష్ణాతుడైన భిషగ్వరుడుగా ఇంటికి తిరిగివచ్చాడు.

పాఠకులకు కథల పోటీ
ఉత్తమ రచనకు రూ. 250 బహుమతి

ఈ కింది కథను చదవండి:

ఇద్దరు బాటసారులు నడివీధిలో గొడవపడుతున్నారు. కొంతసేపటికల్లా మాటా మాటా పెరిగి ఒకరినొకరు కొట్టుకునే స్థితికి వచ్చారు. అటుపోతున్న కొందరు దానిని చూసి అడ్డుపడి, వాళ్ళిద్దరినీ న్యాయాధికారి వద్దకు తీసుకువెళ్ళారు. ''ఇతడు నా వజ్రపుటుంగరాన్ని చూడాలన్నాడు. తీసి ఇచ్చాను. అంతే, అది తనదేనని తిరిగి ఇవ్వనంటున్నాడు,'' అన్నాడు మొదటివాడు.

''అయ్యా, ఇది నాదే. ఇతడు చూడాలంటే, ఇచ్చి మళ్ళీవెనక్కు తీసుకున్నాను. అంతే,'' అన్నాడు రెండవవాడు.

న్యాయాధికారి ఆ ఉంగరాన్ని తీసుకుని ఒకసారి పరిశీలనగా చూసి, ''ఆహా! దొరికిపోయింది. రాజుగారి ఉంగరం కొన్నాళ్ళుగా కనిపించడం లేదు. అదే ఇది. తన ఉంగరం దొంగిలించిన వారికి శిరచ్ఛేదం చేయించాలన్నది రాజాజ్ఞ! మర్యాదగా చెప్పండి దీన్ని ఎవరు దొంగిలించారో?'' అని గద్దించి అడిగాడు.

ఆ ఇద్దరు బాటసారులు ఎవరు ఎలాంటి సమాధానం ఇచ్చి ఉంటారో మీరు ఊహించగలరా? సత్యాన్ని న్యాయమూర్తి ఎలా బయట పెట్టగలిగాడో చెప్పగలరా?

100–150 పదాలకు మించకుండా కథను పూర్తి చేసి, మాకు పంపండి. కవరు మీద 'పాఠకులకు 'కథలపోటీ' అని రాయండి. కింద కూపన్ జత చేయడం మరిచిపోకండి.

కథలు మాకు చేరవలసిన ఆఖరు తేదీ: ఏప్రిల్ 30, 2004

పేరు ______________________ వయసు ______ పుట్టిన తేదీ _________

పాఠశాల ____________________________ తరగతి ______________

ఇంటి చిరునామా ____

____

_________________________________ పిన్‌కోడ్ _______________

తల్లి/తండ్రి సంతకం   విద్యార్థి/విద్యార్థిని సంతకం

చందమామ ఇండియా లిమిటెడ్
82, డిఫెన్స్ ఆఫీసర్స్ కాలనీ, ఈకాట్టుతాంగల్, చెన్నయ్ - 600 097

రాతికింద జల

పూర్వం కాశీరాజ్యాన్ని బ్రహ్మదత్తుడు ఏలేటప్పుడు బోధిసత్త్వుడు సార్థవాహకుల వంశంలో పుట్టాడు. అతను పెరిగి పెద్దవాడై, వర్తక వ్యాపారాలలో ఆరితేరాడు. అయిదు వందల బళ్ళతో దూర ప్రాంతాలకు వెళ్ళి వర్తకం చేసేవాడు.

ఒకసారి అతని బిడారు ఎడారి ప్రాంతం చేరింది. ఆ ఎడారి అరవై యోజనాల నిడివి గలది. అందులోని ఇసుక చాలా సన్ననిది, గుప్పిట పట్టుకుంటే వేళ్ళ సందులనుంచి జారిపోతుంది. ఆ ప్రదేశం రాత్రిపూట చల్లగా ఉంటుంది, కాని సూర్యోదయం అయినది మొదలు క్రమంగా వేడెక్కి, భగభగా మండే కుంపటిలాగా అయిపోతుంది. పట్టపగలు ఆ ఎడారిలో నడవటం సాధ్యం కాదు. అందుచేత ప్రయాణీకులు ఎడారి దాటేదాకా తమకు అవసరమైన బియ్యమూ, నూనే, వంట చెరకూ, నీరూ బళ్ళలో తీసుకుని, రాత్రి పూటనే ప్రయాణం చేస్తారు. సముద్రం మీద ప్రయాణం చేసే నావికుల లాగే ఈ ఎడారి ప్రయాణీకులు నక్షత్రాల సహాయంతో తాము ఎటు పోతున్నదీ తెలుసుకుంటారు. తెల్లవారవస్తూండగా వాళ్ళు ప్రయాణం చాలించి, బళ్ళను వలయాకారంగా నిలబెట్టి, మధ్య మంటపం లాగా అమర్చి, దాని మీద చాందినీ లాటిది కట్టి, పొద్దెక్కకుండానే త్వరత్వరగా వంటా, భోజనాలూ ముగించి, తిరిగి పొద్దువాలేదాకా నీడపట్టున విశ్రాంతి తీసుకుంటారు.

బోధిసత్త్వుడు ఇలాగే ప్రయాణం చేస్తూ దాదాపు ఎడారి దాటాడు. ఇంకా ఒక్క యోజనం ప్రయాణం మాత్రమే మిగిలి ఉన్నది. ఆ రాత్రి ఆ యోజనమూ దాట వచ్చుననుకుని, అతను సాయంకాలం బయలుదేరే ముందు, తన సేవకుల చేత వంటచెరకూ, నీరూ పారేయించాడు. ఈ విధంగా బరువు తగ్గించు

కుంటే ప్రియూ ణం వు రింత చు ర్గ కుగా సాగు తు ంది.

అన్నిటికన్న ము ంధు ఉండే బండిలో దారి నిర్ణయి ంచేవాడు ఉంటాడు. అతను రాత్రంతా వే లు కుని మూడి, న¨త్రాల గమ నాన్ని జాగ్రత్తగా చూ స్తూ, ము ంధు బండి ఎక్కడ ఉు పావాలో కేకవేసి చెబు తూ ఉంటాడు.

కాని ఈసారి అతను నిద్రచాలక, బడలి ఉండటం చేత నిద్రపోయూ డు. ఎద్దు తోలేవాడు లేక, అద్ద మితుప్పి, మచ్చినదారే పిట్టాయి.

అరు ణోదయ ం అవుతూ ండగా అతను నిద్రలేచి, న¨త్రాలను గమ నించి, బ ళ్ళ వెళ్ళవలసినదారికి ఎదు రు దిక్కుగా, అంటే వచ్చిన దిక్కుకే, పొతు న్నట్టు తెలు స్తు కుని, ''బళ్ళను వెనక్కుతిప్పండి!'' అని గట్టిగా కేక పేట్టాడు.

బళ్ళు వెనక్కు తిరిగాయి, కాని జరగవలసిన పేద్ద ప్రమూ దం జరిగిపోనే పోయి ంది.

తెల్ల వారేసరికి బిడారు కిందటి సాయ ంకాలం బయ లు దేరిన చోటనే ఉన్నది. నీరు మూ త్రం లేదు!

వు ళ్ళీ బళ్ళ వలయూ కారంగా అవు ర్చి. జరిగిన పొరబాటు కు విచారిస్తూ, నిస్పృహతో వు ను షు లందరూ బళ్ళకింద చతికిలబడ్డారు.

అందరిలాగా తాను కూడా అధైర్య పిడితే అందరూ చచ్చిపోవటం తథ్యం. అందు కని బోధిసత్త్వుడు ఆ చల్లటివేళ అటూ, ఇటూ తిరు గు తూ, నీటిజాడ కోసం అవు త శ్రద్ధగా చూ స్తూ, ఒక చోట గు బు రు గా పేరిగిన దర్భల దు బ్బ చూ శాడు. కింద ఎక్కడో నీరు లేకపోతే అక్కడ ఆ దుబ్బు మొలవదు!

బోధిసత్త్వుడు మనుషులను పంపి పలుగు తెప్పించి, ఒక కుర్రవాడి చేత దుబ్బమున్న ప్రదేశాన తవ్వించాడు.

ఎంతో కష్టపడి అరవైమూరల లోతు తవ్వినాక పలుగుకు కింద ఉన్న రాయి తగిలింది. దాంతో అందరి ప్రాణాలూ ఉసూరుమన్నాయి.

కాని బోధిసత్త్వుడికి మాత్రం రాతి కింద నీరు ఉండి తీరుతుందని గట్టి నమ్మకం. అతను గుంటలోకి దిగి, రాతికి చెవి పెట్టి ఆలకించాడు. రాతికి దిగువగా ప్రవహిస్తున్న నీటి చప్పుడు వినిపిస్తున్నది.

అతను గుంటలో నుంచి పైకి వచ్చి, ''బాబూ, మనం ఇప్పుడు నిరాశపడి కాళ్ళు బారజాపామంటే, అందరం చచ్చిపోతాం. నువ్వు కిందికి దిగి, దీటుగా ఆ రాతిని పగల గొట్టాలి. దానికింద నీరున్నది. అది పైకి వచ్చిందంటే అందరం బతికిపోతాం!'' అన్నాడు.

బోధిసత్త్వుడు ప్రకటించిన విశ్వాసం మరెవ్వరికీ లేదు. అయినా అతను చెప్పాడు గదా అని, కుర్రవాడు గోతిలోకి దిగి, ఇనపగూటంతో శక్తి కొద్దీ రాతిని కొట్టాడు. చివరకు రాయి పగిలింది. దాని కింద అణిగి ఉన్న నీరు తాడిప్రమాణాన, ఉవ్వెత్తుగా పైకిలేచింది.

అందరికీ పోతున్న ప్రాణాలు తిరిగి వచ్చినట్టయింది. అందరూ దాహం తీర్చుకుని, స్నానాలు చేశారు. మరీ పాతబడిన బండి చక్రాలు నరికి, వంట చెరుకుగా ఉపయోగించి, వంటలు చేసి, భోజనాలు చేశారు. పశువులకు మేతా, నీరూ పెట్టి, సాయంకాలం అయ్యేదాకా విశ్రాంతి తీసుకుని, రాత్రికాగానే తిరిగి ప్రయాణమైపోతూ, నీరు పడినచోట ఒక ధ్వజస్తంభం నీరున్నట్టు గుర్తుగా పాతి, తెల్లవారే లోపల ఎడారి దాటి గమ్యస్థానం చేరారు.

వారి సరుకులు మూడింతల ధరకు అమ్ముడు అయ్యాయి. ఖర్చులు పోగా న్యాయమైన లాభం మిగిలింది.

బోధిసత్త్వుడు కొన్నాళ్ళకు తన స్వస్థానానికి తిరిగి వచ్చి, వర్తకం మీద సంపాదించిన దానితో దానధర్మాలు చేస్తూ సుఖంగా జీవించాడు.

విష్ణు కథ

ీరసాగరవు థనసివు యు ంలో, రా`సు లు దేవతలను పిరిహాసిం చేస్తూ, తవు భు జబలం అంతా చూ పిస్తూ లాగార్ర . దేవతలు కూడా వూ తక్కువేవీ లేదని లాగార్ర . వు థనం వు హావేగంతో సాగింది. ఆ రాపిడికి తట్టుకోలేక వాసు కి వు హాసిర్పం విషాన్ని కక్కింది.

హాలాహిలం జ్వాలలు విరజివు్మ తూ చెలరేగింది. రా`సు లు చాలావు ంది వు లవు డి వు సీ అయ్యా్యర్ర . హాలాహిల వు హాగ్ని విజ ంభించి లోకాన్ని దహి ంచే ప్రివూ దం ఏర్పడింది. అదే సివు యు ంలో వు ందరపిర్వతం సివు్ర ద్రంలోకి క ంగిపోర్ర ంది. అందరూ `హరహిరా అని శివుణ్ణి ప్రార్థించార్ర .

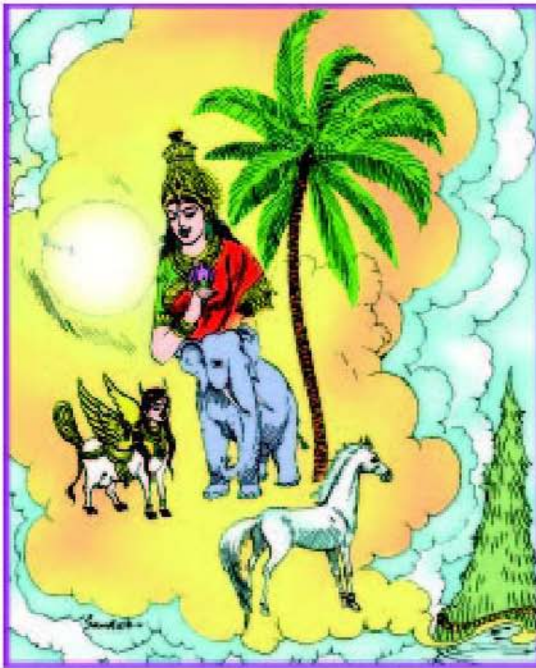
శివుడు హాలాహిలాన్ని వ్రి ంగి, గొంతు లోనే ఉంచి లోకాల్ని ర` ంచాడు, గరళ కంఠు డనిపించు కున్నాడు . గండంతప్పిందిగాని, పిర్వతం వు్ర నిగిపోర్ర ంది. దేవతలు విష్ణి వుణ్ణు ప్రార్థించార్ర .

విష్ణు వుహేద్ద తాబేలు గా కూర్మావతారం తాల్చి సివు్ర ద్రంలో క ంగిపోర్ర న వు ందర పిర్వతాన్ని మూపునమోస్తూ మీదకు తెచ్చాడు.

తాబేలై మందరగిరిని మోస్తూ క్రిందనూ, పిర్వతం అటూ ఇటూ బెసిక్కుండా పిర్వతా గ్రంపైకూర్చొని పాదంతో అదివు పెట్టుతూ పీ దనూ, ఇంకోవంక దేవతలతో కలిసీ సివు్ర ద్రు చిలు కుతూ బహు రూ పాలతో విష్ణివుూ కనిపించాడు

సాగర వు థనం సక్రవు ంగా సాగింది. ీర సాగరం ను ంచి చంద్రు డు , లక్ష్మి, కల్పవ `ం, కామధేనువు, ఐరావతం ఏనుగు, ఉచ్చైశ్వం గ ్రం, సు ర అనే వు త్తు , ఉత్తేజవు్ూ కల్గించే పానీయు వు్ూ , ఇంకా ఎన్నెన్నో ఉద్భవించడం జరిగింది.

4. కూర్మావతారం – జగన్మోహిని

చల్లని చంద్రుణ్ణి శివుడు కంఠంలోని హాలాహిలం వేడికి ఉపశమనంగా తలపై ధరించి, చంద్రశేఖరుడయ్యాడు.

లక్ష్మీదేవి శ్రీవత్సకౌస్తుభ మణులతో కూడిన వైజయంతిమాలను వేసి విష్ణువును వరించింది. విష్ణు మాలక్ష్మీ కాంతుడయ్యాడు.

సురను దేవతలు స్వీకరించి సురులు అనిపించుకున్నారు.

చిట్టచివరకు అమృతం సిద్ధించింది. విష్ణుమూర్తి ఆయుర్వేదానికి మూల విరాట్టు అయిన ధన్వంతరి అవతారంతో, అమృత కలశాన్నీ, అనేక ఓషధులనూ ధరించి, పద్మాసనంపైకూర్చొని, సముద్రం నుంచి వచ్చాడు.

అమృతం కోసం పాలసముద్రాన్ని తరిస్తే ప్రారంభంలో హాలాహల విషం పుట్టింది. ఎన్నెన్నో విశేషాలు, దైవసహాయాలు జరిగాక అమృతం సిద్ధించి లక్ష్యసాధన అయింది. అందుకే ఏదైనా శ్రమ దమాదులతో కూడిన కార్యసాధనకు 'సాగర మథనం' అనే మాట పర్యాయపదంగా నిలిచింది.

ధన్వంతరి చేతనున్న అమృత కలశాన్ని రాక్షసులు ఎగరేసుకుపోయి అంతా మాదే అన్నారు. దేవతలు వాళ్ళతో పేచీలాడారు. దేవదానవుల పేచీలాట ముమ్మరంగా సాగుతున్న సమయంలో, ముజ్జగాలను సమ్మోహపరిచే జగన్మోహిని అక్కడకు వచ్చింది. ఆమెను చూసి రాక్షసులు పరవశించిపోయారు.

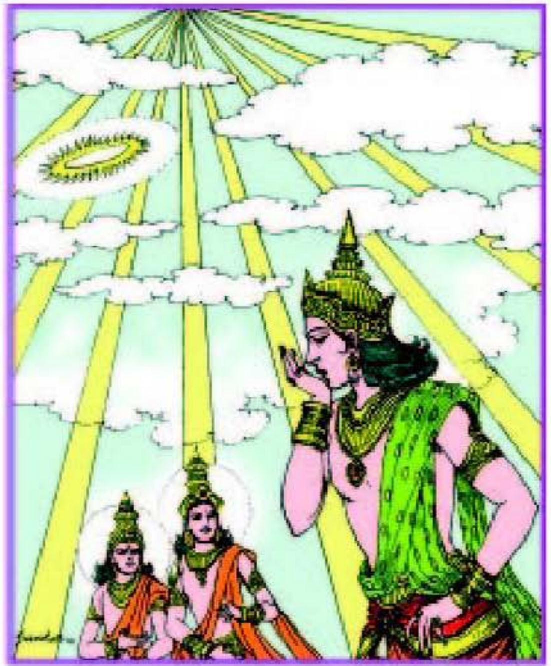
మోహిని రాక్షసులతో, "అమృతాన్ని ఇలా తెండి, నేను పంచుతాను!" అంది.

జగన్మోహిని తమతో మాట్లాడినందుకే రాక్షసులు ఉప్పొంగిపోతూ, అమృతకలశాన్ని ఆమెకు అందించారు.

రాక్షసులు ఒకవరుసన, దేవతలొకవరుసన కూర్చున్నారు. ఉభయ శ్రేణుల నడుమ జగన్మోహిని నృత్యం చేస్తున్నట్లు అడుగులు వేస్తూ, అమృతకలశాన్ని నడుమ నమనించి పంచడానికి తయారైంది.

ఏమి జరుగుతుందో అని దేవతలు నిశ్చేష్టులై చూస్తున్నారు. ఉన్మత్తులై రాక్షసులు మోహిని సౌందర్య విలాసాలను చూస్తూ తన్మయులౌతున్నారు.

దేవతలు కూడా జగన్మోహిని ఎవరో మొదట తెలుసుకోలేకపోయినా, రాక్షసులను మభ్యపెట్టి అమృతాన్ని దేవతలకు మాత్రమే పోస్తున్నప్పుడు, ఆ విశ్వమోహిని విష్ణువే అని గ్రహించి, గుట్టు చప్పుడు కాకుండా అమృతాన్ని తాగుతున్నారు.

జగన్మోహినీ విలాసివు ంతా విష్ణు మాయిద్వారా సివే అని తెలిసీన దేవతలు, నిర్లిప్తింగా అవు రత్వం పొందు తూ ంటే, దైత్యులు జగన్మోహిని మోహజాలంలో పిడి ఉన్మత్తులై అవు తాన్ని కోల్పోయా ర్త. జగన్మోహిని వంచన చేస్తున్నదని రాహు మాఅనే ఒకే ఒక తెలివైన రా ˊసు డు కనిపెట్టాడు. అతడు జలరా ˊసీ సింహిక కుమా రు డు, బహు మా యా వి.

జరుగుతూన్న మోసాన్ని చెప్పినా విని పించు కొనే స్థితిలో రా ˊసు లు లేకపోవడం జూసీ, రాహు మాదేవతల రూ పిూధరించి దేవతల వరు సిలో చేరి, అవు తాన్ని త్రాగాడు. స్యూ ర్యచంద్రు లు అది గవు నించి, వు ందర పిర్వతాగ్రంపైవిష్ణు వూగానే ఉన్న బ ి హు రూపియైన విష్ణువుతో చెప్పారు. విష్ణువు తన చక్రాన్ని రా ˊసు డి పైకి పింపాడు.

రాహు మాచక్రాన్ని తప్పించు కోవాలని గ్రహాలు తిరిగే అంతరి ాానికి ఎగిరాడు. విష్ణు చక్రు వెంబడించి రాక్షసుడి తలను ఖండించి, తలనూ మొండేన్నీ వేరు చేసింది. అవు త ప్రభావం వల్ల తలా, మొండెమూ రెండూ సిజీవంగా ఉండి తల రాహు మూ, మొండెం కేతువుగా రెండుగ్రహాలుగా మారి, గ్రహ కూటవి లో చేరాయి. రాహు కేతు గ్రహాలతో గ్రహాలు తొమ్మిది అయ్యా యి.

స్యూ ర్యచంద్రు లపైకసితో అమా వాస్య, పై ర్ణివు పిర్వదినాలలో, రాహు కేతు మూ వారిని పిట్టి పెడించ సాగారు. ఆ విధంగా స్యూ ర్యచంద్ర గ్రహణాలు ఏర్పడ్డాయి.

అవు తాన్నంతా దేవతలకు ఇచ్చి జగన్మోహిని అంతర్ధానవు య్యది. రా ˊసు లు తవు తెలివిమా లినతనానికి చింతించి, అప్పటినించి విష్ణు మూ, దేవతలకూ బద్ధశత్రు వూర్యైనారు.

అవు తవు థన సిందర్భంగా విష్ణు మూకూర్మావతారాన్నీ, ధన్వంతరి అవతారాన్నీ, జగన్మోహినీ అవతారాన్నీ ధరించాడు.

ధన్వంతరి అవు తంతోబాటు ఓషిధు లనూ, ఓషిధివేదాన్నీ తెచ్చాడు. ధన్వంతరి వైద్య శాస్త్రానికి అధిదేవతగా, వైద్యుల కులదైవంగా అర్చింపిబడ్డాడు. జగన్మోహిని విశ్వమోహినిగా కీర్తించబడి స్ౌందర్య విలాసాలకు ప్రిమా ణంగా చెప్పుకోబడింది.

నారదు డు జగన్మోహిని అవతారాన్ని కీర్తిస్తూ, జగన్మోహినీరాగం వు హతివీణపైపిలికిస్తూ, కైలాసానికి వెళ్ళాడు. పార్వతి అది విని, "పావు రు లైన రా ˊసు లను వంచించగలిగ నంత వూ త్రాన జగన్మోహిని అనిపించు కుం టు ందా?" అని అన్నది.

దారి తీసింది. శివుడు చేతులుచాచి ఆమె వెంట పడుతున్నాడు. పార్వతి నిర్విణ్ణురాలై చూస్తూండిపోయింది.

శివమోహినీ లీలావినోదాన్ని బ్రహ్మాది దేవతలు కన్నుల పండుగగా తిలకిస్తున్నారు. నంది నివ్వెరపోతున్నాడు. నారదుడు మహతి వీణపై శివరంజని రాగాన్ని పూర్తిగా వాయిస్తున్నాడు.

ముందు జగన్మోహినీ, వెనుక శివుడూ విశ్వాంతరాల్లోకి పరుగులు తీస్తూ కొంతసేపటికి కనిపించలేదు. పార్వతి కైలాసం చేరుకుంది. జగన్మోహిని తేజోమండలాల మధ్య నుంచి దూసుకుపోతూ శివుణ్ణి విశ్వమంతా తిప్పి, తిప్పి, కైలాసానికి చేరుతూ, తన్ను తాకవద్దని శివుణ్ణి వారిస్తూ పార్వతి చెంతకు చేరుతూండగా, శివుడు ఆమె నడుము చుట్టి మోకరిల్లాడు.

''చూశావమ్మా, నీ ప్రాణేశ్వరుడి ఆగడం!'' అని అంటూ జగన్మోహిని, శివుడు ఇంకేమి చేస్తాడో అని భయపడుతూ పార్వతి చెంత నిలిచింది.

వెనువెంటనే జగన్మోహినీ రూపాన్ని చాలించి విష్ణుమూర్తి పార్వతి ఎదుట సాక్షాత్కరించాడు.

''అన్నా! నీవు విశ్వమోహన జగన్మోహినీ కేశవస్వామివి! అంతా మీ శివకేశవుల లీలానాటకమే కదా!'' అన్నది పార్వతి విష్ణువుతో.

''అంతేనమ్మా, అంతే లే!'' అంటూ నారదుడు మహతి వాయిస్తూ అక్కడికి వచ్చి జగన్మోహిని, శివరంజని రాగాల్లో హరి, హరుల లీలావిలాసాన్ని గానం చేస్తూ ముల్లోకాలూ తిరిగాడు.

''ఔనమ్మా, ఎంతటివారినైనా రంజింప జేసే ఈ విశ్వాన్నే ఉర్రూగించే విశ్వమోహిని!'' అని అంటూ నారదుడు వెళ్ళాడు.

పార్వతి ఆ విషయాన్ని శివుడితో చెప్పింది. శంకరుడు చిరునవ్వుతో ఆలకించి ఊరుకున్నాడు. తరువాత పార్వతితో కలిసి నంది వాహనంపై వైకుంఠానికి వెళ్ళి, విష్ణువుతో, ''నీ జగన్మోహినీ అవతారాన్ని మరొకసారి చూపిస్తావని వచ్చాము!'' అన్నాడు.

''ఏదో అవసరానికి ఏ వేషమైనా వెయ్యక తప్పదు గదా! నీలాంటి వాడి ముందర అదేమాత్రం లెద్దూ!'' అని అంటూ విష్ణుమూర్తి మాట్లాడుతూనే అంతర్ధానమయ్యాడు.

అంతలో అల్లంత దూరాన పూలబంతితో ఆడుతూ, పాడుతూ జగన్మోహిని కనిపించింది. శివుడు సర్వమూ మరిచి ఆమె వెంట పడ్డాడు. జగన్మోహిని అందకుండా విశ్వాకాశంలోకి

శివుడు విష్ణువుతో, ''అవు తం సింగతే వు రిచి, నీ జగన్మోహినీ విలాసాన్ని కళ్లారా గ్రోలిన రాక్షసుల్ని మెచ్చుకుంటున్నాను! రసి పీపాసి అసు రుల సోత్తు!'' అని అన్నాడు వు ందహాసిం చేస్తూ.

విష్ణువు చిరు నవ్వు నవ్వి పార్వతితో, ''అవ్మూ, వు న్ముందు శివరంజనిగా వూ గంగాదేవి దివి నుంచి భువికి అవతరించే వేళ కూడా, ఈ వు హాశివుడు ఇలాగే పిరవశించి నీకు సివతిని తెచ్చేలాగు ంది!'' అని అంటూ అంతర్ధానమై వైకుంఠానికి చేరాడు.

తరు వాతి కాలంలో విష్ణుమూర్తవు ప్రిజా పితికి, దేవహూ తికి పుత్రు డు గా కపిలావతారం ఎత్తాడు. చిన్నతనం నుంచే గొప్ప జ్ఞాన సంపన్నుడై తపస్సు చేసి కపిల మహామునిగా పేరు పొందాడు. కపిలు డు తల్లి దేవహూతికి చెప్పిన అనేక తత్వబోధలు సాంఖ్యయోగంగా ప్రిసిద్ధి పొందింది. కపిలవు హర్షి పాతాళంలో ఒక గు హలో తపిస్సు నిర్విరావు ంగా చేస్తున్న కాలంలో, భూ వీృ ుద సిగర చక్రవర్తి నూ రవ అశ్వవే ధ యూ గాన్ని తలపెట్టాడు. ఇంద్రు డు యూ గాశ్వాన్ని వూ యు చేసీ కపిలవు హర్షి తపిస్సు చేస్తున్న గు హలో దాచాడు.

సగరుడి వెయ్యి మంది కుమారులు గు ర్రాన్ని వెతుకుతూ పాతాళానికి బిలం త్రవ్వుకొని వెళ్ళి, కపిలవు హర్షి గు హలో చూ శారు. కపిలు డే గు ర్రాన్ని అపిహ రించి దాచి, దొంగజపిం చేస్తున్నాడని విరు చు కు పిడ్డారు. కపిలు డు కళ్ళు తెరిచి చూసు సిరికి వారంతా బూ డిద అయ్యారు.

ఆ భస్మిరాసి లపైనుంచి విష్ణు పాదాల నుంచి పుట్టి స్వర్గంలో వు ందాకినిగా ప్రివహిస్తున్న

గంగను ప్రివహింపిజేసీ పీతర్రు లన్రు తరింపి జేయ్రు డానికి సగరుడి మునిమనవుడైన భగీరథ్రు డ్రు గొప్ప తపిస్సు చేసీ, గంగా దేవిని ప్రిసిన్నం చేస్రి కున్నాడ్రు . గంగ ధాటిని తట్టు కొని భరించగల శివుణ్ణి తపిస్సుతో ప్రిసిన్నం చేస్రి కున్నాడ్రు .

గంగావతరణంలో శివుడ్రు గంగాదేవిని ఫూ సీ పిరవశించి గంగన్రు తస జటాజూటంలో గాఢంగా బంధించేస్రి కున్నాడ్రు . తర్రు వాత భగీరథ్రు డి ప్రార్థనపేృవ్రు డిసిడలించి కొద్దిగా గంగను వదిలాడు. గంగ భగీరథుడి వెంట వెళ్ళి,అతని పితరుల భస్మిరాస్రి లపేృప్రివ హించి తరింపిజేసింది.

పిరవ్రు శివుడ్రు గంగాధర్రు డైరంజిల్లాడ్రు . ఆ విధంగా గంగ పార్వతికి సివతి అయ్రు ంది.

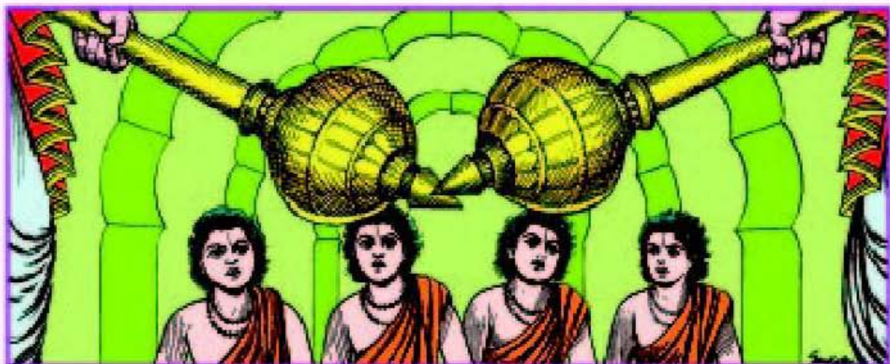
సినకసినందనాది వ్రు న్రు లు అనబడే సినకుడ్రు , సినంద్రు డ్రు , సినత్సుజాత్రు డ్రు , సినత్రు కవూ ర్రు డ్రు అనే నల్రు గ్రు ర్రూ బ్రహ్మ వూ నసిపుత్రు లు . ఎప్పుడూ బాల్రు రవలోనే ఉంటార్రు , విష్ణి భక్తి తత్పర్రు లైవిష్ణి వుర్రు కీర్తిస్తూ, అన్నిలోకాలూ నిరాటంకంగా తిర్రు గ్రు తూ ంటార్రు . వార్రు విష్ణి వుర్రు చూ డగోరి వైకుంఠానికి వెళ్ళార్రు . అన్ని ద్వారాలూ దాటి విష్ణి వ్రు ందిరద్వారం చేర్రు కున్నార్రు .

అక్కడ విష్ణి వుతో సిరిసివూానవ్రు న రూ పింతో నాల్రు గ్రు చేత్రు లతో శంఖ, చక్ర, గద, అభయ్రు వ్రు ద్రల్రు పిట్టి ద్వారపాలకులై ఉన్న జయ్రు డ్రు , విజయ్రు డ్రు ఇది సివ్రు య్రు ం కాదని వ్రు న్రు లన్రు వారించార్రు .

సినకసినందనాద్రు లు , ''వూ కు విష్ణి సిందర్శనానికి సివ్రు యూ సివ్రు యూ లు లేవూ'' అంటూ జయ్రు విజయ్రు లన్రు ల క్ష్య పేట్ట కుండా విష్ణివ్రు ందిరులోనికి వెళ్ళబోతూ ంటే, ద్వారపాలకుల్రు గదల్రు ఎత్తివారిని అడ్డ గించార్రు . సినకాది వ్రు న్రు లు , ''వీ ర్రు విష్ణి ద్వారపాలకుల్రు గా ఉండతగర్రు . రా క్షి సు లై పుట్టండి!'' అని శపించార్రు .

ద్వారం దగ్గిర కలకలం విని, లక్ష్మివెంట రాగా విష్ణివుూతల్రు పిూర్రు తెర్రు చ్రు కొని అక్క డికి వచ్చాడ్రు .

జయ్రు విజయ్రు లు వ్రు న్రు లు తవ్రు కిచ్చిస శాపాన్ని చెప్పుకొని ఆక్రోశించారు. వ్రు న్రు లు తొందరపిడి శపించినంద్రు కు లోలోన చాలా విచారించార్రు .

సాహస యువకులు

ప్రజలు నిప్పు ఉపయోగం తెలుసుకోవడానికి పూర్వం జరిగిన కథ ఇది: ప్రజలకు నిప్పు గురించి తెలుసు కాని, ఆ కాలఘట్టంలో దాన్ని ఎలా తయారు చేయాలో తెలియదు. ఫిజీ దీవులలోని రోటుమా పర్వతాలలోని ఒక గుహలో టుంబా అనే రాక్షసుడు ఉండేవాడు. భయంకరాకారుడైన టుంబా నోట్లో నిప్పు జ్వాలలు విరజిమ్మే కణకణలాడే కోరపళ్ళు ఉండేవి. పెద్ద కొలిమినుంచి వెలువడే జ్వాలల్లా వాడు నోరు తెరిచినప్పుడల్లా అగ్నిజ్వాలలు వీచేవి.

అదృష్టవశాత్తు ఆ రాక్షసుడు ఎప్పుడూ తన గుహలో పడుకుని గుర్రు పెట్టి నిద్రపోతూ ఉండేవాడు. అరుదుగానే వెలుపలికి వచ్చేవాడు. అతడు కొండపైనుంచి పెద్ద పెద్ద అంగలతో నడిచేప్పుడు వాడి ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాల ద్వారా వెలువడే అగ్నిజ్వాలలకు దారిలో ఉన్న చెట్లు చేమలు భస్మమయ్యేవి.

కొండ పాదతలంలో, సముద్రం ఒడ్డున నివసిస్తున్న గ్రామస్థులు, రాక్షసుణ్ణి చూసి గడగడలాడేవారు. వాడు గుహను వదిలి రాకుండా నిద్ర పోతూనే ఉండాలని దేవుణ్ణి ప్రార్థించేవారు.

ఆ గ్రామంలో లెకబాయ్, డకువాకా, మసీలాకా, టుయ్‌వేసె అనే నలుగురు చురుకైన కుర్రాళ్ళు ఉండేవారు. జ్వాలలు చిమ్మే రాక్షసుణ్ణి చూసినప్పుడల్లా, వాడి నోటి నుంచి అగ్నిజ్వాలను లాక్కుంటే ఎంత బావుణ్ణు అని ఆలోచించేవారు.

"మన వద్ద గనక నిప్పు ఉంటే మన జీవితం ఎంత హాయిగా ఉండేది!" అన్నాడు టుయ్‌వేసె.

"మన స్త్రీలు రుచికరమైన వంటలు చేయగలరు!" అన్నాడు డకువాకా.

"చీకటి రాత్రులలో సైతం మనకు వెలుగూ, వెచ్చదనం లభించేది," అన్నాడు మసీలాకా.

"మరి ఆలస్యం దేనికి? రండి ఇప్పుడే వెళ్ళి రాక్షసుడి నుంచి కాస్త నిప్పును దొంగిలించుకుని వచ్చేద్దాం!" అన్నాడు లెకబాయ్.

ధైర్యవంతులైన ఈ నలుగురు యువకులూ, కొన్ని ఎండిన కొబ్బరి ఆకులను తీసుకుని రాక్షసుడున్న గుహకేసి బయలుదేరారు. వాళ్ళు

రాక్షసుడున్న గుహను సమీపించారు. రాక్షసుడు గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు. వాడి ఒక్కొక్క శ్వాసతో పాటు, కణకణలాడే దంతాలు గల నోటి నుంచి అగ్నిజ్వాల వెలుపలికి వస్తూ, లోపలికి పోతూ వింతగా కనిపిస్తున్నాయి.

ఆ అగ్నిజ్వాలల వెలుతురులోనే యువకులు, ఏమాత్రం చప్పుడు కాకుండా మెల్లగా అడుగులు వేసుకుంటూ గుహలోపలికి వెళ్ళారు. రాక్షసుడికి నిద్రాభంగం కలగకుండా తమ వెంట తెచ్చుకున్న ఎండు కొబ్బరాకులను వాడి నోటి దగ్గర పెట్టారు. వాటికి నిప్పంటుకున్నది. యువకులు అమితోత్సాహంతో వెనుదిరగబోయారు. అప్పుడు టుయవేసె అనే యువకుడు మితిమించిన ఉత్సాహంతో, గెంతడంతో అతని చేతిలోని మండుతూన్న కొబ్బరాకు టుంబా పెదవులకు తగిలింది. దాంతో వాడు కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. నలుగురు యువకులూ మండుతూన్న కొబ్బరాకులతో, గుహ నుంచి వెలుపలికి పరిగెత్తుతున్నారు.

"నా నిప్పును దొంగిలించే సాహసం చేసిందెవరు?" అని గర్జిస్తూ లేచి కూర్చున్న రాక్షసుడు, "ఈ దీవిలో నాదగ్గర మాత్రమే నిప్పు ఉండాలి," అంటూ నిప్పులు కక్కుతూ కుర్ర వాళ్ళ వెంటబడ్డాడు.

కుర్రవాళ్ళు వాడి చేతికి అందకుండా అటు తిరిగి, ఇటు తిరిగి గ్రామ సమీపంలో ఉన్న ఒక కొండ గుహలోకి జొరబడి, గుహద్వారానికి అడ్డంగా ఒక పెద్ద బండను పెట్టారు.

"ఆహా! టుంబా నుంచి ఇక మనం తప్పించుకున్నట్టే. వాడికి బరువులెత్తడం అసలు చేతకాదు. ఈ బండను అంగుళం కూడా కదిలించలేడు," అన్నాడు డకువాకా.

"అలా అని మనం ఎప్పటికీ గుహ లోపలే ఉండిపోలేం కదా?" అని హెచ్చరించిన వాళ్ళందరిలోకీ తెలివైన లెకబాయ్, "టుంబా పీడవదిలించుకుని మనమందరం క్షేమంగా ఇళ్ళకు చేరే మార్గం ఆలోచించాలి," అన్నాడు.

అంతలో గుహద్వారం చేరిన టుంబా అటూ, ఇటూ తిరుగుతూ, వాళ్ళను వెలుపలికి రమ్మని కేకలు పెట్టసాగాడు. అయినా, వాళ్ళు ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా అలాగే ఉండిపోయారు. రాక్షసుడికి ఆగ్రహంతో పిచ్చిపట్టినట్టయింది. వాడి ముక్కుపుటాల నుంచీ, చెవుల నుంచీ మంటలూ, పొగలూ రాసాగాయి. వాడి నుంచి అంటుకున్న మంటల కారణంగా చుట్టుపక్కల అడవిలో కార్చిచ్చు వ్యాపించింది.

ఆ వేడి తగలడంతో వాడికి ఓర్పునశించింది. గుహ లోపలి యువకులకు కూడా బయటి వేడిని భరించడం కష్టమయింది. ఎలాగైనా గుహలోపలి నుంచి బయటపడితేనే ప్రాణాలతో తప్పించుకోగలమని భావించారు. టుంబా స్వయం అక్కడ నిలబడలేక పోయాడు. గుహకు అడ్డంగా ఉన్న బండ దగ్గర నిలబడి, "ఒరే, నాయనలారా, చుట్టూ మంటలు. మీరు నన్ను లోపలికి అనుమతిస్తే మీకు నేనొక చక్కని పాట పాడి వినిపిస్తాను," అన్నాడు మంచిగా.

యువకులు టుంబాను ఆటపట్టించాలనుకుని, బండను కొద్దిగా పక్కకు తోశారు. దాన్ని చూసిన టుంబా, "ఇంత చిన్న సందులో నేనెలా దూరగలను? బండను ఇంకొంచెం పక్కకు జరపండి," అన్నాడు.

లోపల ఉన్న యువకులలో ఒకడైన లెకబాయకి మెరుపులా ఒక ఆలోచన తట్టింది. దానిని తన మిత్రులకు మెల్లగా చెప్పాడు. నలుగురూ భుజంభుజం కలిపి బండను ఇంకొంచెం పక్కకు నెట్టారు. కొద్ది వెసులుబాటు రాగానే టుంబా అందులోకి తలదూర్చి లోపలికి చూశాడు. అంతే! లెకబాయ్, "ఇప్పుడే!" అని హెచ్చరించాడు. నలుగురూ కలిసి బండను ఒక్కసారిగా ముందుకు తోశారు. ఏం జరుగుతున్నదో తెలుసుకునే లోగానే టుంబా తల నలిగిపోయింది. వాడి నోటి నుంచి దూరంగా పడ్డ నిప్పురవ్వలు చల్లారి నల్లబడిపోయాయి.

బండను పక్కకు తోసి, యువకులు గుహనుంచి వెలుపలికి వచ్చారు. చుట్టుపక్కల గ్రామాల ప్రజలను పిలిచి, "మేము రాక్షసుణ్ణి చంపేశాం. వాడి పళ్ళు ఇకపై మంటలు విరజిమ్మవు. కానీ, నిప్పును మాత్రం మేము తీసుకువచ్చాం. ఇక ముందు మనకు రాక్షసుడి బెడద ఉండదు. నిప్పు ఉంది గనక, మన బతుకులు సుఖంగా సాగుతాయి!" అన్నారు.

గ్రామస్థులు ఆ మాటలకు పరమానందం చెందారు. యువకుల సాహసాన్ని మెచ్చుకున్నారు. నిప్పును తమతో తెచ్చుకుని దుంపలు, చేపలు హాయిగా వండుకోగలిగారు.

వజ్రాలహారం

హేలాపురిలో గుప్తధనుడనే వ్యాపారి ఇంట్లో, సోములనే పద్నాలుగేళ్ళ కుర్రవాడు పని చేస్తుండేవాడు. సోములు తండ్రి గుప్తధనుడి ఇంట పనివాడుగా ఉంటూ హఠాత్తుగా మరణించడంతో, అప్పటికే తల్లిని పోగొట్టుకున్న సోములు, చిన్నతనంలోనే యజమాని ఇంట పనిలో చేరాడు. వాడు గుప్తధనుడి ఇంటి వెనుక ఉన్న తోటలోని పాకలో ఉంటూండేవాడు.

గుప్తధనుడు నెల తిరిగేసరికి సోములుకు జీతం రూపేణా ఎంతో కొంత ఇస్తుండేవాడు. తిండీ, బట్టా గుప్తధనుడి ఇంట్లోనే దొరుకుతూండడంతో, సోములుకు వేరే అవసరాలేమీ లేక, ఆ డబ్బులన్నీ ఒక చిన్నడబ్బాలో వేసిదాచుకునేవాడు.

గుప్తధనుడి ఇంట్లో ఎవరికి ఏ అవసరం వచ్చినా, సోములు మీదే ఆధారపడేవాళ్ళు.

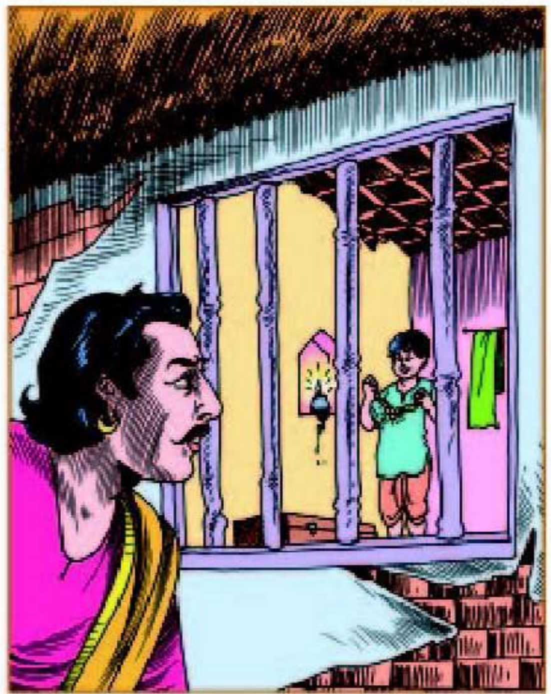
రోజులిలాగడుస్తుండగా – ఒకనాటి ఉదయం, నూతిలో నుంచి నీళ్ళుతోడితొట్టెలు నింపుతున్న సోములుతో, గుప్తధనుడు, "ఒరేయ్, సోములూ! బారెడు పొద్దెక్కిపోతున్నా ఇంకా పాలు పిండలేదేమిట్రా? పిల్లలు పాలకోసం గోలపెడుతున్నారు!" అన్నాడు గట్టిగా గదమాయిస్తున్నట్టు.

ఆ మాటలకు సోములు రోషం తెచ్చుకుని, "అయ్యా! మా అమ్మానాన్నలు నాకు పెట్టినపేరు సోమశేఖరప్రసాద్. అలా పిలవకుండా, మీరిలా ఒరేయ్ సోములూ అని పిలవడం ఏమీ బాగాలేదండీ!" అన్నాడు.

గుప్తధనుడు నిర్ఘాంతపోయాడు. ఇంట్లో వాళ్ళందరికీ, వాణ్ణి సోములు అని పిలవడమే అలవాటు. అయినా, లోగడ ఎన్నడూ ఇలా దురుసుగా వాడు మాట్లాడలేదు. ఈ రోజు వీడికేమైందబ్బా, అనుకుంటూ, గుప్తధనుడు, "అలాగేనండీ, సోమశేఖర్‌ప్రసాద్ గారూ! కాస్త గేదెపాలు తీస్తారా?" అన్నాడు వేళాకోళంగా.

దాంతో తృప్తిపడిన సోములు చెంబు పట్టుకుని పాలు తీయడానికి గొడ్లచావడిలోకి

కోనే నాగవెంకట ఆంజనేయులు

వెళ్ళాడు ఉత్సాహంగా. కొద్దిసేపయిన తర్వాత, సోము లు పాలు పిండి తెచ్చిన చెంబు అందు కుంటూ, గుప్తధను డి తల్లి, "ఒరే, సోము లూ! నిన్ననగా ఇంట్లో కూరగాయ లు నిండు కున్నాయి. అలా సంతకువెళ్ళి, కూర గాయ లు పట్టుకురా!" అన్నది.

సోము లు కు చర్రు న కోపం పు ంచు కొచ్చింది. వాడు విసు రు గా, "డబ్బా, కూరల సంచీ ఇటు పడెయ్యండి!" అన్నాడు.

గుప్తధను డి తల్లి ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యంతో వాడి కేసీ చూ స్తూ ఏదో అనబోయి వూ రు కున్నది. కాస్తిదూ రంలో వుండి, సోము లు ప్రవర్తనను గమ నించిన గుప్తధను డు, వాడిలో వచ్చిన మార్పుకు ఏదో బలమైన కారణం వుండి వుంటు ందని భావించి, అదేమి టో తెలు సు కోవడానికి ప్రయ త్నించసాగాడు.

ఇంట్లో అందరూ నిద్రపోతూ ండగా, ఆ నాటిరాత్రి గుప్తధను డు, సోము లు ఉంటు న్న పాకదగ్గరకు వెళ్ళి, లోపల వాడేంచేస్తున్నాడో గమ నించేందు కు కిటికీలోంచి చూ శాడు. ఆ సమ యం లో వాడు గుడ్డిదీపం వెలు గు లో ఒక వజ్రాల హారాన్ని తిప్పి తిప్పి చూ స్తూ తెగ మురిసిపోతు న్నాడు. ఆ హారం వాడికి అడవికి కట్టెల కోసం పోయినప్పుడు, చెట్టు మీది కాకి గూ డు కుదిగు వమున్న కొమ్మకువేలాడు తూ కనిపించింది. ఆ హారాన్ని కాకి గ్రామం లో ఎవరి మెడనుంచో జారిపడగా, ఏదో తినే వస్తువని గూ టికి తెచ్చి, కాదని తెలు సు కుని కొమ్మల్లో వదిలేసివుంటు ంది!

సోము డిలో వచ్చిన మా ర్పుకు, ఆ వజ్రాల హారం కారణమ ని గుప్తధను డికి తెలిసి పోయి ంది.

ఈ విధంగా కొద్ది రోజులు గడిచాయి. ఆ ఏడు గుప్తధను డి తోటలో అరటిగెలలు విరివిగాకాసినై. గుప్తధనుడు, సోములుతో కాస్తవెటకారంగానే, "సోమశేఖర్‌ప్రసాద్‌గారూ! అరటి గెలలు దింపించి, సుగంధ పురి సంతలో అమ్ముకొద్దామా?" అన్నాడు.

అందు కు సోము లు సంతోషంగా తల వూ పాడు. ఆ సాయ ంత్రం వాళ్ళిద్దరూ అరటి గెలలతో సంతకువెళ్ళారు. గుప్తధను డు వాటిని అక్కడి దు కాణదార్ల లకు అమ్మి,ఇక తిరు గు ప్రయా ణానికి సిద్ధమ వుతు ండగా, సోము లు ఆయ నతో, "నేను సంతలో కొద్ది సేపుతిరిగి, దు కాణాల్లో ఎలాంటి వస్తువులు అమ్ముతున్నారో చూ సిరావాలను కుంటు న్నాను," అన్నాడు.

"సరే, అలాగే వెళ్ళిరా," అన్నాడు గుప్త ధను డు.

అరగంట తర్వాత వాడు తలవంచుకుని నేల చూపులు చూస్తూ, గుప్తధను డి దగ్గరకు వచ్చి, "అయ్యగారూ! తమరి ఇష్టం. బయ్యేరదామంటారా?" అన్నాడు వెలగొంతుతో.

"అలాగే, సోమశేఖర్‌ప్రసాద్‌గారూ!" అన్నాడు గుప్తధనుడు.

ఆ వెంటనే సోములు దీనంగా ముఖం పెట్టి, "నేను తమ ఇంటి పనివాణ్ణి, అయ్యగారూ! తమ కళ్ళెదట పుట్టి పెరిగినవాణ్ణి. తమరు నన్ను ఒరే సోములూ, అని పిలిస్తే సంతోషంగా మాటుంది!" అన్నాడు.

ఒక్క అరగంట కాలంలో వాడిలో ఇంత మార్పు ఎందుకొచ్చిందో గుప్తధనుడికి అర్థంకాక వాడికేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. దానిని గ్రహించిన సోములు, "అయ్యగారూ, తమరు క్షమిస్తానంటే ఒక సంగతి చెబుతాను," అన్నాడు.

ఏమిటి అన్నట్టు చూశాడు గుప్తధనుడు.

"వారం రోజుల క్రితం నాకొక వజ్రాల హారం దొరికింది. దాంతో హారాన్ని అమ్మగా వచ్చిన డబ్బుతో ఇళ్ళూ, పొలాలూ కొని మహావైభోగంగా బతగ్గలనని కలలుగంటూ మురిసిపోతూ ప్రవర్తించాను. తీరా ఇప్పుడు దాన్ని అమ్మడానికి నగలదుకాణంవాడి దగ్గిరికి తీసుకువెళితే, అది నకిలీదని తేల్చేశాడు. కాదు, అది అసలు హారమే అని వాదించబోతే పనివాళ్ళచేత నాలుగు తన్నించి మరీ బయటికి గెంటించాడు," అంటూ వెలవెలబోతూ ఆ హారాన్ని చూపాడు.

దాన్ని ఒకసారి పరిశీలనగా చూసిన గుప్తధనుడు, "సోములూ, నువ్వు పిసినిచ్చివాడివి. మనం ఎంతో జీవితం మాది. కష్టపడి పని చేసి, అదనంగా కలిపితే, ఒక వజ్రాల హారం కాదు. ఎన్నో నాసింపాదించవచ్చు. అంతేగాని, ఎక్కడో దొరికినహారాన్ని సొంతం చేసుకోవాలనుకుని మురిసి పడడం ప్రమాదకరం. ఒకవేళ ఇది నిజమైన హారమే అయినా దీన్ని పోగొట్టుకున్నవాళ్ళు ఎంతగా బాధపడి మాటారో ఆలోచించావా? దొరికిన వెంటనే దాన్ని నువ్వు న్యాయాధికారికి అప్పగించి ఉండాలి. అమా?" అన్నాడు.

అవును అన్నట్టు తల ఊపాడు సోములు.

"కష్టపడి సంపాయించినదే నిజమైన ధనం. పెద్దగా ధనం ఉన్నా లేకపోయినా మనిషి మంచిగా, అణకువగా నడుచుకోవాలి. అదే మనిషికి అలంకారం," అన్నాడు గుప్తధనుడు.

రుజువు

వలభీనగరం వర్తకానికి ప్రసిద్ధి కెక్కిన రోజులలో అనేక దేశాలవాళ్ళు అక్కడికి వచ్చేవాళ్ళు. ఒకసారి ఒక దక్షిణ దేశస్థుడు ఆ నగరానికి వచ్చి తన దగ్గిర ఉన్న అయిదు వందల రూపాయలతో వర్తకానికి పనికి వచ్చే సరుకేమైనా ఉన్నదా అని పెద్ద వీధి అంతా తిరిగాడు.

ఆ సమయంలో ఎదురు పడిన ఒక ఆడది అకస్మాత్తుగా అతని చెయ్యి పట్టుకుని, "నా దగ్గిర డబ్బు కాజేసి వ్యాపారం చేస్తావా?" అన్నది.

దక్షిణ దేశస్థుడు నిర్ఘాంత పోయి, "నీ డబ్బు నేనెరగను, నువ్వెవరో కూడా నాకు తెలీదు," అన్నాడు.

జనం పోగయ్యారు గాని, ఎవరు అబద్ధమాడుతున్నదీ తేల్చుకోలేక పోయారు. "వీధిలో ఎందుకు ఘర్షణ పడతారు? న్యాయస్థానం దగ్గిరలోనే ఉన్నది. అక్కడికి వెళ్ళండి," అని సలహా ఇచ్చారు.

ఆడది ఆ పరదేశిని చెయ్యి పట్టుకుని న్యాయాధికారి దగ్గిరికి లాక్కుపోయి, "అయ్యా, ఈ మనిషి నడివీధిలో నా డబ్బు అయిదు వందలు బలాత్కారంగా నా వద్ద నుంచి లాగేసుకున్నాడు. నాకు న్యాయం చెయ్యండి," అని వేడుకున్నది.

"సాక్ష్యం ఏదైనా ఉన్నదా?" అని న్యాయాధికారి అడిగాడు.

ఆమె లేదన్నది తల అడ్డంగా ఊపుతూ.

"నువ్వేమంటావు?" అని న్యాయాధికారి దక్షిణదేశస్థుణ్ణి అడిగాడు.

"అయ్యా, వర్తకానికి సరుకు కొందామని నేనీ ఉదయమే ఈ నగరం చేరాను. నాకిక్కడ తెలిసినవారెవరూ లేరు. ఈ మనిషి ఎవరో నాకు తెలీదు. నా దగ్గర అయిదు వందలున్నాయి, నిజమే. అది నా డబ్బే," అన్నాడు దక్షిణదేశస్థుడు.

ఆడది అబద్ధం ఆడుతున్నట్టు న్యాయాధికారి శంకించాడు. తన అనుమానం దృఢ

పిరచు కోవటానికి అయ్య న ఒక వ్యు క్తి పిన్నాథ్రు . అయ్య న ద౦ ఐదేశ్న్ని డితో, "నీ వ్యూ ట నవ్మ్మ దగినదిగా లేదు . అప్రె డబ్బు అవు క్చ్చెయ్యి," అన్నాథ్రు .

చేసు ది లేక ద౦ ఐదేశ్న్ని థ్రు తన దగ్గిర ఉన్న అర్లు ధు వందల్యూ ఆ ఆడవు నిషీకి ఇచ్చేశాథ్రు .

ఆమె అటువెళ్ళగానే న్యాయాధిపతి దక్షిణ దేశ్న్ని ణ్ణి దగ్గరికి పీలిచి, "ఆమె వెనకే వెళ్ళి ఆమె దగ్గర ఉన్న డబ్బు లాగేసి కో. నీ కేవీ ఇబ్బంది కలగకుండా నేను చ్యూ స్తాను , " అన్నాథ్రు .

ద౦ ఐదేశ్న్ని థ్రు గబగబా వెళ్ళి పెద్దవీధి గ్రు ండా నథ్రు స్త్యూన్న ఆడవు నిషీని కలు సి కుని, ఆమె వద్ద న్రు ంచి తన డబ్బు లాగేసి కోవటానికి ప్రియ్ర త్నించాథ్రు . కాని ఆడవు నిషీ డబ్బు విడువ లేదు . ఆగొడువకు చ్రు ట్ట్యూ జనం పొగయ్యూ ్యర్రు .

ఆడవ్రు నిషీ తిరిగ న్యాయ్రూ ధికారివ్రు ంథ్ర కు వచ్చి, "అయ్యూ ్య, తావ్రు నా కిప్పించిన ఈ డబ్బును ఈ వు నిషీ తిరిగ లాక్కోవటానికి ప్రియు త్నిస్తున్నాథ్రు ," అన్నది.

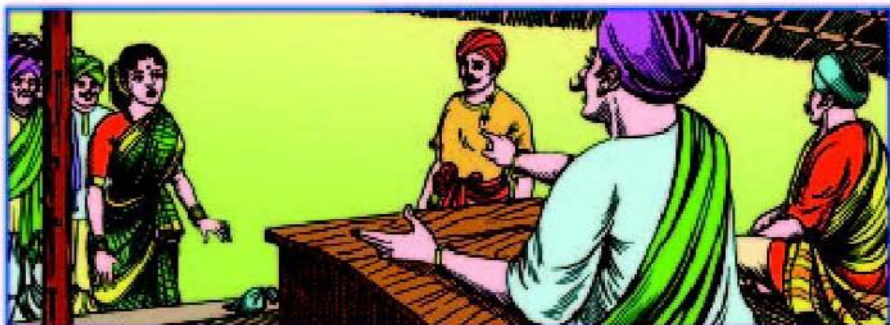
"నిజవే నా? వ్రు రయితే ఈ సంగతి ఎవరైనా చూశారా?" అని న్యాయాధికారి ఆమెను అడిగాథ్రు .

"కావలిస్తు వీళ్ళందరినీ అడగండి ఈ వు నిషీ డబ్బు లాక్కోవడానికి ప్రియు త్నించడం వీళ్ళంతా చ్యూ శార్ర ," అంట్యూ ఆడవు నిషీ, తన వెనకే వచ్చిన గుంపును చూపించింది.

"అడగక్కర్లేదు లే, ఇంతకూ ఆ డబ్బు లాగేసి కున్నాడా?" అని న్యాయ్యూ ధికారి అడిగాథ్రు .

"నేను అసలు లాక్కోనివ్వలేదు ," అన్నదామె.

"అదే నేన్యూ అను కున్నాను . నీ దగ్గర న్రు ంచి డబ్బు లాగ గల సిత్తా ఆ వు నిషీకి లేదు . అతను అట్రు వంటి ప్రియు త్నం చేస్తు వందమంది పోగయ్యారు. కాని మొదటిసారి అతను నీ దగ్గర డబ్బు లాగేసి కున్నాడన్నామా మీ వెంట ఒక్కరూ లేరు. ఆ డబ్బు అతని దేనని రుజువయింది. వెంటనే ఆ డబ్బు అతని కిచ్చెయ్యి. మరోసారి ఇలా చేశావో, నిన్ను బందిఖానాలో పెట్టిస్తాను ," అన్నాథ్రు న్యాయ్యూ ధికారి.

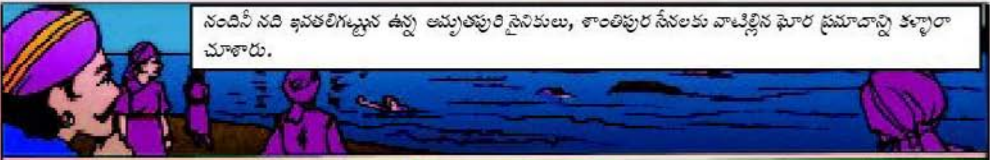
ఆర్య

అజ్ఞాత యువరాజు
విచిత్ర సాహస గాథ

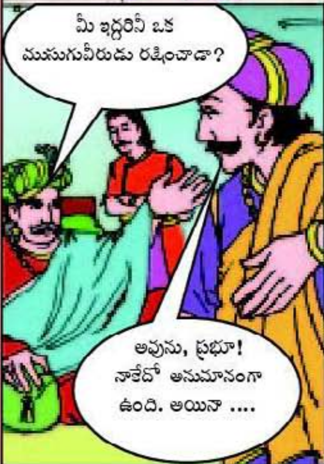
10

జయానందముని, శాంతిదేవ మహారాజుకు విశ్వాస పాత్రుడైన జైనగర్ సామంతరాజు దగ్గరికి వెళ్ళి, శిశువుగా ఉన్న యువరాజు పతక హారాన్ని ఇచ్చి భద్రపరచమన్నాడు. శాంతిపుర సింహాసనాన్ని ఆక్రమించిన వీరసింహుడు, ప్రజల దృష్టిని మరో వైపుకు మళ్ళించడానికి అమృతపురి మీదికి దండెత్తాడు. అయితే హఠాత్తుగా చెలరేగిన తుఫాను, వెల్లువ కారణంగా శత్రుసేనలు నందినీ నదినిదాటి అమృతపురి చేరుకోలేక పోయాయి.

చిత్రాలు:
గాంధి అయ్య

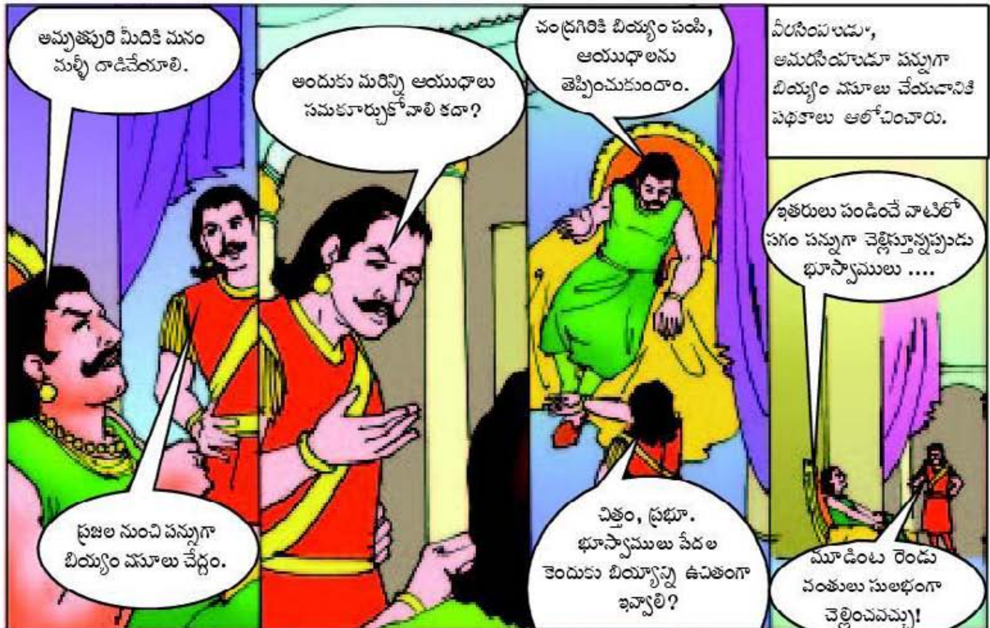

అమృతపురి మీదికి మనం మళ్ళీ దాడిచేయాలి.
అందుకు మరిన్ని ఆయుధాలు సమకూర్చుకోవాలి కదా?
ప్రజల నుంచి పన్నుగా బియ్యం వసూలు చేద్దం.
చంద్రగిరికి బియ్యం పంపి, ఆయుధాలను తెప్పించుకుందాం.
చిత్తం, ప్రభూ. భూస్వాములు పేదల కెందుకు బియ్యాన్ని ఉచితంగా ఇవ్వాలి?
వీరసింహుడు, అమరసింహుడూ పన్నుగా బియ్యం వసూలు చేయడానికి పథకాలు ఆలోచించారు.
ఇతరులు పండించే వాటిలో సగం పన్నుగా చెల్లిస్తున్నప్పుడు భూస్వాములు ....
మూడింట రెండు వంతులు సులభంగా చెల్లించవచ్చు!

గ్రామస్థులకు కావలసినంత బియ్యాన్ని రఘునాథుడు విక్రయిస్తున్నాడు.
హేమా, విచారించకు. ఆయనకు తరువాత డబ్బు చెల్లించవచ్చు. ఆయన చాలా దయాళువు.

బియ్యం పంచడం ఆపు!
మొదట రాజుకు, పన్ను చెల్లించు!
ఇది కొత్తపన్ను. ఈ బియ్యంతో ఆయుధాలు కొనుగోలు చేయాలి.
రాజుగారికి నేనెప్పుడో నాపన్ను చెల్లించాను.

అయ్యా, దయతలచి మా బియ్యం పట్టుకెళ్ళకండి.
ఆ తరువాత మాకు పస్తులే!
మేము బియ్యం ఇచ్చి ఆయుధాలు తెచ్చుకుంటాం.
అదంతా మా కనవసరం!

శాంతపురిలో పండిన బియ్యం, చంద్రగిరికి ఎందుకు వెళ్ళాలి? నాకేం అంతుబట్టడం లేదు!

అయ్యా, మీకు పుణ్యముంటుంది. మా ధాన్యం పట్టుకెళ్ళకండి!
మావెంట రావద్దు. ఒక్క బియ్యం గింజ కూడా ఇవ్వం.

బళ్ళు అడవిమార్గం గుండా వెళ్ళసాగాయి.
హఠాత్తుగా సైనికుల నాయకుడి మెడకు ఉచ్చుతాడు తగిలించి వెనక్కు లాగబడింది.
ఉరకండి!

సైనికుల నాయకుడు కింద పడ్డాడు.

..... గ్రామస్థులు సిపాయిలతో పోరాడి వాళ్ళను పట్టి చెట్లకు బంధించారు.

మీకు ఎలాంటి హానీ చెయ్యం. మా ధాన్యం మేము తీసుకువెళ్ళడానికి అనుమతించండి.

ధాన్యం తీసుకెళ్ళి, భూస్వామికి అప్పగించండి.

దయచేసి మమ్మల్ని విడిచిపెట్టండి! మేము రాజాజ్ఞను నెరవేర్చదలిచాం. అంతే.

ఇప్పుడు కాదు. గ్రామస్థులను వాళ్ళ ఇళ్ళు చేరుకోనివ్వండి.

ఇతడు మరణశిక్షను తప్పించుకున్న వాడే కదా?

కొత్వాలుకు కబురుచేస్తాం. మీ విడుదలకు అతడు ఏర్పాటు చేస్తాడు.

-(ఇంకావుంది)

ఇంధనం పొదుపు చేద్దాం

తాతయ్య, బావు్మ రావడంతో వీణ ఎగిరి గంతేసింది. పైగా, వాళ్ళు ఒక నెల పాటు ఇక్కడే ఉంటారని తెలియు డంతో ఇంకా సింతోషించింది. వు నవరాల్ని ఆప్యాయు ంగా దగ్గరికి తీసు కుంటూ, "సెల మూ ఎలా గడిపావ," అని అడి గింది బావు్మ.

"చాలా ఆనందంగా గ డిపాను బావూ్మ. సు ప్రీయు వచ్చింది. నేను వంట చేయు డం కూడా నేర్చుకున్నాను. వంట చేసు ప్పుడు ఇంధనం ఎలా పొదు పు చేయూ లో, అవు్మ, సు ధా ఆంటీ నాకు నేర్పార ," అన్నది వీణ చాలా గొప్పగా.

"అలాగా! ఎప రి ఏ వేం నే ర్చు కున్నావో చెప్పుచూద్దాం," అన్నది బావు్మ చిన్నగా నవ్వుతూ.

వు నవరాలు తాను నేర్చుకున్నవన్నీ అప్పగిం చింది. అంతా వి న్న బావు్మ, "వు వ్వూ చెప్పినవి బాగానే ఉన్నాయి. అయితే, ఒక ముఖ్యమైన విషయు ం వు రిచిపోయూ మూఅది కుటు ంబ సభ్యు లందరూ ఆచరించ తగింది," అన్నది బావు్మ.

"ఏవి టది?" అని అడిగింది వీణ ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ సింగతి నేను చాలా ఇళ్ళల్లో గవు నించాను. ఎక్కడో ఎందు కు వీ ఇంట్లోనూ చూ శాను. భోజనాలు అందరూ కలిసి చేయు రు. ఒక్కొక్కరు వాళ్ళ వాళ్ళ ఇష్టాను సారం, వాళ్ళకు ఇష్టమైనప్పుడు వచ్చి తిని వెళ్తు తూ ఉ ంటారు. క ాబట్టి భ ోజన పదార్థాలను ఒక్కొక్కరికోసం, ఒక్కొక్క సారి వేడిచేయ ాల్సి ఉంటు ంది. దీనివల్ల అమూల్యమైన ఇంధనం వ థా అవుతు ంది కదా? పైగా ఆహారంలోని పోషకపదార్థాలు నశించి పోతాయి! కుటు ంబ సభ్యులందరూ భోజనాలకు ఒకేసారి కూర్చుంటే ఈ ఇబ్బంది ఉండదు. పైగా కుటు ంబ సభ్యుల వు ధ్యానుబంధంా వు రాగాలు పెంపొందు తాయి," అన్నది బావు్మ.

"అవును బావూ్మ, నువ్వన్నది నిజం. ఇకపై్పవు న ఇంట్లో అందరం ఒకేసారి భోంచేస్తాం. భోజన సవు యు ం - కుటు ంబ సవు యు ం!" అన్నది వీణ.

"చాలా సంతోషం. ఒకవేళ భోజనం చేయు డానికి ఆలస్యం అయ్యే ందవు కోండి, ఆహారపదార్థా లను వు ళ్ళీ వేడిచేసే అ వసరం లేకుండా హాట-కేసులో పెట్టుకోవడం వు ంచిది!" అంటూ బావు్మ వు నవరాల్ని ఆప్యాయు ంగా దగ్గరికి తీసు కున్నది.

బావు్మ నుంచి వీ ణ ఎప రొక వి లు వైన విషయు ం నేర్చుకున్నది!

విజ్ఞానం .... వినోదం .... వికాసం ....

విజ్ఞాన వీచికలు :

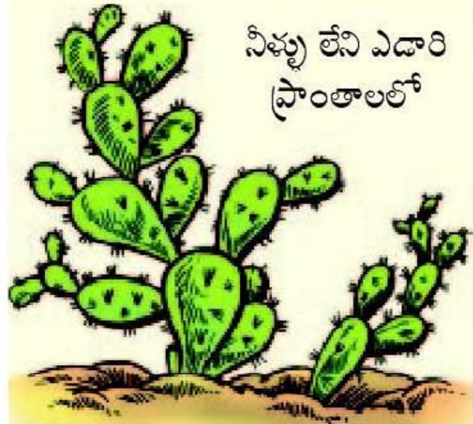
సముద్రం నుంచి ఉప్పు

సముద్ర జలం ఎందుకు ఉప్పగా ఉంది? ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పే లాగా ప్రపంచ వ్యాప్తంగా పలు జానపదకథలు ప్రాచుర్యంలో ఉన్నాయి. ఉప్పు బస్తాలతో వెళుతున్న బ్రహ్మాండమైన ఓడ సముద్ర మధ్యంలో మునిగిపోయిందనీ; సముద్రం, గాలి, మేఘాలు ఈ మూటిమధ్య గొడవ ప్రారంభమై సముద్ర మథనం జరిగిందనీ – అందుకే సముద్ర జలం ఉప్పగా ఉంటోందని రకరకాల కథలు జానపదుల మధ్య ఉండేవి. అయితే సముద్రజలం ఉప్పగా ఉండడానికి నిజమైన కారణాలు ఏమిటి? నదీజలాలు తమతో పాటు కొండలపైనుంచి రకరకాల ఖనిజలవణాలను ఇతర – పదార్థాలనూ తీసుకువస్తాయి, ఇవన్నీ సముద్రగర్భంలో కరుగుతాయి. సూర్యతాపానికి సముద్ర జలాలు ఆవిరైపోతాయి. లవణాలు మాత్రం ఆవిరి కాకుండా అలాగే ఉండిపోతాయి గనక సముద్ర జలాలు ఉప్పగా ఉంటాయని చెబుతారు.

ఇక ఉప్పు తయారు చేయడం ఎలాగో తెలుసా? సముద్ర జలాలను ప్రత్యేకంగా రూపొందించిన కయ్యలలో పలుచగా నిలువ చేస్తారు. ఎండ వేడికి నీరు ఆవిరైపోయి ఉప్పు మాత్రం మిగిలి పోతుంది. దీనిని సానకరించి శుభ్రంచేసి సాధారణ ఉప్పుగా ఉపయోగించుకుంటాం.

మన పరిసరాలు :

చెట్లు బతకడానికీ, పెరగడానికీ నీళ్ళు చాలా అవసరం అని మనకు తెలుసు. ఎడారి ప్రాంతాలను తీసుకుంటే అక్కడి ఏ ఒయాసిస్సులలోనో తప్ప నీటి చుక్క కనిపించదు. అయినా అలాంటి ప్రాంతాలలో కూడా బొమ్మజెముడు లాంటి కొన్ని మొక్కలు పెరుగుతాయి. మరి ఇవి నీళ్ళకేం చేస్తాయి? బొమ్మజెముడుకు ఆకులుండవు. శరీరకాండమే చూడడానికి ఆకుల ఆకారంలో కనిపిస్తాయి. ఈ కాండాలలో నీరు నిలువ ఉంటూ, వర్షాలు లేని సమయంలోనూ ఆదుకుంటాయి. పైగా, వీటి వేళ్ళు భూమిలో లోతుకు పోతుకు పోతాయి. వర్షం కురిసినప్పుడు వీలైనంత ఎక్కువ నీటిని పీల్చి కాండానికి చేరుస్తాయి. కావాలంటే మనం కూడా కుండీలలో బొమ్మజెముడును పెంచవచ్చు. అప్పుడప్పుడు నీళ్ళు పోస్తూ ఉండాలి.

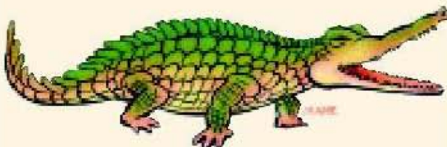
విజ్ఞానం .... వినోదం .... వికాసం ....

మీకు తెలుసా?

అతిపెద్ద ప్రాకే జంతువులు

చిత్తడి నేలలు, పూర్తు పూల ప్రశాంత తటాకాలు, నదులు, జలాశయాలు, ఉష్ణమండల అడవులు అంటూ వివిధ ప్రదేశాలలో మొసళ్ళు తిరుగుతూ ఉంటాయి. సిరీసి పాలలో అంటే ప్రాకే జంతువులన్నిటిలోకీ ఇవే ఆకారంలో చాలా పెద్దవి.

మొసళ్ళలో దాదాపు ఇరవైమూడు రకాలు ఉన్నాయి. వీటన్నిటిలోకీ ఉప్పునీళ్ళలో ఉండేవే చాలా పెద్దవి. ఇవి ఇరవై అడుగుల పొడవు వరకూ పెరుగుతాయి. దాదాపు ఒకటన్ను బరువుంటాయి. ఇవి చూడడానికి భయంకరంగా ఉంటాయి. ముఖ్యంగా బురద పేటల మీద పడుకుని పెద్ద పెద్ద పదునైన దంతాలు గల నోటిని తెరుస్తున్నప్పుడు చూస్తే మరీ భయంకరంగా కనిపిస్తాయి.

మొసళ్ళు నేల మీదా, నీళ్ళలో నివసించే ఉభయచరాలే అయినప్పటికీ, నీళ్ళలోనే హాయిగా ఉంటాయి. ఇవి చేపలు, తాబేళ్ళు, ఒక్కోసారి అడవి పందులు, ఆవుదూడలు వంటి ఇతర పెద్దపెద్ద జంతువులను పట్టి మింగేస్తాయి.

మొసలి నీళ్ళలోపల మునిగి ఒక్కసారిగా ఇరవై నిముషాలు ఉండగలదు. నేలమీద గంటకు 14 కి.మీ. వేగంతో పరిగెత్తగలదు.

లోకజ్ఞానం :

పర్యాటక ప్రాంతాలు

1. గ ర్వా న త్యం చూడాలంటే మనం ఏ రాష్ట్రానికి వెళ్ళాలి?

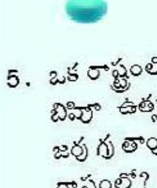
2. జరవా, సెంటినల్ తెగలు ఎక్కడ నివసిస్తారు?

3. 1930లో దక్షిణ భారతదేశంలో ఒక ఊరు ఉప్పుసత్యాగ్రహానికి ప్రసిద్ధిగాంచింది. ఆ ఊరు ఏది?

4. ఒకే ముక్కతో చేసిన కంచు అద్దం ఏ రాష్ట్రంలో లభిస్తుంది?

5. ఒక రాష్ట్రంలో మూడు బిహు ఉత్సవాలు జరుగుతాయి. ఏ రాష్ట్రంలో? ఆ ఉత్సవాలు ఏవి?

(సమాధానాలు 66వ పేజీలో)

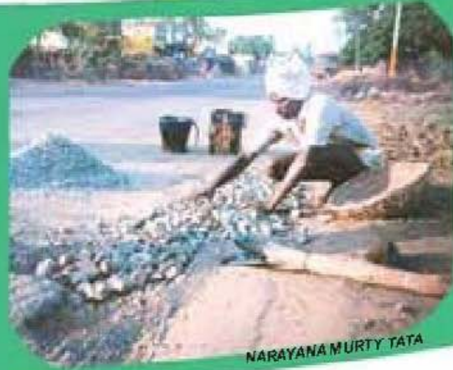
ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ

ఈ ఫొటోలకు ఒక్క మాటలోగాని,
చిన్నవాక్యంలోగాని వ్యాఖ్యలు రాయగలరా?
రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.

NARAYANA MURTY TATA

NARAYANA MURTY TATA

వ్యాఖ్యలను కాంపీటీషిన పోస్టుకార్డు పైన రాసీ ఈ నెల 25వ తేదీలోగా మాకు అందేలా పంపాలి. పోటీ ఫలితాలు జూన 2004 సంచికలో ప్రచురిస్తాం. ఉత్తమమైన వ్యాఖ్యకు రూ. 100 బహుమానం.

ఫొటో వ్యాఖ్యల పోటీ: చందమామ, 82, డిఫెన్సుఆఫెసిర్స్‌కాలనీ,
ఈకాట్టుతాంగల్, చెన్నయ్ - 600 097.

ఫొటో వ్యాఖ్యల పోటీ:

మొదటి ఫోటో: ఎవరూ లేరు నాతట్టు!
రెండవ ఫోటో: నవ్వితే అంతా నీజట్టు!!

అభినందనలు

ఫిబ్రవరి నెల పోటీ ఫలితాలు

టి. రాజేశ్వరి
8-1-72/1, 'హనుమ'
పేద వాల్తేరు
విశాఖపట్నం - 530 017.

సమాధానాలు

1. గుజరాత
2. అండమాన, నికోబార్ దీవులు
3. వేదారణ్యం
4. కేరళలోని ఆరనమ్ముల
5. అస్సాం : మాఘు బిహూ ; కటి బిహూ ; బోహాగ బిహూ .

Printed and Published by B. Viswanatha Reddi at B.N.K. Press Pvt. Ltd., Chennai - 26 on behalf of Chandamama India Limited, No. 82, Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097. Editor : B. Viswanatha Reddi (Viswam)

చందమామ

నిర్వహిస్తున్న

''కలలు కందాం, రండి!'' పోటీ

భారత రాష్ట్రపతి డా. ఎ.పి.జె. అబ్దుల్ కలాం పిల్లలతో ముచ్చటించేప్పుడల్లా, ''దేశ భవిష్యత్తును గురించి గొప్పగా కలలు కనండి. నిరంతర కృషితో కన్న కలలను సాకారం చేసుకోండి,'' అంటూ పిల్లలకు ఉత్తేజం కలిగిస్తున్న విషయం మనకు తెలుసు. రిపబ్లిక్ దినం సందర్భంగా జనవరి 25వ తేదీ ఆయన దేశాన్ని ఉద్దేశించి ప్రసంగించారు. ప్రసంగానంతరం కొందరు పిల్లల చేత ఒక ప్రమాణం చేయించారు. మన యువపాఠకుల కోసం పది అంశాల ఆ ప్రమాణం ఇక్కడ పొందుపరుస్తున్నాం:

1. నేను శ్రద్ధగా చదివి, అంకితభావంతో పనిచేస్తాను. చేసే ప్రతి పనిలోనూ నైపుణ్యం సాధిస్తాను.
2. కనీసం పదిమంది నిరక్షరాస్యులకైనా చదవడం, రాయడం నేర్పుతాను.
3. కనీసం పదిమొక్కలైనానాటి వాటిని జాగ్రత్తగా పెంచే బాధ్యతను చేపడతాను.
4. గ్రామ సీమలకూ, పట్టణ ప్రాంతాలకూ వెళ్ళి, అక్కడ తాగుడు, జూదం లాంటి దుర్వ్యసనాలకు లోనైన వారిలో కనీసం ఐదుగురినైనా, ఆ వ్యసనాల నుంచి శాశ్వతంగా బయటపడేలా చేస్తాను.
5. సాటి మనుషుల బాధలు పోగొట్టడానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాను.
6. ఎలాంటి కుల మత భాషా భేదాలనూ పాటించను.
7. నిజాయితీగా ఉంటూ, అవినీతి రహిత సమాజం కోసం పాటుపడతాను.
8. ఆదర్శ పౌరుడిగా పెరిగి పెద్దవాడినై నాకుటుంబ గౌరవం పెంపొందడానికి కృషి చేస్తాను.
9. మానసిక, శారీరక వికలాంగులపట్ల స్నేహంగా ఉంటూ, వాళ్ళు కూడా మన అందరిలాగే మామూలు జీవితం సాగించడానికి దోహదపడేలా శ్రమిస్తాను.
10. నాదేశ అభివృద్ధినీ, నాదేశ ప్రజలు సాధించే ఘన విజయాలనూ చూసి ఆనందిస్తూ, సగర్వంగా వాటిని చాటి చెబుతాను.

ఈ పది అంశాలను సాధించడానికి మీరు చేసిందేమిటో వివరిస్తూ క్లుప్తంగా ఒక వ్యాసం రాసి వచ్చే స్వాతంత్ర్యదినంలోగా మాకు పంపండి. ఈ సందర్భంగా మన బాలబాలికలకు చందమామ ఒక వ్యాసరచన పోటీ నిర్వహిస్తోంది. 8 నుంచి 15 సంవత్సరాలలోపు పిల్లలు ఈ వ్యాసరచన పోటీలో పాల్గొనవచ్చు.

పోటీలో పాల్గొని ఆకర్షణీయమైన బహుమతులు గెలుపొందండి!

ఉత్తమ మైన వ్యాసం నవంబర్ 2004 సంచికలో ప్రచురించబడుతుంది.

ఆఖరు తేదీ ఆగస్టు 31, 2004

సూచనలు, బహుమతుల వివరాలకు మే 2004 సంచిక చూడండి!

CHANDAMAMA (TELUGU)

